

Mattyasovszky Jenő

Hód és a picike ember

avagy szeretnek táncolni a lányok

EXPRESSZ KÖNYVEK BUDAPEST

Társszerző: KULCSÁR ÖDÖN

© *Kulcsár Ödön*, 1988

ISSN 0230-7995 ISBN 963 322 760 7

1

Hátradőlt a széken, félig lehunyt szemmel vizsgálta a kis színpadon sorakozó lányokat. A teremben csend volt. Csak ő krákolgott néhányszor. Intett a pincérnek, mutatta, hogy inni akar. A márványasztalkán a lányok életrajzai heverték, a könyökével tolta félre őket, helyet csinált az üvegek és a pohárnak. Kortyolt a sörből, kézfejjével törülte le a habot a szájáról.

- Kedveskéim - mondta lágy, hízelgő hangon -, akire rámutatok, az menjen vetkőzni. A többi kisasszonykának köszönjük, hogy megjelent.

De nem mutatott senkire. Töltött az üvegből, ivott, aztán felállt. Megmarkolta a könyöktámasztós botját, s a színpadhoz bicegett. Látszott, hogy minden lépés nehezebbre esik. A jobb lábát húzta maga után. A mosoly grimasszá torzult az arcán. A lányok ijedten bámulták. Az egyik halkán sírni kezdett.

- Hát neked mi bajod?

- Semmi, direktor úr... Semmi. A sánta férfi a fejét rázta.

- Nem vagyok igazgató. Mondtam már!

- Bocsánatot kérek - hebegett a lány. - Bocsánatot kérek!

A zongorista széket vitt közvetlenül a színpad elé. A férfi leült.

- Lányok - mondta halkán -, most majd táncolni kell... A művész úr játszik valamit, ti meg produkáljátok magatokat... Mindenki úgy mozogjon, ahogy a legjobbnak véli... Értve? - Kis szünet után a botjával három lányra bökött. - Maguk, szívem, elmehetnek. Maguk nem idevalók... Jelentkezzenek inkább valamelyik templomi kórusba...

- Nevetett saját szellemességén. A lányok is. Hahotáztak. Még azok is mosolyogtak, akiket elküldött. Az egyik azonban visszaszólt a díszlet mögül.

- Vén szatír!

A zongorista játszani kezdett. Egy régi slágeret. "Ez lett a veszünk, mind a kettőnk veszte..." A lányok, mintha bábuk lettek volna, rángatózva komikus, szögletes mozdulatokkal táncoltak. "A csillagos ég, forró május este..." A sánta férfi nem nézte a lányokat. Behunyta a szemét, szemhéja megnyúlt, ernyedten lógott. Furcsa látvány volt. Mint egy rosszul sikerült karikatúra. Amikor a dal a végéhez közeledett, néhányat tapsolt. A zongorista azonnal abbahagyta a játékot.

- Nagyon szép volt, köszönöm. - A háta mögött álló idősebb nőhöz fordult. - Ez jó anyag, nem?

A nő előre lépett a színpadhoz.

- Igen... Én is úgy gondolom, Gyulám... - Nézzük őket tovább?

- Igen... Talán nem töltjük hiába az időnket... - Felszólt a lányoknak. - Tessék kimenni és levetkőzni. - Kicsit később hozzátette.

- Pucérra...

- A bugyit is? - kérdezte halkán az egyik lány. A nő bólintott.

- Ha bugyit akarok látni, elmegyek a Keravillba... A sánta férfi felnevetett.

- A Keravillba? Nagyon jó! A nő legyintett.

- Nem mindegy? Szóval, lányok, igyekezni vissza! Egyenként, ahogyan elkészültetek.

A Kék Flotta nevű mulató nem tartozott a hírhedt lokálok közé. Valamivel éjfél után már bezárt, s csak este hétkor nyitott. Meleg szendvicset szolgáltak fel, s italt kívánság szerint. Talán még húsz asztal sem sorakozott a bordó bársonyfüggönyös színpad előtt. A műsor 10 órakor kezdődött, fél 12-ig tartott. Ez volt a mulató vonzereje. Régi slágereket énekelt egy nagy keblű nő, fekete hajába hatalmas piros masnit kötött,

sétált az asztalok között, megállt egy-egy férfi előtt, megsimogatta az arcát puha, zsíros kezével, közben a kifeszített fehér lepedő mögött félreérthetetlen mozdulatokkal szolgáltatta az illusztrációt egy nő és egy férfi. Csak az árnyékuk látszott, csupa sejtelen. A fiatal lányokból álló tánckar is produkálta magát, minden műsorszámukat kevesebb ruhában adták elő. A nagy szám azonban egy törpe férfi volt. Korát nem lehetett megállapítani, arcát fekete álarc takarta. Szmokingban lépett a közönség elé, kékesfehér mellénye és kezelője vakítóan világított a sejtelen fényben. Magas székre ült, akár a teniszbírák. Lábát elegánsan keresztbe tette, s mozdulatlanul várakozott, amíg a zene elhalkult. Aztán beszélni kezdett.

- A hármasszalnál ülő úr orvos, nemde? Már bejárta a fél világot... Ne reménykedjék, sok változás nem várható az életében... Az ötösasztal hölgye viszont...

Soha senkinek sem mondott nyíltan rosszat. És senkit sem szégyenített meg. Éppen ezért az a szóbeszéd járta, hogy amelyik asztalnál ülőkre nem mond semmit, azokat valami szerencsétlenség éri. Egyszer egy férfi erősködött, hogy ő is éppen olyan vendég, mint a többi, s ő kimaradt. A törpe elhallgatott. Lekaszálódott a székről, ki akart menni a színpadról, de a vendég kiabálni kezdett. A törpe csendet intett.

- Ön uram, jobb, ha most rögtön hazamegy a feleségéhez - mondta csendesesen. - Meglepetés éri majd...

A férfi fizetett és ment.

- Jó, majd holnap találkozunk - mondta fenyegetően.

Azt beszéljük, hogy a vendég azért nem mehetett újra a mulatóba, mert akkor éjszaka megölte a felesége udvarlóját.

Azt nem tudja senki, hogy miért éppen a Kék Flotta a mulató neve. Talán, mert a bicegős férfi valamikor hajós volt, s ennyit megőrzött tengerész álmaiból. Szokták mondani, hogy "elütötte a hajókötél". Nos, Helder Gyulával kapcsolatosan ez igaz volt. Őt valóban a hajókötél nyomorította meg. Hamburgban történt az eset. Helder 1956-ban disszidált, itt hagyta a feleségét, s gyerekkori vágyait követve elszegődött egy portugál hajóra. Minden szépnek mutatkozott, a szolgálatot nem találta túl nehéznek, erős volt és fiatal. De egy hamburgi rakodáskor olyan szerencsétlenül mozdult, hogy a hajó darujának lengő terhe, mint valami kuglibabut, leütötte a lábáról. Vége szakadt a hajóséletnek. Pár év múltán, amikor már elfogyott a kártérítésként kapott pénz, hazatért a családjához. A felesége akkor már üzletvezető volt egy büfében, később versenytárgyaláson megszerezték ezt a mulatót. Helder valamilyen úton engedélyt kapott a zeneszolgáltatásból is, amit aztán műsorra duzzasztott. Lehet, hogy erről hivatalos helyen nem is tudtak. Vagy ha igen, hát... Helder egyébként mindenkinek azt mondta:

- Én csak segíték a feleségemnek...

Azt is híresztelték, hogy nagyon kis kártérítést kapott, perli a hajótársaságot, s reméli, hogy egyszer még sok pénze lesz. A per miatt néha elutazott külföldre, az NSZK-ba.

S amikor hazajött, minden pincérnek elmesélte, hogy hány tonnás hajót látott a hamburgi kikötőben, miről beszélnek a tengerészek a kiskocsmákban. Csak a törpét nem érdekelték ezek a történetek. Mindenki úgy tudta, hogy utálják egymást, igen feszült a viszony kettőjük között. Regélték azt is, hogy a törpe már régen elszegődött volna a Kék Flottából, ha nem lenne szerelmes Helder feleségébe. De ez csak pletyka volt. Az viszont igazság, már többen is látták, hogy üzletzárás után a törpe férfi messziről követi Helderét kis autójával egészen a lakásukig. Feri, a pincér, azt is megleste, hogy felszaladt hozzájuk, Heldernét azonban nem érdekelte a szex, a férjére sem volt féltékeny, sőt ha a tánckarból egy-egy lány azt a parancsot kapta, hogy kísérje őket haza, saját magának külön szobában ágyazott meg. A lányok nem tiltakoztak, mert tudták, hogy a szerelmi együttlét után két-három hónapra már külföldi szerződés lapul a zsebükben... Mert Heldernek nagy volt az összeköttetése, a mulatóban is megjelentek a külföldi barátai, az impresszáriók és azt a lányt szerződtették, amelyiket Helder ajánlott, még akkor is, ha úgy táncolt, mint egy medve.

- Gyulám, itt az első lány - mondta a behunyt szemű férfinak a felesége.

A sánta férfi kinyitotta a szemét.

A lány láthatóan zavartan állt a színpadon, összeszorított combokkal, karját a mellén fonta össze.

- Nem kell félni - krákgotta Helder. - A fene... Valami van a torkommal, hozzátok ide a sörömet... Járjon, mozogjon, ne álljon itt, mint egy faszent... Miklós, adj neki valami zenét!

A zongorista a Kék Duna keringőt kezdte játszani. A lány kicsit sután, de végigpörgött a színpadon.

- Jó, jó - bólogatott Helder. Intett a lánynak. - Gyere ide hozzám...

A lány lemászott a színpadról. Alig múlhatott tizenhat éves, szőke, kék szemű. Nem volt sem szép, sem csúnya. Csak fiatal. Helder lassan nyúlt a melléhez, kicsit megszorította, aztán a combját. A karját is megtapogatta, beletúrt a hajába.

- Szeretnél táncolni?

- Én? - kérdezte butácskán a lány.

- Persze... Hozzád beszélek, nem?

- Igen... Szeretnék - rebegette a lány.

- Mi a heved?

- Sanyó... Gyulai Anna...

- Akkor miért Sanyó?

- Mert a fiúk adták... Mert vigyázni kellett a kisebb testvéreimre... És azt mondták, én vagyok az anyó... Később meg Sanyó lettem ..

- Az ember azt hinné, hogy Sanyi vagy - nevetett Helder. - Eredj öltözz fel, ülj le ide valamelyik asztalhoz és várj meg...

A következő lány magabiztosabb volt. Igaz, legalább húszéves. Ez is szőke. De aki figyelmesebben nézte, hogy kiket küld el Helder, annak ez nem lehetett volna meglepetés. Csak a szőke vagy a világosbarna hajú lányok maradhattak. A három feketét eltanácsolta.

- Mi a neved? - szólt fel a színpadra Helder.

- Kati.

- Könnyű Katát táncba vinni? Akkor most táncolj, Kati...

Kati, csábos mosollyal az arcán, ugrált. Szemét nem vette le a sánta

férfiről, akinek a vonásai lassan ellágyultak, a szeme is megtelt fénnel. A zongorista már a harmadik tangót játszott, Helder még mindig nem intett, hogy elég. A felesége sokallta meg.

- Na, milyen? Jó lesz?

Helder mérgesen nézte az asszonyt.

- Várj - sziszegte. - Még nem tudom...

Kati tovább táncolt, de már csak egy-két taktust, mert a férfi intett...

- Elég. Te is maradj itt. - A papírok közé túrt, egyikbe-másikba beleolvasott. - Te melyik Kati vagy? A Rego vagy a Bogdán?

- Bogdán - lihegte a lány.

- Oké... Szépen táncolsz... Küldd a következőt.

Fehér bőrű, vállas, kis mellű lány lépett magabiztosan a színpadra.

Meghajolt, ahogyan a színészek szoktak. Keskeny arca volt, hosszú haja előre esett, mintha kendő lenne.

- Mondd a neved!

- Én vagyok a Rego Kati... - Mély, szinte férfias volt a hangja.

- Te gimnazista vagy? Ha ide szerződtetünk kirúgnak az iskolából, tudod te ezt?

- Nem érdekel a sulis - rántott a vállán.

- És a szülők? <- kérdezte Helder.

- Azok se!

- Nekem nyolc - szólt szigorú hangon Helder -, de botrányt nem tűrök! Ide nekem ne jöjjön egy tanár, meg egy szülő se! Érted?

A zongorista újból játszani kezdett. Valami saját maga által alkotott fantáziát. A lány hallgatta egy darabig, aztán megrázta a fejét.

- Erre nem lehet táncolni! - Mély hangja annyira nem illett hozzá, hogy a pincér hahotázni kezdett.

- Csend! - ordította Helder. - Te meg játssz valami normálisát! Újra a Kék Duna keringő hangzott fel. Akinek füle volt a zenéhez hallhatta, hogy össze-vissza hol gyors, hol lassú, hol meg semmilyen ütemben. A lány először próbálkozott tartani magát a zenéhez, aztán megállt.

- Mondta az úr, hogy normálisát játsszon! - szólt le a zongoristának. - Erre csak a csavart lábúak táncolhatnak. - Aztán Helderhez fordult. - A zongorista úr ki akar engem csinálni!

Helder már a másik Katit nézte, aki a színpad szélén öltözködött. Meg sem hallotta, amit a lány mondott.

- Aki nem tud táncolni, az ne táncoljon - kiáltotta a színpadra mérgesen a zongorista. - Azt hiszik ezek a kis kurvák, hogy...

- Elég - intett felemelt ujjával a sánta férfi felesége. - Pista, játsszál, te pedig ne pofázz!

A lány sziszegett valamit a foga között, s táncolni kezdett. Izmos teste hajladozott, mint egy nyírfácska, kezét is úgy mozdította, mintha a fa ága lenne, s szél fújna valahonnan a messziségből. Helder csak lassan váltott: amikor a másik lány felöltözött, akkor kezdte nézni a gimnazistát. Elismerően bólogatott.

- Ez tud táncolni...

A zongorista is elfelejtette a sértést, igyekezett tartani a ritmust, s újabb és újabb művekbe kezdett. A lány nem figyelt senkire, szinte

önfeledten táncolt. Nem fáradt, nem lihegett, egyáltalán nem zavarta, hogy meztelen, csak a tánc érdekelte.

- Olyan, mint egy tornász - mondta Helder. - De kifejezetten tehetséges... Na, mit szólsz? - kérdezte a feleségét.

- Csak egy kicsit nőiesebb lenne... És a hangja! Úristen, honnan vette ezt a hangot?!

A férfi az egyik életrajzból letépett egy darabkát, s ráírta: "Ebben van az üzlet!" Óvatosan mutatta a feleségének. Az asszony bólintott. S a következő pillanatban már ordítani kezdett.

- Nem veszed észre, hogy lábad is van?! Úgy ugrálsz, mint a majom a fán! Hagyd abba! Rossz nézni!

A zene azonnal megállt. A zongorista csodálkozva nézett hol az asszonyra, hol a lányra.

- Azt kértem kisasszony, hogy táncoljon - ingatta a fejét Helder. - Nem kell izgulni... Táncolni kell... A tánckarba jelentkezett, nem?

A lány megdöbbenve nézett körbe.

- Én... Nem volt jó? Én... balettozni is tanultam... És azt mondták hogy...

Az asszony felnevetett.

- Balettozni? Úristen, balettozni! Akkor miért nem jelentkezted az Operaházban? És honnan van neked ilyen ronda hangod? Azt nem mondták, hogy énekelj? Na, mars le a színpadról!

Helder felemelte a botját.

- Várni! Várni! Próbáljuk meg még egyszer... Na, kisasszony, még egyszer... Hátha sikerül.

Az asszony újra hahotázott.

- Ha százszor próbálja, akkor sem... Kár az időért.

A zongorista azonnal új dalba kezdett. A lány lassan tért magához, tétova mozdulatokkal táncolt. Most valóban rosszul. Nézték kis ideig, aztán Helder tapsolt.

- Elég! Elég! Kisasszony, öltözzön fel... Mit csináljunk? - fordult a feleségéhez.

- Hát... Sajnálom, nagyon sajnálom...

- Jó, hát én is sajnálom... De nem kezdhetjük ennyire botlábúval... Nagyon szeretne itt dolgozni? - kérdezte a lányt.

- Igen... Azért jöttem... Mert...

- A mert nem érdekel. Az a magánügye - mondta ridegen Helder. - Na, jó. öltözzön fel, üljön le, majd meglátjuk...

Még három lány várakozott. Az egyiknek egy régi, hosszú sebhely éktelenkedett a combján, őt azonnal elküldték. A másik kettő bevált. Nem voltak különösebben szépek, táncolni sem tudtak, mégis Helder és a felesége azonnal döntött.

- Oké?

- Oké...

A sánta férfi felállt. Köszönés nélkül hagyta ott a lányokat. Még Bogdán Katinak sem intett. Lassan bicegett végig a termen, az ajtót a pincér nyitotta ki előtte. Amikor eltűnt, egy kerek képű, fintorgó, picike férfi bújott elő az egyik páholyból. Botját a lányok közé hajította, nagyot üvöltött.

- Félre! Félre! Itt van Favo!

A lányok sikoltozva ugrottak széjjel. Helderné azonban nyugodt hangon szólt.

- Ne cirkuszolj! Mit ijesztgeted a lányokat?

Favo előresétált. Szertartásosan hajolt meg a lányok előtt.

- Én vagyok Favo, vagyis a favorit... Láthattátok a nevemet a kapu alatt a plakáton... Kötelességem, hogy figyelmeztesselek benneteket: jobb, ha most eltűntök, minthogy később tűnjetek el... Mert elmúlt immár a tél, virágos a kertem, énekelte bölcs Salamon... Csakhogy elhervad a virágos kert is... És akkor...

Helderné hangja türelmetlenül csattant.

- Hagyd már a hülyeségeidet! A picike ember újra meghajolt.

- A nők uralkodnak az emberiségen... Egy szót sem többet...

- Helyes... Na, lányok, most mindenkivel külön beszélgetünk, s aki úgy gondolja, hogy marad...

Ebben a pillanatban valaki belépett az ajtón. Negyven év körüli, magas, keskeny arcú, kefefrizurás, kemény vonású férfi volt. Mindnyájan rábámultak. Az ajtó puhán, szinte hang nélkül becsukódott.

- Jó napot - mondta a férfi és mosolygott.

Helderné leplezetlen idegességgel ugrott fel a székéről. Az arca is vörössé vált, mondani akart valamit, de elharapta a szót.

- Jó napot - köszönt újra az ajtóban álló férfi.

Az egyik lány halkán fogadta.

- Jó napot.

Helderné lassan visszanyerte a nyugalmát, ő is köszönt.

- Jó napot. Mit óhajt? Nem látja, hogy zárva vagyunk? A férfi bólintott.

- De... Csak azt hittem... Ezer bocsánat... Mikor nyitnak? A pincér elindult a férfi felé.

- Este... A viszontlátás!

- Akkor szívesen látjuk - Hadarta Helderné. - Most nem szolgálunk ki senkit. A rend, az rend.

A férfi végigmérte a pincért.

- Hát akkor... Majd este... - Megfordult, s kiment az utcára. Helderné elküldte a lányokat.

- Délután négyre legyetek itt... Pontosan... Rendesen zárj be -mondta a pincérnek. Az ajtónál függő tükör előtt megállt, megigazította a haját, feltette a szemüvegét, s még visszaszólt.

- Igyekeztek!

Az utcát felforrósította a nap, gőzölgött még az aszfalt is. Helderné tanácstalanul állt a mulató ajtajában, aztán bizonytalanul, mint akinek semmi célja, elindult az árnyékos kávéház felé.

Az egyik kapualjból kilépett a keféfrizurás férfi, az asszony után lopakodott.

Helderné nem nézett hátra. Besétált a parkba. Kiválasztotta az egyik árnyékos padot, s leült. S mozdulatlan maradt, mint egy szobor.

A férfi egy másik padra telepedett. Nézte az asszonyt. És az utat, a sétányokat, s még a felhőtlen eget is. De nem látott senkit. Egyedül voltak a parkban. Amikor erről meggyőződött, felállt, és az asszonyhoz sétált.

- Kurva meleg van - mondta csendesen.

Elővette a zsebkendőjét, a homlokát és a nyakát törülgette.

Helderné csak ennyit kérdezett.

- Mit történt?

A férfi vállat vont.

- Éh honnan tudjam? Nektek kell tudni! - Mi nem vártunk.

- Pedig... - A férfi meggondolta magát, s nem fejezte be a mondatot.

- Gyula otthon van... Majd megyek én is...

A férfi tovább törülközött, de megint csak azt mondta.

- Kurva meleg van.

Helderné felpattant, s mérgesen ráordított.

- Hagyjon békét! Maga... maga... Már a parkban sem ülhet le nyugodtan az ember! Micsoda disznóság!

A férfi alig láthatóan elmosolyodott, megfordult, s elsietett.

A park bejáratánál, a bokrok mellett Favo, a picike ember álldogált. Merően nézett a férfi után. Helderné visszafordult, s újra a mulató felé indult. A törpe, amikor mellé ért, megkérdezte.

- Ez ki volt?

- Egy huligán - válaszolt az asszony. - Jó, hogy jöttél. Talán még erőszakoskodott is volna.

A törpe furcsán nézett Heldernére. Az asszony is érezte, hogy sután hangzott, amit mondott.

- Talán nem hiszed? A törpe meghajolt.

- Ami fekete és te azt mondod, fehér, az akkor nekem fehér... Az asszony a férfi után piliantott. Éppen akkor nyitott be a sétány

végén egy sörözőbe.

- Micsoda badarságokat beszélsz! Akarsz velem ebédelni? A picike ember nemet intett.

- Nem vagyok éhes. - Aztán hozzátette. - Ilyen melegben csak inna az ember...

Helderné megsimította Favo dús fekete haját, s szó nélkül otthagya. A forró utcán libbent a Kék Flotta felé, az arnyas oldalon, a fal mellett.

A mulatóból már elmentek a lányok, a pincér is, a zongorista billegtetett valamit hangszerén.

- Te? - kérdezte az asszony.

- Maradtam... Én zárok... Valamit próbálok... Helderné az irodába sietett, s azonnal a telefon után nyúlt.

2

Benito azt hitte, hogy órák hosszat ácsorognak majd a határállomáson, feltúrják az autójukat, kiforgatják a zsebüket, bevilágítanak még a bőrük alá is. A kocsisor szinte folyamatosan haladt, a határőrök gyorsan végeztek az útlevelekkel, a vámósok sem akadékoskodtak. Nekik is csak néhány kérdést tettek fel, műszaki cikkek után érdeklődtek.

- Semmi - intett a kezével a fiú. A vámtiszt körbejárta az autót, a hátüvegen keresztül belenézett a csomagtartóba. Csak egy dobozra mutatott rá.

- Ebben mi van? - kérdezte olaszul. Benito, aki ki sem szállt, mosolyogva közölte.

- Játék... Távcső... Gyereknek. A vámós bólintott.

- Megnézhetem?

- Természetesen - felelte elnéző mosollyal Benito, s hátraszólt Gi-nának. - Angyalom, add oda azt a dobozt.

A fekete szemű, rövidre nyírt hajú, fehérbe öltözött lány átadta a hosszúkás dobozt. A vámós kinyitotta. Hosszúkás távcső volt benne. Forgatta a kezében, bele is nézett, aztán visszatette.

- Jó kis szerszám... Ezzel lenne jó nézni a lányokat... Benito mosolygott.

- Ajándéknak Viszem.

A vámost nem nagyon érdekelte. Intett, hogy mehetnek tovább. Az autó elindult. Benito a tükörből néhány pillanatig még a vámtisztet figyelte, s amikor áthaladtak a nyitott sorompón, énekelni kezdett. A velencei lagúnások dalát. Bár neki alig volt köze Velencéhez, Szicíliából származott. Ott mindenki úgy nevezte: Fabrizio úr unokája... Az öreg küldte fel Milánóba is... Aztán Fabrizio urat egy bíró elítélte... Semmiért... Ennek már másfél éve... A lány, aki Benitóval érkezett, magyar volt, Hamburgból irányították Milánóba, először azt hitte táncolni, de felszolgáló lett. És hát más is... Egyszer ez a fiú elvitte magával, reggel rábeszélte, menjen vele a hegyekbe. Ott aztán úri kisasszonyként kezelték. A fiatalember, Benito tette a szépet neki, két hét sem múlt el, úgy érezte, mintha örökké a fiúval élt volna, s arról ábrándozott, hogy majd felesége lesz. Erről ugyan egyszer sem beszéltek, de azért Benito is többször mondta: nagyon jó vele, el sem tudná nélküle képzelni az életét.

A hegyi házban még két férfi és egy öregasszony lakott. Mindnyájan szicíliaiak. A lány úgy gondolta, Benito a vezérük, ő itt az úr, a többi meg a szolga, de nem így volt. Benitónak is parancsolt valaki. Üzeneteket kapott, vagy ő ment le Milánóba. Ginát nem nagyon érdekelte, mi folyik körülötte. Egyik este Benito Magyarországról kezdte faggatni. Hol élt, mi van a rokonaival, levelezgetnek-e. Gina immel-ámmal válaszolgatott. Elmondta, hogy egy budapesti fiú elcsavarta a fejét, a fiú nem akart katona lenni, hát egy turistaútról nem tért haza. ő meg utánajött, de a fiút nem találta meg. Az apja él, legalábbis úgy gondolja, mert már évek óta nem váltottak levelet. Az anyja úgy hozta őt a világra, hogy belehalt... Benito megkérdezte.

- Nem lenne kedved visszamenni Magyarországra?

Ginát megdöbbenette a kérdés. Azt hitte, a fiú megunta, el akarja passzolni.

- Nem - válaszolta halkán. Benito elnevette magát.

- Nem végleg, angyalom, csak látogatóba... Na?

- Hát...

- Mondd bátran... Te otthon már amnesziát kaptál, mehatsz haza, ahányszor akarsz, semmi bajod nem lenne...

Gina a fejét rázta. Néha ugyan álmodott szülővárosáról, a barátnőiről, de... Vajon, mit akar Benito? Jobb, ha azt mondja, nem...

- Nekem jó itt... - Aztán hozzátette. - Most... Veled...

A ház, ahol a hegyekben laktak, kívülről nem látszott nagyinak. Mégis kilenc szobája volt. Gina fenn lakott a manzárdban, piros muskátlik virítottak az ablakában. Onnan belátta az egész környéket. Szemben valami hősipkás hegycsúcs emelkedett, de jókora füves, sziklás területet kellett átgyalogolni, amíg valami erdőfélbe jutottak. A ház hátánál azonban sűrű bozótos volt. Az udvaron apró fenyők éldegéltek, inkább sárgásbarna volt a tűlevelük, mint zöld. A teraszra napozóágyakat raktak ki, Benito aludt ott délutánonként vastag pokrócba burkolózva. A kerítést magasra építették, jókora kövekből. Egyetlen út vezetett a házhoz. Nem is út volt, csak ösvény. Szamárral közlekedtek rajta. A csacsi hozta az élelmet, ráültek az emberek is. Őt is számárháton hozták fel. Az autó lenn maradt egy hatalmas színből a fáluban. Valami rokona lakott ott Benitónak. Gina, ha a hófödte csúcsra nézett, többször gondolt az otthoni hegyekre, amikről sokáig azt hitte, hogy igen magasak...

Néhány napig nem esett szó Magyarországról. Gina dicsérte saját magát: lám, okosan viselkedett, Benito csak próbára akarta tenni... Az egyik ebédnél azonban újra Magyarországról kezdtek beszélgetni.

- Megyek, megnézem Budapestet - jelentette ki Benito. - Hallom, ott szeretik a lányok az olaszokat.

Danilo, akinek mindig puska lógott a hátán, még étkezéskor sem vált meg tőle, a levest szürcsölve, alig érthetően mondta.

- Itt van neked magyar lány, Gina...

- Jó, jó - nevetett Benito. - De egy lány, csak egy... Kettő meg kettő...

- Eredj veled te is, lányom - simogatta meg Gina fejét az öregasszony. - Ne hagyd megveszni...

- És ha nem engednek vissza? - kérdezte Gina. - Minek menni Magyarországra? Engem ott fognak...

Benito felállt, előkaparta a kulcsomóját, a faliszekrényhez lépett, s kinyitotta. Egy borítékot vett ki. Az asztalhoz vitte.

- Tessék, te nyuszi... Nézd ezt meg.

Gina egy útlevelet húzott ki a borítékból. Az ő fényképét ragasztották bele. Alatta a neve: Gina Notti. Született Palermóbari 1962. május 31.

- Na?

Ginát forróság öntötte el. Egy pillanatra, s csak egy pillanatra azt érezte: valami rossz vár rá...

- Lapozz egyet - biztatta Benito. - Mi van ott? Milyen ország vízuma? Na?

Csodálkozva nézegette. A Magyar Népköztársaság...

- És most mondjátok - szólt a többiekhez Benito -, van oka félni ennek a lánynak?

- Nincsen... Mitől is félne egy palermói?! Egy szicíliai?! - válaszoltak a fiúk nevetve. - Gina, neked nagy szerencséd van! Szcíliai lettél! Tudod, kik a szicíliaiak? A legbecsületesebb, a legjobb szívű, a legszebb emberek a földön!

Benito égnek emelte az ujját.

- És? Csend lett.

Danilo felállt. Megmarkolta a nyakában lógó keresztet.

- És a legbátrabbak!

Magabiztosan nevetgéltek. Ginának a hideg szaladgált a hátán. Egy régi temetésen hallott ének első sora zsongott a fülében: Ments meg engem, uram...

Benito csendesesen, szinte komoran mondta.

- Gina, egy hét múltán utazunk! Kettesben!

Visszavette az útlevelet, újra elzárta. A szekrénytől szólt vissza.

- Persze, ha nem akarsz... Maradhatsz...

- És akkor, te? - kérdezte bátortalanul a lány.

- Én? Én megyek. Egyedül is.

- És meddig maradsz?

- Két hónap, három...

- Velem addig mi lesz?

- Mi lenne? Semmi... Itt ellakhatsz életed végéig... Az öregasszony összeszedte az edényeket.

- Mi csak nyaralunk itt - mondta. - Télen nagyon hideg van... Ősszel megyünk vissza Szicíliába...

- Bizony - erősítette meg a puskás fiú. - Köd van... Semmit sem látni... Meg hó... Lefagy az ember lába.

- Utáljuk a telet - bólogatott Giulio, a házban lakó másik férfi. Mindig elegánsan öltözködött, sötét ruha, fehér ing. Kicsit kopaszodott, pedig alig látszott harmincévesnek. - De ki nem utálja? Még a milánóiak sem szeretik... Csak viszi a pénzt... Fűteni kell, meg nagykabát, prêmes sapka... Jobb Szicíliában, ahol süt a nap, leülünk az árnyékba, isszuk a sörünket... Igaz, Benito?

- Igaz, igaz... De Gina maradhat, ha ehhez van kedve.

Giulio legyintett.

- Megy veled, ne félj... Egyébként is szeret téged... Miért ne menne? Viccel itt velünk.

Gina az utolsó mondatból megérezte, hogy nem szabadkozhat. Mosolyogni próbált.

- Megyek veled Benito, ahová akarod. Benito visszaült az asztalhoz.

- Ezek hülyéskednek - mutatott a többiekre. - Ha nem akarsz, ne gyere. Majd bérelek neked egy szobát a városban. És megvársz.

- Megyek... Veled megyek. Csak olyan váratlanul ért... Azt hittem, már sohasem látom a szülőházamat... Most meg...

- Jó, jó... Értem én - erősítette Benito. - Megyünk és kész. Mire Benito és Gina elindult Magyarországra, a hegyi házban már

csak az öregasszony maradt. A fiúk leköltöztek a városba. Gina csak a vacsoránál észlelte, hogy megint kevesebben vannak. Utoljára Danilo, a puskás tűnt el. A fegyvere ottmaradt, a falon függött egy szögön. Az öregasszony háromszor is megáldotta Benitot, amikor felkászálódta a szamarra.

- Isten segítsen, Szűz Mária segítsen! A fiú csak ennyit mondott.

- Minden rendben lesz.

Az az öreg férfi bólintott rá áment, aki azt a szamarat vezette, amin Gina ült.

Az út a hegyről a faluba majd két óra hosszat tartott. Ez alatt egyikük sem szólt. Az állatok ügyesen kerülgették a szikladarabokat, a lány görcsösen kapaszkodott abba a szíjba, amivel a szamár hátára erősítették a nyeregként szolgáló pokrócot. Egészen kimerült, mire a faluba értek. Az egyik meztelen kővekből rakott házban ültek le pihenni. Egy fekete ruhás, villogó szemű öregasszony tejet, kenyeret rakott Gina elé, s ott állt mellette, amíg el nem fogyasztotta. A lány nem szerette a tejet, de nem mert ellenkezni. Amikor az öregasszony a bögrét elkapta előle, belebámult, mind megitta-e, aztán bólintott, s kiment.

Benito egy régi, cirádás fotelban ült. Sült húst evett, s bort ivott. Tálcán tették az ölébe, látszott, hogy kényelmetlen a fiúnak, kézbe fogta a húst, s úgy harapdálta.

- Még nem hozták az autót, várni kell - mondta Ginának, s a körmével piszkálta a fogát. A lány csodálkozva nézte, mert fenn, a hegyi házban szertartásosan étkeztek, késsel, villával, damasztabroszon, el sem tudta volna képzelni, Benito ilyen gusztustalanul is viselkedhet.

Az autó éjszaka érkezett. Egy szürke Fiat Uno. Római rendszámmal.

- Ezzel a kicsivel megyünk? - kérdezte Gina, amikor meglátta. Benito nevetett.

- Ismered a mondást? Mindennek megvan a maga elegendő oka...

A lány a fejét rázta.

- Nem hallottam...

- Ez az Okság elve, ha nem tudnád... - Kis szünet után folytatta. -Mi a fenét tanultál te odaát, ha még ezt sem ismered?

Beült az autóba, kicsit hátrább tolta az ülést, megfogta a volánt, mintha máris vezetne.

- Ez így jó lesz... Mire vársz, szállj be! Gina megkérdezte.

- Most indulunk, éjszaka?

Benito nem válaszolt. Kikászálódott az autóból, félrevonta azt férfit, aki a kocsit hozta, s hosszasan beszélgettek. Az öregasszony lehordta a csomagokat, két sárga bőröndöt, s egy nagyobb vászontáskát. S köszönés nélkül visszament a sötét házba.

- Nyisd ki hátul a csomagtetőt, s rakodj be - kemény, parancsoló hangon szólt vissza Ginának Benito.

A lány ügyetlenkedett. Az idegen férfi ugrott segíteni. Ő nyitotta fel a tetőt, helyezte el a csomagokat. Utoljára egy hosszúkás dobozt.

- Ezt a játékot ideteszem felülre - mondta jelentőségteljesen.

- Jó - bólintott Gina.

Egész éjszaka autóztak. Benito füttyörészett, énekelt. A fáradtságnak semmi nyoma sem látszott rajta. Igaz, sokszor megálltak, a benzinkutak kis üzleteiben kávéztak.

- Még a háború előtt történt - mesélte vidáman a fiú -, a harmincas években... Te sem éltél, én sem... Tehát autózik egy férj a feleségével, sűrűn megálltak, a férj mondta, felforrt a hűtővíz, hozni kell másikat... Talán a tizedik hűtővízcserenél, fenyegető hangon ezt mondta az asszony: Én ahhoz nem értek, hogy mennyi hűtővíz kell egy ilyen autóba, de hogy minden kocsmá előtt felforr a víz, az nagyon gyanús... Jó, mi?

Az osztrák határon intettek, menjenek tovább. Graz felé indultak az autópályán.

- Lerohanunk Bécsig... Töltünk ott két napot, aztán irány Budapest.

Bécsben alig pakoltak le a szállodai szobában, már csengett a telefon. Benito csak felemelte, s anélkül, hogy beleszólt volna, visszatette a helyére. De kis idő múltán kopogtak az ajtón.

- Igen! - kiáltotta a fiú.

Giulio, a kopaszodó férfi nyitott be, most is fekete öltönyt és fehér inget viselt, összeölelkeztek Benitóval, megszorongatta Gina kezét is. A két férfi nevetgélt, a kis bárszekrényből italt vettek elő, bort ittak.

- Elmegyünk, járunk egyet - mondta Benito Ginának. - Jobb, ha te maradsz, pihenetsz... Este jót vacsorázunk!

Kívülről kulcsra zárták az ajtót.

Gina kitöltötte magának a maradék bort. Csokoládét is talált a minibárban, ledőlt az ágyra,- maga mellé tette a poharat és rágszálni kezdte a csokoládét.

- Nem vagyok normális - csóválta a fejét. - Bort iszom csokoládéval. Az kevésbé izgatta, hogy a fiúk nélküle mentek el, s hogy rázárták

az ajtót.

- Szicíliaiak... Ott így bánnak a nőekkel...

Annak örült, hogy két napot Bécsben töltenek. Szerette volna minél tovább kitolni Magyarországra érkezésének idejét. Félt a hatóságoktól, félt attól, hogy újra magyar beszédet hall, félt a tájtól, a jegenyéktől, a fehérre meszelt kis házaktól, az omladozó vakolatú nagyoktól, félt a régi ismerősöktől, félt attól, hogy ő már Gina Notti...

- Egy biztos - mormogta -, apámhoz nem megyek el. Hozzá, nem...

A fiúk csak késő este keveredtek haza. Meleg szendvicset hoztak Ginának, zsírpapírba csomagolva.

- Most már nem megyünk vacsorázni... - mondta Benito. - Majd holnap.

Giulio az ajtóban állt.

- Sietnem kell - mondta csendesen.

- Akkor eridj... - Benito megölelte. - Menj és tedd, amit kell. Az úristen vezéreljen.

- És a Szűz Mária - tette hozzá a férfi. Megfordult anélkül, hogy Ginának intett volna. Amikor az ajtó becsukódott, Benito a fürdőszobába indult.

- Fürdünk és alszunk! Nekem mára elegendem van!

Gina nagyot harapott a szendvicsebe. Valami hagymás darált hús szaglott benne. Legszívesebben az egész a szemétkosárba vágta volna, de a csokoládétól éhes maradt, szeretett volna - ahogyan megfogalmazta magában - valami komolyabbat enni... Sajnálta a vacsorát, már csak azért is, mert kimozdulhatott volna a szobából. És már azt is eltervezte, hogy mit vesz fel... Benitótól sok ruhát kapott. Milánóból hozta a fiú, azt mondta, csak úgy szemre válogatott. Mindegyik jó volt, a válla, a csípője, a dereka, a mellvarrása, minden stímmelt. Mintha méretre készültek volna...

Ott, Bécsben hallotta először horkolni Benitót. Amikor felkattintotta a kis asztali lámpát, látta, hogy a fiú homlokán veríték gyöngyözik, s olyan szenvedő arccal alszik, mintha éppen a kivégzésére vinnék. Nem mert hozzányúl. Eloltotta a lámpát, s mozdulatlanul feküdt egész reggelig.

Benito délelőtt sétálni vitte, aztán beültek az Európa kávéházba. Gina tortát is kért, valami sárgás krémmel volt töltve, azt villázgatta, amikor a szomszéd asztalhoz leült Danilo, a puskás. A lány rámeredt, de a fiú olyan közömbösen nézett rá, hogy azt hitte, téved, ez nem is Danilo. Benito sem szólt, pedig látnia kellett a puskást, hisz éppen szemben ült vele.

Danilo megitta a sörét, fizetett, s elsietett. Vissza sem nézett. A nagy ablak üvegén keresztül látni lehetett, hogy hosszú, nagy léptekkel indul a Mariahilfer strasse felé.

- Úgy döntöttem - mondta Benito csendesen -, nem várjuk meg a holnapot. Még délután átmegyünk Budapestre. - Mivel Gina nem szólt, megkérdezte. - Hallottad, amit mondtam?

- Igen...

- Akkor jó... Valami baj van?

Gina falfehér volt, ezt vette észre a fiú.

- Nem... Semmi... Csak szerettem volna még maradni... Benito a fejét rázta.

- Nem lehet... - Aztán kiigazította magát. - Nem ide jöttünk. Majd máskor tovább maradunk... Én Budapestre vagyok kíváncsi... - Gyengéd hangon hozzátette. - Ne félj, nem lesz semmi baj...

A határig keveset beszéltek. Amikor feltűnt a sorompó, akkor kérdezte meg hirtelen Benito a lányt.

- Mi a neved?

- Gina Notti - felelte kedvetlenül.

- Helyes... Azt hittem, beugratlak... Hol születél?

- Palermóban...

- Jó... Nagyon jó... A határon mindenre én válaszolok, csak arra te, ami a személyi adataidra vonatkozik... És még valami... Te nem tudsz magyarul! Erre nagyon ügyelj! Nehogy eláruld magad! Semmire se reagálj, amit magyarul mondanak... Ne lássák, hogy érted!

A határállomásra hajtottak be, amikor Benito száraz hangon, halkán még ennyit mondott.

- És ha valami disznóságot csinálsz, megöllek... Ha nem én, a barátaim... Mi csak halállal büntetünk...

3

Bana Dénes ezredes, az elhárítás parancsnoka rosszkedvűen álldogált a kórház lépcsőjén. Az anyósát látogatta meg, nem sok jóval biztatták az orvosok. Azt is mérlegelik, hogy levágják a lábát, az érszűkület követeli az áldozatát. Furcsa viszony alakult ki az ezredes és az anyósa között. A lánya házassága után évekig a mama irányította a családot. A fiatalembernek éppen úgy neki kellett leszámolnia a fizetését, keresetét, mint annak idején az apósának. A mama osztotta be a pénzt, kérni kellett tőle még egy pohár sörré is. Eleinte ment a dolog valahogyan, bár Bánát már akkor is nagyon bosszantotta. Később azonban ferde útra csábította. Letagadott a fizetéséből, amikor felemelték a pénzét, nem mondta meg, s ebből alakított ki magának külön kasszát. Egyszer azonban a ruhája zsebében felejtette a pénzt, az anyósa tisztította, s kiborultak a forintok. Este indulatosan szóvá tette, hogy lám, "meglopja" a családot... Ez a megjegyzés felháborította Bánát. Felállt az asztaltól, felvette a zakóját és köszönés nélkül kísértelt a lakásból. Nem rohant, nem vágta be maga után az ajtót, nyugodt lépésekkel lement az utcára, hátra sem nézett. Akkor már az ifjúsági mozgalomban volt funkcionárius, a MADIS-székházban összetolt két fotelt, s ott aludt. Reggel hat óra sem volt még, amikor benyitott a szobába az anyósa, ő sem köszönt. Az asztalhoz ment, a szatyrából kivette a bőr pénztárcát, ami régen a férjéé volt, s letette. És várt. Bana döbbenet nézte, aztán hirtelen felfogta, miről van szó... Eltolta a fotelt, az asztalhoz ment, felvette a pénztárcát, s megkérdezte: "Mennyit adjak, anyuka..." Az anyósa, mintha mindig így lett volna, nyugodtan válaszolt: "A piacra megyek, akarok venni..." Bana forgatta kezében a pénztárcát, valamennyit kivett belőle, zsebre gyűrte, s a többit visszaadta az anyósának. "Tessék... Anyuka eddig is nagyon jól gazdálkodott..." Az asszony bólintott. "Igyekeztem..." Megfordult, s kiment a szobából. Mielőtt becsukta volna az ajtót, visszaszólt. "Borotválkozni kell... Úgy nézel ki, mint egy csavargó..." Bana felnevetett. "Jó... És mi lesz ebédre?" Az anyósa ezt válaszolta: "A hasa, ennek is csak a hasa..." Azóta a rend az, hogy az anyós zsörtölődhet vele, ő meg mosolyog rajta. S a pénzt egyikük sem kezeli. A felesége gazdálkodik. Persze, nem szoros elszámolással... Az évek összecsiszolták az ezredest az anyósával. Talán szerették is egymást.

- Hiányozna az öreglány... - dörmögte Bana.

Amíg a parkolóban pihenő fekete Mercedeshez ment, azon törte a fejét, mit mondjon a feleségének. Mert Terinek meg a szíve rendetlenkedik az utóbbi időben, s kímélni kell minden izgalomtól. A rossz híreket nem is közlik vele, az anyósa is azt mondta, csak kivizsgálásra megy a kórházba, mert "ilyen öreg korban jobb megelőzni a bajt..."

Az ezredes beült az autóba, hátradőlt a kényelmes ülésen, még a szemét is behunyta. Fáradtnak érezte magát. Jó hosszú alvásra lenne szüksége. Végigaludni egy hetet... Az, igen. Az kellene. De megrázta

magát, bekapcsolta a biztonsági övet, és indított. Előbb úgy gondolta, hogy hazamegy, de aztán változtatott.

- Nem... Majd telefonon mondok valamit... Addig kitalálom...

A hivatalában azonnal kávét kért a titkárnőtől. Meghallgatta az üzenetközvetítő magnószalagját. Az egyik telefonra felfigyelt. Csak ennyi volt: "Alkatrészek érkeztek, követem. Hód."

- Helyes...

Végignézte a postát is, aztán kiszólt a titkárnőnek.

- Kérem, hívja ide Pintér alezredes és Beleznay őrnagy elvtársakat... Most jöjjenek, ha lehet.

Cigarettára gyújtott, kettőt szippantott, aztán elnyomogatta. - Megfogadtam, hogy nem dohányzom - róttam meg saját magát. Az ablakhoz sétált, félrehúzta a függönyt, s a Dunát bámulgatta. Tehát alkatrészek érkeztek... Valami készül... Valami disznóság készül...

A titkárnő jelentette, hogy Pintér Béla alezredes házon kívül van, de ha szükséges, azonnal visszahívják, Beleznay Gábor őrnagy pedig már az előszobában várakozik.

- Hagyják az alezredes elvtársat, végezze a dolgát. Az őrnagy elvtárs jöjjön be.

Beleznay őrnagy nagyon szigorú tiszt volt. A felderítés parancsnoka. A beosztottjai tisztelték, de egy kicsit félték is tőle.

- Ezredes elvtárs...

- Jöjjön csak... Üljön le...

Az őrnagy a tárgyalóasztalhoz ült, iratokat hozott magával egy fekete színű mappában, rezzenés nélküli arccal, várakozón nézett a parancsnokra. Az ezredesnek is imponált ez a katonás férfi, néha arra gondolt, ha ő nyugdíjba megy, Beleznay foglalhatná el a helyét ebben a szobában.

- Mikor találkozik Hóddal?

- Ezredes elvtárs, jelentem...

- Tekintsünk el a formáságoztól, őrnagy elvtárs... - Bana azon mosolygott, hogy minden megbeszélésük elején ezt neki újra és újra el kell mondania, mert amíg erre az őrnagyot fel nem szólítja, olyan merev stílusban folyik a tárgyalás, hogy az már szinte akadály a munkának.

- Értettem, ezredes elvtárs. Hóddal csak akkor találkozunk, ha Budapesten lesz... Úgy beszéltek meg, várakozik, és ha valamit észlel, akkor cselekszik, ha pedig semmi, akkor...

- Tehát fix időpont nincsen? - kérdezte az ezredes.

- Nincs.

- Jó... Ma kaptam tőle üzenetet... Jött alkatrész... Ez most már komoly ügy... Nagyon komoly... A szándék ismerete szükséges. Vegye fel a kapcsolatot Hóddal, és a neki megfelelő időpontban találkozzunk... De ha a randevú valamit hátráltat, akkor...

- Értettem... Idehívjam vagy...

- Az Hódtól függ. És próbáljuk meg kitalálni, mit akarnak ezek a jómadarak.

- Szerencsére a gépkocsik rendszámát ismerjük... Gyórfi főhadnagy elvtárs segít majd Hódnak, itt most ő a koordinátor.

- És mi azt hisszük, hogy az összes gépkocsi számát tudjuk?

- Nem - felelte gyorsan az őrnagy. - Csak a jelzés óta...

- Így már helyesebb...

- De valahol találkozniuk kell... Mindnek... Egyébként semmi értelme...

- Így igaz... S a találkozás utáni nagy kérdés: melyikük használja majd... Győrfi elvtársnak legyen elég embere. És már most fel kell készíteni őt minden várható eseményre. Mert ezek nem hetelnek majd itt... Lehet, hogy már holnap történik valami... És mindegyiken már most tartsa rajta valaki a szemét.

- Ezt már megszerveztük ezredes elvtárs.

- Jó... Fontos lenne, ha kockázat nélkül tudnánk beszélni Hóddal... Kérje meg Pintér elvtársat is, hogy legyen ott a beszélgetésen. Győrfi is. Ezzel az ügygel kapcsolatban van még valami?

- Beszéltem a fiú parancsnokával. Kértem, dicsérjék meg.

- Ha jól végződik az ügy, én is várom... Valami kitüntetés is kellene neki... Nagyon megérdemli. És még valami. Beleznay elvtárs, próbáljanak fényképeket szerezni a delikvensokról, köröztessük az Interpollal, hátha kapunk valami kulcsot a zárhoz. A többi rutinellenőrzést is végeztesse el. Figyelmébe ajánlom az útleveleket. Van valami más?

Beleznay őrnagy kinyitotta a mappáját, s belepillantott az egyik iratba.

- Van itt valami furcsaság... A római követségünktől kaptunk egy információt.

- Rómából? Valami disszidensügy, nem? Az őrnagy széttárta a kezét.

- Az is lehet...

- Mondja, Beleznay elvtárs. Miről szól az info?

Az őrnagy kivette az egyik papirost a mappából, s felmutatta.

- Egy Gina Notti nevű lánynak vízumot kértek. Az útlevelbe ragasztott fényképre azonban a konzulátus egyik tisztviselője ráismert. Azt állítja, hogy ez a lány annak idején a szomszédjukban lakott. S nem Gina Nottinak hívták. És most jön vissza Magyarországra, mint palermói születésű kisasszony. Ennyi.

Az ezredes bólintott.

- Adtak neki vízumot? - kérdezte.

- Igen.

- Helyes. Mikor disszidált?

- Tíz éve, ha igaz.

- Akkor miért kell álnév?

- Lehetséges a fordított eset is. Miért kell Gina Notti kisasszonynak Martos Gizi fényképe?

- Martos Gizi?

- Ez a disszidált lány neve.

- Jó... Gondolom, már vizsgálhatja őrnagy elvtárs ezeket a kérdéseket.

- Igen, ezredes elvtárs. Mihelyt átlépi a határt, ráállunk.

- Ezek szerint eddig még nem jött.

- Nem... Ezredes elvtárs, van még ebben az ügyben valami furcsaság. Tulajdonképpen emiatt hoztam szóba az esetet.

Az ezredes érdeklődve nézett a beosztottjára.

- Mi az?

- Ezt a lányt én is ismerem... Talán az ezredes elvtárs is.

- Én?

- Igen. Ez a Feri lánya.

- Nofene... - mondta csodálkozva Bana Dénes. - A Feri lánya meghalt. Pintér ott volt a temetésén... Jól emlékszem?

- Igen...

Az ezredes visszaült az íróasztalához. Golyóstollával játszott, elmerült gondolataiban. Aztán dalolászni kezdett.

- Fúj, süvölt a Mátra szele...

Csak ezt az egy sort ismételte. Beleznay fegyelmezetten hallgatta. Talán percek múltak el így, amikor villogni kezdett az ezredes asztalán a jelzőkészülék.

- Tessék - szólt bele Bana.

- Pintér alezredes elvtárs van itt - lehetett hallani a titkárnőt.

- Jöjjön be.

Az alezredes megállt az ajtóban.

- Gyere, Béla... Szervusz - nyújtotta a kezét a parancsnok. - Jó, hogy jöttél...

Pintér kigombolta a zakóját, nagyokat fúj, mintha úgy akarna hűsítő szelet csinálni.

- Már megint megsül az ember... Márta néni? Az ezredes legyintett.

- Nincs jól... Meg sem merem mondani Terinek... Le kell vágni a lábát...

- Szegényke... Amikor utoljára nálatok voltam, még futott a kutya után... Most meg...

Bana mosolyogva mondta.

- Nana... Ne temesd, még nem halt meg... Tudod te, mennyi féllábú ember él a földön?

Pintér Béla mentegetőzve emelte maga elé a kezét.

- Én... Ne haragudj, de... Eszem ágában sem volt...

- Jó... Jó... Ül le.

Az alezredes hátrafordult egy székért. Akkor látta, hogy az őrnagy még nem ült le azóta, amióta az ő belépésekor felállt.

- Csüccs. Ne álldogálj, Gábor...

- Te, Béla - szólította meg az alezredest Bana -, emlékszel még Martos lányára?

Pintér kissé bizonytalanul válaszolt.

- Hát... Nem nagyon...

Az ezredes is a tárgyalóasztalhoz lépett, s leült a helyettesével szemben.

- Nem az arcára... Az esetre. Pintér sűrűn bólogatott.

- Persze... Meghalt... Ott voltam a temetésén.

- Igen, így van... S most az őrnagy elvtárs azt állítja, hogy él... Vagyis feltámadt.

Az alezredes csodálkozva nézett Beleznayra.

- Ez miféle hülyeség?

- Nem az - rázta a fejét az őrnagy. - Valami nincsen rendben...

- Mondom, hogy feltámadt - erősítette az ezredes.

Pintér Béla hol a parancsnokára nézett, hol az őrnagyra. Aztán kissé vontatottan mondta.

- A temetők kapuján egyébként... Az a felírás... Olvashattátok ti is... Az van a táblán, hogy feltámadunk...

- Jó, jó - helyeselt az ezredes. - De ilyen korán?

4

Benito elégedetten nézegette a Sopron Hotelt. Nem állt meg a parkolóban, előrehajtott a bejárat ajtóig.

- Mi a véleményed, Gina, jó hely ez nekünk?

A lány még mindig a határállomás izgalmait érezte. Mi lesz, ha felismerik? Jól válaszol-e majd a kérdésekre? De nem ismerték fel, nem is kérdeztek tőle semmit. Sápadtan, kicsit szédelegve szállt ki az autóból. S csodálkozva nézte a feliratot az ajtón: Bejárat... Magyarul...

Benitón is látszott a megkönnyebbülés. Beszélt, beszélt, áradozott, dicsérte a szállót, a panorámát, nevetve mutatott a sörözőre.

- Sör... De én Chiantit akarok... Van itt bor, Gina?

Egy német rendszámú autó állt meg a hátuk mögött. Magas, harmincéves körüli, sportruhás férfi szállt ki belőle, s még az ajtót be sem csukta, már hadarta németül.

- Álljon előbbre, uram... Ha lehet, kérem, álljon előbbre... Benito jól értett németül. De a férfi kézzel-lábbal magyarázta.

- Előbbre kell állni, hogy én is odaférjek... Nem várakozhatok az úttesten... Verstehen? - Közben megnézte a rendszámtáblát, s furcsa hangszúllyal, olaszul is próbálta elmondani a kérését. Benito, nagyokat nevetve, néhány méterrel előrement a kocsival.

- Ez így jó?

- Si, si... Grácia...

A recepció pultjánál újra találkoztak. A férfi nagy gyorsasággal töltötte ki a bejelentőlapot. Amikor átadta a portásnak, már Ginát nézte. S mosolygott. A lánynak némi viszonzás csillant a szemében. Benito azonban ezt is észrevette.

- Tetszik neked ez az úr? Mi?

- Dehogyan...

- Akkor ne nézegezd, mert ezt nem tűröm... Az a lány, aki velem van, ne bámuljon férfiakat, mert felpofozom!

A német, mintha értette volna, miről beszélnek, szívére tette a kezét, s mélyen meghajolt.

- Pardon...

Úgy látszott, Benito mérgét ez nem csillapította. A szobában is fenyegetően hadonászott a lány arca előtt.

- Ez még egyszer elő ne forduljon! Gina ijedten mondogatta.

- Én senkivel... Hidd el, senkire se néztem... Senkire se...

- Láttam, amit láttam... Hát csak jól vigyázz!

A lány nem válaszolt, kezét mosott a fürdőszobában, kinyitotta az ablakot. A szálloda kis udvarán úszómedence volt, lassan ringott benne a kék színű víz. Egy fürdőző nő pakolta össze a holmiját a gyepen, s valakinek integetett a kerítésen túlra. A városban már kigyúltak az esti fények.

- Csinálj valamit a hajaddal - fordította maga felé Ginát Benito. -Megyünk vacsorázni.

A vacsora sem zajlott le simán. Alig helyezkedtek el az étteremben, megjelent a német, s a szomszéd asztalhoz ült. Szemben Ginával. Mosolyogva, ismerősként üdvözölte a lányt, s aprót biccentett Benito felé is.

Gina jobbnak látta, ha Benito mellé ül, háttal a németnek. Tetszett neki a fiú, de mérges is volt rá: tudja, hogy kellemetlen helyzetbe hozza, mégis csinálja... Nincsen benne semmi tapintat.

Benito elégedetten vette tudomásul, hogy a lány mellé ült.

- Látod, molesztál... Erőszakos állat...

Az étlapot tanulmányozták, amikor az asztalukhoz lépett a német fiú. Benito meglepetten nézett fel rá.

- Mit akar?

- Bocsánatot kérek... Nem Rómából jöttek véletlenül? Csak azért kérdezem, mert... Micsoda nevetlen vagyok... A nevem Karl Goldmann... Nem akarok alkalmatlankodni, de... Bocsánat, de keveset tudok csak olaszul...

Benito felállt, úgy fordult, hogy a lányt eltakarja. Németül szólt.

- Azt kérdeztem, mit akar? . A férfi hátrább lépett.

- Semmi... Egy felvilágosítást szerettem volna...

- Tőlem?

- Igen... Úgy gondolom, hogy... - Keresgélte a szavakat, közben Ginát nézte. A lány igyekezett elkerülni a tekintetét, úgy tett, mintha az ablakok előtt lógó függönyöket vizsgálta volna. A férfi még egyszer bemutatkozott, sőt a kezét is nyújtotta.

- Karl Goldmann... Benito elfogadta a férfi kezét.

- Azt mondja meg, mit akar?

Goldmann kicsit meghajolt, s a kezét nyújtotta Ginának is.

- Karl...

A lány Benitótól várta, jelezze valahogyan, mit csinálhat. Ez elég durván meg is történt. Benito visszanyomta a székre a felállni készülő lányt, ellökte a német kezét.

- Hagyja békén - sziszegte vészjóslóan.

A német csodálkozó arccal bámult Benitóra.

- Pardon... Pardon... Csak egy információt akartam... Mivelhogy rómaiak... Pardon...

Meghajolt, s visszament a helyére.

- A disznó... De biztosan te kezdted ki vele... Megkapod a magadét, csak menjünk fel a szobába... A szicíliaiakkal nem lehet vacakolni... Majd megtudod... Rohadt kurva!

- Nem, én rá sem néztem - dadogta a lány.

- Akkor miért jött ide? Intettél neki a szemeddel!

Gina már könnyezett. Szívgöggel bizonygatta, hogy semmi köze a német fiúhoz.

Benito összeszorított szájjal, mérgesen nézett valahová a távolba. A villáját markolta, néha rácsapott az asztalra is. De megenyhült, amikor a pincér kihozta a rendelt ételt. Nagy tál tésztát. Külön tette eléjük a paradicsommártást, a tejfölt, sőt kis gondolkodás után kristálycukrot is.

- Ez nekik a paszta...

Lenyelte a szó végét, mert észrevette, hogy a német fiú újra feláll.

- Ha idejön - mondta a lánynak -, belevágom a villámat...

De a német kísértelt az étteremből, rájuk sem nézett. Benito elégedetten vette tudomásul, gyorsan, szinte rágás nélkül nyelte a tésztát. Vacsora után azt javasolta, hogy menjenek le a városba, nézzenek széjjel. Gina örömmel bólogatott, mert félt, hogy a szobában folytatódik a veszekedés. A hallban azonban ott üldögélt Karl Goldmann. Mintha csak őket várta volna. Benito megállt, végigmérte a fiút, s visszahúzta a lányt, a lifthez irányította. Amikor becsukódott a felvonó ajtaja, megszorította a karját, kicsit meg is rázta.

- Micsoda disznó vagy!

Gina fájdalmában felsírt. Benito annál jobban markolta s rángatta, így vezette a szobáig.

- Adok én neked...

Belökte az ajtón. A lány védekezően emelte a feje elé a karját, várta a pofonokat.

Benito gondosan bezárta az ajtót, kigombolta, aztán le is dobta magáról a zakóját. Lassan csinált mindent, látszott a szándék, hadd remegjen a lány. Gina valóban rémülten lihegett. Tudta, hogy az olasz fiúk féltékenyek, már letett arról, hogy megmagyarázza, semmi okot nem adott rá. Nem kerülheti el a verést. Szípgova nézte, hogy Benito megoldja a nadrágszíját, s kihúzza a bűjtatókból, kettéhajtja, egyet-kettőt suhint vele a levegőbe.

- Ne bántsál - jajdult fel.

A fiú feje fölé tartott, ütésre készülő kézzel lépett feléje.

- Ne, ne... Nem csináltam semmit... - zokogta a lány.

Benito megállt előtte, úgy csinált, mintha ütni akarna, de csak a levegőbe csapott, s furcsa, rikácsoló hangot eresztett ki magából, s nevetve, hahotázva vetette magát az ágyra. Szinte görcsösen fetrengett a röhögéstől.

- Ez jó... Nagyon jó... Ez a hülye lány...

Ginát a rosszullét környékezte, nem tudta mire vélni ezt a hirtelen változást, nagyokat nyelt, forgott vele a szoba. Lassan a fotelhoz lépegetett, s belezuhant.

Benito pedig tovább hahotázott. Aztán amilyen hirtelen elkezdte a nevetést, olyan váratlanul abba is hagyta. Felült, megigazította a haját, a nadrágszíjáért nyúlt, visszafűzte a bűjtatókba, s becsatolta.

- Ebből az egész cirkuszból annyi igaz - mondta halkán, vontatottan -, hogy az engedelmem nélkül senkivel sem ismerkedhetsz, nem kurválkodhatsz... Érted?

A lány bólintott.

- Én most sem...

- Jó... Elhiszem... - Megállt a lány előtt. - Hozd magad rendbe... Elmegyünk valahová táncolni... - S még hozzátette. - Utána meg olyan szeretkezést várok tőled, hogy... Jól fog esni a nagy ijedtségre - nevetett.

Ginának nem volt ilyen jó kedve. De bement a fürdőszobába. A tükörbe bámult. S lassan újra sírni kezdett.

- Istenkém, hogy nézek ki...

Benito az ajtóban állva bámulta, hogyan szépítkezik a lány. Az arca felhőtlen volt, apró ráncai eltűntek, szeme csillogott. Az ajtófélfán dobolt az ujjáival. Így, mosolyogva mondta.

- Te azzal fekszel le, akivel én parancsolom... Láthatod, nem tűrök ellenkezést... És pofázni sem fogsz... Senkinek... Mert itt börtönbe zárnak...

A lány döbbszent arcát látva még egyszer megismételte.

- Én parancsolok... És ha azt mondom, ezzel-azzal le kell feküdnöd, akkor megteszed... Nincs pardon... Ezt jól jegyezd meg

Kis szünet után hozzátette. - Ne reménykedj, a német úr, ez a Karl, még a neve is olyan utálatos, nem lesz közöttük...

5

A törpe addig üldögélt a parkban a padon, amíg a kefehajú férfi ki nem jött a sörözőből. A nyomába szegődött. Igyekezett, ne vegye észre, hogy követi.

A parktól nem messze, a pokolforró parkolóban egy ezüstszínű kamion állt. Bár a rendszámablaja felett egy nagy D betű jelezte, hogy nyugatnémet autó, az oldalaira festett piros-zöld feliratról olasz hangzású céget lehetett olvasni: Vittorio Masina. De alatta a helységnév: Hamburg. Telefon- és telexszám.

A férfi kihalászta zsebéből a kulcsokat, kinyitotta a kamion ajtaját, feltornászta magát a vezetőfülkébe, de azonnal vissza is ugrott.

- Mint a gőzkazán - mormogta. Kinyitotta a másik ajtót is, s az autó árnyékos oldalán maradt. Cigaretára gyújtott, messzire hajította az égő gyufát.

- Még felgyújtasz valamit - jegyezte meg a törpe.

A férfi gyorsan megfordult, keze a nadrágzsebéhez tapadt.

- Én vagyok - mondta halkán a kis emberke.

A kamionos lassan a zsebébe nyúlt, a szöveten át is látni lehetett, hogy egy revolvvert fog. - Ki az az én?

- Te azt nagyon jól tudod, Somodi.

A férfi úgy tett, mintha semmit sem értene.

- Ki az a Somodi?

- Te... Te vagy... Most akárhogy is hívnak, akkor is te vagy. A kamionos férfi nem adta fel. Rekedt, tétova hangon újra megkérdezte.

- Ki az a Somodi? Favo élesen nevetett.

- Te. Nem érdemes színészkedni. Régen láttuk egymást... De azért megismerlek.

- Én nem emlékszem az úrra.

- Nem baj. Az én emlékezetem nem csal... Egy ágy alól figyeltelek... Egy cirkuszoskocsiban.

- Összetéveszt valakivel... Engem Landlnak hívnak... Hagyjon békén!

- Ne hamarkodd el, Somodi. Ha akarod, rendőrt is hívok.

A kamionos nem válaszolt, összeszorította száját, szeméből égető gyűlölet áradt. A törpéhez lépett, felemelte a karját.

- Ha nem pusztulsz innen, agyoncsaplak!

Favo újra nevetett, kihátrált a kamion árnyékából. Aztán megfordult és elment.

A kefefrízuras hosszan nézett utána. Azt, hogy az ő igazi neve Somodi, eddig csak Helder ismerte, aki annak idején jó pénzért segített rajta. És most ez a törpe...

Felmászott a vezetőfülkébe, bezárta az ajtókat, pufogva, durrogva elindult. Elvitte a kamionparkolóba a teherautót, aztán taxiba szállt, s Helder lakására ment. Útközben félhangosan nagyokat káromkodott. A taxifőrről elnézően mosolygott, majd megkérdezte.

- Valami nem stimmel, uram? Somodi ingerülten válaszolt.

- Semmi köze hozzá!

De Helder lakása előtt valamit enyhíteni akart a kitörésén.

- Mérgecs vagyok... - Nagy borralalót adott, a taxisofőr meglepődve nézegette.

- Éntőlem káromkodhat az úr - mondta elégedetten. - Én sem vagyok szent...

A sánta férfi azonnal észrevette, hogy valami rendkívüli történt. Már az előszobában rákérdezett.

- Baj van?

- Van - bólintott Somodi. Nem várta meg, amíg Helder a szobába invitálja, előrement, s lehuppant az egyik fotelbe.

- A feleségem telefonált, hogy itt vagy. Mi baj van?

- A törpe felismert.

- Ez a baj?

- Persze.

- Más?

- Micsoda?

- Az, hogy miért jöttél?

- Semmi különös. Biztosan lesz valami szállítandó. Te nem tudod?

- Én? Nem. Tehát lényegében nincs baj.

- És a törpe? Mondom, hogy felismert.

A sánta férfi lassan leült. A lakásban nem használta a botját, ha szükségesnek látta, a bútorokra támaszkodott.

- Honnan tudod?

- Ő mondta.

- Favo?

- Ő.

- Mit mondott?

- A nevemet. Te regéltél neki? Helder erre a kérdésre nem is válaszolt.

- Nem tudnád összefüggően elmesélni? Utóvégre - nem folytatta a mondatot. - Mondd el elejétől, hogy történt.

- Jó - bólintott Somodi. - De én nem kockáztathatok... Vagy nem jövök többet ebbe az országba... Vagy...

Mivel Somodi elhallgatott, Helder megkérdezte.

- Kéred a pálinkádat? Tölts magadnak... És mi az, hogy vagy? Somodi feltápászkodott, a szekrényhez lépett, a sok üveg közül kiemelte a barackpálinkását, s már az üvegből ivott.

- A törpe meghal... Ez az ítélet. - Még egyet kortyolt. - Még ma. Az előszobában megszólalt a csengő. Élesen berregett.

- Ki az? - kérdezte Somodi.

- A frász tudja.

- Kinyitod?

- Persze... Láttak hazajönni... Meg téged is beengedtelek. Somodi visszaült a helyére, a fotelt az ajtóval szembe fordította. Újra csengettek.

Helder kisántikált az előszobába. A kémlelőn kinézett a folyosóra

- Senkit sem látok - fordult vissza. De ebben a pillanatban megint felberrent a csengő.

- Ki az? - kérdezte Helder.

A válasz egy rövidke csengetés volt.

- Nem lehet, hogy az utcáról nyomja valaki? - kérdezte halkan Somodi.

- Nem... Vigyázz... Kinyitom.

Elfordította a kulcsot, csak a biztonsági lánc maradt a helyén. Lassan lenyomta a kilincset, s kicsit megnyitotta az ajtót. A törpe állt a folyosón.

- Gyere, gyere, fiúcska!

Amióta ismeri, fiúcskának szólította a törpét Helder. Favónak ez nem tetszett, egyszer-kétszer szóvá is tette, de a sánta nem törődött vele.

Somodi ülve fogott kezét a pici emberrel.

- Mi még nem találkoztunk - mondta mintegy tájékoztatásul -, de hallottam a hírét, hogy milyen nagyszerű műsora van!

Favo gúnyosan nézte, s amikor már Helder is melléjük ért, nyugodt, szinte megrovó hangon mondta.

- Ne komédiázz, Somodi... Mi a fenének ez a komédia... Azt hiszed, nem tudom, most sírtad el Gyulának, hogy találkoztál velem... Ne nézz engem hülyének.

Helder pohárkát nyomott a kezébe.

- Tessék, igyál te is. Vagy inkább mást kérsz? A törpe még mindig Somodinak beszélt.

- Mintha nem tudná, hogy sohasem iszom pálinkát... De úgy félti azt a rohadt Martiniját, hogy mindig úgy kell kiimádkozni belőle... Ha legközelebb jössz, hozzád egy ládával neki...

Somodi kortyolt a pálinkából, nem tudta titkolni, hogy milyen zavarban van. Honnan jöhetett rá ez a vakarcs, hogy valóban róla beszéltek? Ez valóban látnok, dögölne meg...

Helder kinyitott egy üveg Martinit, jócskán töltött Favónak.

- Sajnálja a fene téled ezt a lötytöt... Csak csodálkozom, hogy amikor van itt rendes ital is - bizonyoságképpen rámutatott egy üveg finn vodkára -, te ezt az ízét iszod...

A törpe a kanapéra telepedett.

- Azt tervezgettétek mi, hogy hogyan lehetne engem eltenni láb alól, mert ez a szemét...

- Ugyan - háborgott Helder -, honnan veszed ezt?!

- Somodi szeméből - közölte halkán a törpe. - Ez nem riad vissza a harmadik vagy ki tudja már, hányadik gyilkosságtól sem... Én ismerem...

Helder összecsapta a kezét.

- Te meghibbantál?! Nagyon meggaragszom! A törpe nem vette le a szemét Somodiról.

- Nem is te találtad ki... Hanem ez itt... A legjobb barátomat ölte meg...

- Hidd el - folytatta meggyőző hangon a sánta -, nem beszélünk rólad... Ez itt - óvakodott kiejteni Somodi nevét - nem mondta, hogy találkoztatok... Van nekünk más beszélőnk...

- Azt elhiszem... Azt elhiszem... De azt, hogy ez a szemét ne említett volna...

Somodi letette a poharát az asztalkára, megtörülte kézfejjével a száját, felállt, a törpe fölé hajolt.

- Kuss! Most már kuss! Favo letette a poharát.

- Azt hiszed, hogy megijedek? - kérdezte, pedig reszketett a hangja.

Helder töltött mind a kettőjüknek.

- Az én lakásomban nem lesz hirig! Csak nem fogtok verekedni? Somodi leült.

- Ne sértegezz, mert betöröm a pofádat...

Favo hátradőlt a kanapén, a lába kényelmetlenül lógott, nem érte a padlót. Hirtelen elhatározással maga alá húzta. Helder rosszallóan csóválta a fejét.

- Szerencséd, hogy nem látja a feleségem...

A törpe jól nevelten vissza akarta rakni a lábát, de Helder intett neki, hagyja.

- Engem nem zavar... Amikor tengerész voltam... Somodi közbevágott.

- Ezt már hallottuk... Ezt már mesélted...

- Azt sem tudod, mit akarok mondani... Somodi nevetni kezdett.

A törpe Helderhez fordult.

- Te ismered ezt a szemetet? - mutatott Somodira.

A kamionos ivott, s csendesen, szinte csak saját magának mondta.

- Nem marad nyugton... Ezt tényleg kinyírom...

Helder összes diplomáciai érzékét előkaparta, leült ő is az egyik fotelba, felemelte a mutatóujját, mint aki kicsit fenyegetően, de magának kéri a szót.

- Csend! Figyeljete ide... Az mindegy, hogy beszéltünk-e rólad vagy nem... Ha beszéltünk, ha nem, mi nem veszekedhetünk... Ezt tessék megérteni... Tehát most új osztás van... A régi játszmák elmúltak, új helyzet, új lapok... Én mind a kettőtöket ismerlek, sőt jól ismerlek... Most töltök, koccintunk, aztán... Na, isten, isten...

Ittak. Utána hosszas csend következett. Somodi törte meg.

- Nos, rendben az ügy? - kérdezte a törpét. Favo gúnyosan nézte. S újra csak ennyit mondott:

- Gyilkos... Somodi felháborodott.

- Ne szórakozz velem, mert... Helder az asztalra csapott.

- Az isten se látott két ilyen hülyét! Menjete a fenébe! Tulajdonképpen mi bajod neked Somodival?

A törpe nyújtotta a poharát, Helder önteni akart, de Somodi előbb érte el a martinisüveget.

- Majd én... Egészségedre... Kössünk békét... De a gyilkosságot ne emlegesd többet!

Favo lassan kortyolgatott.

- Citromot nem adtál - szólt Heldernek, mintha csak most fedezte volna fel. - Ehhez citrom is jár...

A sánta nevetett.

- A bárban igen, de itt, fiúcska... Örülj, hogy van ilyen izé...

Amikor Helderné rájuk nyitotta az ajtót, kissé kapatosan találta őket. Ő is felhajtott egy pohár konyakot.

- Esztek valamit? - kérdezte. De nem várt választ, a férfiak közé ült. - Mi van? - kérdezte Somodit.

- Semmi.

- Képzeljétek, a frász jött rám, amikor beállított a bárba. Ti ismeritek egymást?

- Most már... Itt találkoztunk Gyulánál... - mondta Somodi.

- Aha...

Helder csendet intett.

- Emberkék - kezdte -, lehet, hogy ma találtunk egy gyöngyszemet... A mai mustrán egy lány úgy táncolt, mint...

- Ulanova - fejezte be a hasonlatot Helderné.

- Igen. Az... Ezért jön majd néhány dollár... Csak előbb meg kell kezelni...

- A többiek sem rosszak...

A törpe lekászálódott a kanapéről.

- Megyek... Somodi, te... Az asszony felkapta a fejét.

- Ki az a Somodi?

Helder próbálta meg nem történné tenni az elszólást.

- Ez - mutatott a kamionosra - somogyi bicskás... Kaposvárott született vagy hol... Éppen arról beszéltünk.

- Aha - csak ennyit mondott Helderné. - Aha...

A törpe maga elé meredt a szőnyegre. Ott folytatta, ahol abbahagyta.

- Te jobb, ha eltűnsz ebből a városból.

Az asszony engedte ki Favót. A szobában hallani lehetett minden szót, ami a bejárati ajtónál elhangzott.

- Tudod, Irén, ki ez a sofőr tulajdonképpen?

- Kicsoda? Pali?

- Úgy Pali az, ahogyan én... Nagyon vigyázz vele... Ez gyilkos...

- Gyilkos?

- Az...

- Pali egy légynek sem ártana... Szereti a pénzt, de hát...

- Jó. Én figyelmeztettelek. Ezt a fiút úgy hívják, hogy Somodi Elek... Jó lesz vigyázni... Gyula tudja, Gyula ismeri... Kérdezd meg őt, ha nem hiszed... Ez egy gyilkos... Ne szövetkezzetek ilyenekkel...

Kis szünet következett.

- És kit gyilkolt meg?

- Én kettőről tudok... Az egyik a barátom volt... A másik pedig... A másik pedig...

A törpe hangja elcsuklott. Csak később hallatszott.

- Megyek... Este találkozunk...

Az ajtót bezárta az asszony. De nem ment azonnal vissza a férfiakhoz. A konyhában leült egy székre, s meredten nézte a gáztűzhelyet.

- Elek...

Néhány hónapja bemászott az ágyába. Erőszakoskodott vele, ő végül is hagyta, ahogy a lányok is mondják az üzletben: hamarabb szabadul... Nem okozott örömet neki, de Elek diadalmasan, nagyokat horkantva aludt el mellette. Gyulánál éppen egy lány volt, sokáig hangoskodtak a másik szobában. És ez az

Elek, amikor reggel elment, azt súgta a fülébe: szeretlek... S hozzátette: isten bizony... Ugyan, legyintett. S ekkor Elek szétnyitotta az ingét, s a mellén lógó kis medálban megmutatta az ő fényképét. Látod - mondta -, nem hazudok... Én már régen szeretlek... Ez aztán őt annyira megzavarta, hogy csak hebegett... Azóta Elek, ha Budapestre jön, mindig vele hál...

Felállt és bement a szobába. Kérdő tekintetek fogadták. S mivel ő nem szólt, Helder megkérdezte.

- Mit mesélt a törpe?

Az asszony érezte, hogy nem térhet ki a válasz elől.

- Hát... Valami hülyeséget gagyogott... Amit szokott... De ha így szereted Favót - fordult Somodihoz -, akkor miért jöttél a Flottába? Eddig eszedbe sem jutott.

- Ez volt a parancs. Keressem meg Gyulát. A fene gondolta, hogy ez a törpe is ott lesz. El is felejtettem, hogy a világon van...

- Én nem tudok neked mit mondani - tárta szét kezét a sánta férfi. - Isten bizony, nem tudom, hogy miért küldtek rögtön vissza.

Somodi elnyomta a cigarettáját, s felállt.

- Alhatok majd itt nálatok? Megint elfelejtettem szállodát kérni...

Helder a feleségét nézte. Az asszony zavartan álldogált.

- Ha Gyula...

- Éntőlem! - mondta Helder, s meg is hajolt. - Szép álmokat!

- Hol van ez még! Úgy gondolom, nekünk meg kell látogatni Favót. Még ma délután... Igaz, Gyula?

- Így igaz... Meghívott egy italra.

A két férfi szeme összeillant. Helder erősebben markolta a botját. Somodi pedig, amikor búcsúzásra nyújtotta az asszonynak a kezét, véletlenül kirántotta zsebéből a revolverét.

6

Az alezredes autója Egerben a nagytemplomnál balra fordult, elhajtott a dohánygyár mellett egészen a Vörösmarty utcáig, s onnan a gesztenyefasoros Petőfi utcába, Martos házához. Pintér Béla nagyon jól emlékezett a házra, földszintes, legalább három ablaka nézett az utcára, hatalmas fakapuján nem villanycsengő volt, hanem amolyan régi, húzogatós kis harang. Azt mondta a gépkocsit vezető Győrfi főhadnagynak, majd szól, hol álljon meg. De már az utca végén jártak, az alezredes hiába nyújtogatta a nyakát, nem ismerte fel a házat.

- Pedig többször is jártam itt...

Visszafordultak. Aztán a Vörösmarty utcától újra vissza.

- A ház eltűnt.

A főhadnagy, aki arról volt nevezetes, hogy majdnem válogatottságig vitte öttusában, elnézően mosolygott.

- Elszállította az ördög...

Már negyedszer autóztak végig az utcán, amikor az alezredes döntött.

- Itt álljon meg... Ez egy teljesen új ház... Lehet, hogy ezt építették a helyére.

Nem szálltak ki az autóból. Nézegették a házat.

- Lakott itt egy jogászprofesszor is, a nővérel meg három fiúval... Néha jött hozzájuk látogatóba egy fekete lány... Talán a kilences számú házba - mondta elgondolkozva az alezredes. - Martos háza mellette volt, vagy az isten tudja...

- Megkérdezhetem, alezredes elvtárs?

- Jó. Majd csak mondanak valamit.

Győrfi főhadnagy kiszállt, aztán becsengetett az új házba. Várakozott a kapu előtt. Újra csengetett. A házban nem mozdult senki.

Egy öregasszony baktatott fel, szatyrában dinnyét cipelt. El is haladt a főhadnagy mellett, de aztán megállt, visszafordult.

- Kit tetszik keresni? Ezek elmentek nyaralni...

- Martos Ferencet keressük - mondta a főhadnagy. - Kezét csókolom... Martosokat.

- Azok már nem itt laknak! Az úr elköltözött, legalább tíz éve... Jól ismertem őket... Meghalt a lánya... S nem volt itt maradása... Pedig jó ember volt.

A főhadnagy elvette a szatyrot.

- Szép dinnye... Segíthetek?

- Csak ide megyek - az utca vége felé mutatott. - Bírom még... Nem érdemes oda autóval...

- Hát autóval nem is - nevetett a főhadnagy. - Elkísérem, jó?

- Azt hittem, autóztatni akar... Mert én nem szállok be... Az unokámnak is van, de majd csak a Szent Mihály lova...

Elindultak. Lassan, meg-megállva, fölfelé a dombra vánszorgó utcán.

- Nem tetszik tudni, hová költözött Martos úr?

- Valahová délre... Talán Pécsre... Merthogy ott is van hegy meg szőlő... Martos úr, vagyis elvtárs - igazította ki magát - pedig... Ha ismeri, tudja... Igencsak szerette látogatni a pincéket... Nem illik rosszat mondani róla, mert egyébként jó ember volt... Már a házuk sincs meg... Aki megvette, hát nézze, mit csinált abból a jó épületből... Kalitkát... Ilyenben lakni!

- Valaki nem tudná megmondani, hová költözött?

- Talán az új tulajdonosok... De azokban én nem bízok... Kivágták az szilvafákat is a kertből... Pedig szép fák voltak... Gyilkolják itt a természetet, kérem...

Megérkeztek az öregasszony lakásához. Nagy fekete retiküljéből hatalmas kulcsot vett elő, beleillesztette a kapu zárjába.

- Köszönöm, fiatalember! Köszönöm... Isten áldja...

A főhadnagy is köszönt, s indult vissza. De az öregasszony utána szólt.

- Kérem szépen! Az igazsághoz tartozik, hogy az új tulajdonosnak, az Ábrák elvtársnak.. ..Van egy hibája...

- Micsoda?

- Üldözi az állatokat... Egyébként jó ember lenne... De ezt meg kellett mondanom... Ugye, jól tettem...

Győrfi mosolyogva intett.

- Igen... Nagyon jól!

Az alezredes is kiszállt az autóból. Az egyik hatalmas gesztenyefának dőlve várta a főhadnagyot.

- Na, mit mondott?

- Alezredes elvtárs... Azt mondta, hogy Martos elköltözött, Ábrák meg üldözi az állatokat...

Pintér türelmetlenül sürgette.

- Hová költözött? Itt lakik a városban?

- Nem... Talán Pécsen... Merthogy ott is van bor... Azt javasolta, kérdezzük meg az új lakókat... De elfelejtette, hogy azok meg elutaztak valahová nyaralni. Ezt is ő mondta.

- És ki üldözi az állatokat?

- Ábrák. Az új lakó.

- Na, az is jó firma lehet.

Pintér Béla intett, hogy üljenek vissza az autóba.

- Ne menjünk el a rendőrségre? - kérdezte a főhadnagy. - Ott kiderítenék, hogy most hol lakik...

Az alezredes nem válaszolt. Cigaretta gyújtott. Ő már többet is szippantott, amikor megkínálta a főhadnagyot.

- Rágyújt?

Győrfi elfogadta a cigarettát. Lassan gyújtott rá, meleg volt az autóban, szeretett volna már indulni. De az alezredes még nem adott parancsot.

- Miért költözött el Feri? Nem volt itt jó neki? Olyan szerelmes volt Egerbe, mint egy szép lányba...

- Azt mondta a néne, alezredes elvtárs, hogy a lány miatt költözött el... Nem volt maradása...

- Jó... Ezt elhiszem. Hisz többek között éppen ezért is becsültük Ferit, mert egyedül nevelte fel a lányát... Együtt dolgoztunk az ifjúsági szervezetben, aztán az ezredes elvtárssal mi bekerültünk az Akadémiára, ő meg itt lett a tanácsnál valaki... De a barátság nem szűnt meg... A lány temetésén is ott voltam... Tudja, mit? Menjünk el a temetőbe... Megnézném a sírt...

A főhadnagy bólintott.

- Igenis... Merre menjek? Nem vagyok ismerős... Az alezredes becsatolta a biztonsági övet.

- Majd én irányítom... A temetőnek nagyon idevágó neve van... Kisasszony temető...

- Kisasszony temető?

- Az... Furcsa, mi? De valóban ez a neve... Induljon! Az utca végén majd kanyarodjon balra.

A temetőben Pintér Béla hamar kiismerte magát.

- Várjon csak! Egy pillanat! Itt volt a ravatal. Innen mentünk egy kicsit előre, igen, aztán jobbra... Jöjjön utánam!

Néhány perces gyaloglás után értek az eléggé elhanyagolt sírhoz. A fű hatalmasra nőtt már rajta, a fején alig lehetett elolvasni a nevet. Martos Gizella... A kis fényképtartóban sárgává fakult a lány arcképe. Néhányszor körbejárták a sírt, Győrfi le is fényképezte.

- Nem család, nem ámitás, ez itt van... Nyugodjon békében szegény Gizike - tette hozzá az alezredes, mintha az első mondatot kegyeletsértőnek vélné. - Legalább egy csokor virágot hozhattunk volna... Néhányszor ült az ölemben óvodás korában... Mindig azt kérdezte: te tudsz kígyót varázsolni? Hogy miért éppen kígyót? Cirkuszban láthatott ilyet...

- Egy ilyen gyerekben minden megmarad... - mondta Győrfi főhadnagy. - Én a garabonciás diáktól féltem... Kétéves lehettem, amikor a nagyanyám mesélt róla. S azóta is sokszor álmodom a garabonciással...

Még egyszer körbejárták a sírt, aztán az alezredes intett, hogy mehetnek. De alig távolodtak el néhány métert, Pintér Béla megállt. Megfordult, s hosszan nézte a sírt. Aztán elindult vissza. A fényképtartóhoz

hajolt, letörülgette az üvegről az eső verte nyomokat.

- Nem látom tisztán...

Egészen közel hajolt a fényképhez. Amikor felemelkedett, az arcán megdöbbenés ült. A zsebkezdőjéért nyúlt, megtörölte a kezét. Aztán száraz hangon utasította a főhadnagyot.

- Vegye ki a fényképet. Nagyon óvatosan. A főhadnagy a zsebét tapogatta.

- Azonnal, alezredes elvtárs, vissza kell mennem az autóhoz. Kis szerszámkészlettekért vissza. Egyetlen mozdulattal pattintotta ki a keretet, csipesszel nyúlt a fényképhez, kiemelte, s egy nejlonzacskóba tette.

- Üresen hagyjuk?

Az alezredest meglepte a kérdés.

- Valóban... Mit tegyünk a helyére?

- Hát... A saját ábrázatomat odatehetnénk - mondta nevetve a főhadnagy -, de...

- Névjegyet is odatehetné... Mellé az egyémet... Főhadnagy elvtárs, szépen ballagjon vissza a kocsihoz, s csináljon egy felvételt a képről... De nagyon jó legyen!

A főhadnagy sarkon fordult. Pintér a szomszédos sír mellett talált egy kis lócát, ráült, körülölelte a temető csendje. Hiába akart koncentrálni a képre, a lánnyal kapcsolatos furcsaságokra, minduntalan egy régi egyetemi előadás jutott az eszébe. Az évfolyamtársai közül valaki azt kérdezte a tanártól, pontos kifejezés-e az, hogy az ember meghal. Vagyis, hogy csinálja, megcsinálja a saját halálát. Vagy csak elszenvedi? Mert akkor a meghal nem jó kifejezés... A nyelvészprofesszor csak a fejét ingatta, s furcsa módon válaszolt. "Kolléga úr, meg tudná nekem mondani, ha a tükörbe néz, mit lát, saját magát vagy a tükröt?" Nagy hahota fogadta a kérdést. Azóta is késik mindkettőre a felelet... Marhaság...

A főhadnagy visszajött, kezében tartotta a képet.

- Körül vágjam? - kérdezte.

Az alezredes elvette a fotót, a fejét csóválta.

- Alig hasonlít...

- Ezzel a géppel, alezredes elvtárs... Se világítás, semmi... Azért mégis olyasféle, nem?

- Hányat csinált?

- Hármat... De jelentem, ez a legjobb. Ha otthon laborálhatnám... De így... Csak ezt löki ki magából.

Az alezredes forgatta még a kezében a képet, a világosság felé tartotta, úgy nézegette.

- Biztos, hogy nem tud jobbat?

- Igen... Sajnos.

- Jó... Akkor illessze be. Legyen gondja rá, hogy holnap valaki hozza vissza az eredetit vagy a jó mását... Érti?

- Értettem, alezredes elvtárs...

Amíg a főhadnagy óvatosan dolgozott, Pintér Béla figyelte a temetőkeretet. Senki sem mutatkozott.

- Jelentem, kész!

Az alezredes újra a sírhoz lépett, lehajolt a fényképhez.

- Egész jó - mondta mosolyogva. - Tüntesse el a nyomokat. Nem szeretném, ha valaki is észlelné, hogy itt voltunk... Aztán indulás Pestre.

A főhadnagy sárgult leveleket, gallyakat szórt a sír köré, port rúgott a nyomokra. Pintér Béla pedig benézett minden bokor mögé, lassan sétált, mintha a sírokat szemlélgetné. Nem látott senkit. Mégsem tudott

attól az érzéstől szabadulni, hogy valaki egész idő alatt figyelte őket. Valaki a bokrok, a fák mögül, a nagy fejfák takarták el, itt bújt valahol a közelben. Szinte hallotta még a lélegzetét is... És mégsem lát senkit. Zaj, ágreccsenés - semmi. Talán egy kísértet.

- Egyenesen Pestre? - kérdezte a főhadnagy. - Nem megyünk a nyilvántartóba érdeklődni?

- Órákig tartana, sok itt az ismerősöm...

Már újra a dohánygyár előtt jártak, amikor a főhadnagy előadta javaslatát.

- Alezredes elvtárs, ha megengedi, bemegyek én egyedül... Gondolom, tíz perc alatt végzek... A mai számítógépes világban...

- Nem bánom - bólogatott Pintér Béla. - Menjen... Megvárom, a líceum előtt leülök a köpködőre... Bár fölösleges... Én tudom, hová költözött Martos barátom... Persze, nem Pécsre.

Elővette a jegyzetömbjét, valamit írt rá, kitepte, összehajtogatta és a főhadnagynak adta.

- Tegye zsebre... Amikor kijön a nyilvántartóból, nézze meg. Ha nem egyezik, megeszem a sapkámat.

7

Gina nem mert megkérdezni, miért nem indulnak tovább Budapestre. Benito úgy rendezkedett be a szállodai szobában, mintha éveket akarna ott tölteni. Locsolgatta az erkélyre függesztett virágokat, az asztalterítőt a szobaasszony kezébe nyomta, mossa ki, mert valami barna folt volt rajta, erősebbre cserélte ki az égőt a lámpában, még a bútorokat is átrendezte, a kis éjjeliszekrénykéket egymás mellé állította, a szőnyeget elhúzta az ajtótól. Ha leült a fotelba, többször felugrott, s hol itt, hol ott igazított valamit. Gina furcsállotta ezt a buzgalmat, sohasem hitte volna, hogy ez a fiú ilyen házias. Ám a következő este mindent megértett.

Egész nap a városban járkáltak. Benito tüzetesen megismerkedett Sopronnal. Vett olasz nyelvű Magyarországról szóló útikönyvet, a magyar nyelvű soproni információkat pedig Ginával fordította le. A lány unta a fordítást, igyekezett a szövegen rövidíteni, de Benito nem engedte.

- Valamit kihagytál... Nem létezik, hogy egy ilyen hosszú résznek... Szórol szóra fordítsd, érted?

A diplomokban imádkoztak, a fiú mindenütt pénzt dobott a perselybe. Órákat töltöttek a múzeumban, üldögéltek a főtéren, kávé ittak a hangulatos Palatinus Szálló éttermében, még a vasútállomásra is betértek.

A német fiúval többször is találkoztak, mindig nagy mosollyal köszöntötte őket. Az áruházban valami csecsebecsét vásárolt, elmerülten válogatott, sok apróságot rakatott maga elé a pultra... Amikor elmentek mellette, megjegyezte.

- A maminak... Nem tudom, mit vegyek... Benito fölényesen mondta Ginának.

- Ilyen ócskaságokat akar venni az anyjának...

Megállt, gyorsan kiválasztott az ajándékpólcról egy kézzel hímzett, gyönyörű kendőt. Mutatta az eladólánynak, tolja a német fiú felé.

- Ezt vedd meg a mamádnak...

Karl csodálkozva nézett rá, látszott, jócskán megdöbbenett, hogy Benito segíteni akar neki.

- Ja, ja - erősítgette az olasz fiú németül, s nevetett. Még az utcán is mulatott. - Biztosan nem veszi meg, nem áldoz ez a mamájára Aztán hozzátette. - Sem a nőjére...

Gina úgy gondolta, valami rosszat neki is kell mondania a fiúra, lássa Benito, hogy semmi szándéka vele.

- Nem bírom a fukar pasasokat... És olyan csúnyán nevet... Benito legyintett. Ekkor már a pékmúzeum előtt jártak.

- Ez meg itt van az orrunk előtt, s nem néztük meg... - mondta megrovóan. - Holnap itt kezdünk!

A vacsora nem zajlott le esemény nélkül. Csakhogy most már változott a helyzet: Benito intett a németnek, ha akar, üljön az asztalukhoz. Karl elhárította a meghívást. Nem szeretne zavarni...

- Hülye - mondta véleményét a tányérjába az olasz fiú. - Ha én hívom, jöhetne... - Aztán, mintha előző este nem is ő utasította volna el, a lányt oktatta. - Az ember nem mindig válogathatja meg, hogy ki lehet a társasága... A véletlen sok kényszert szül... Lehet, hogy ez a német már holnap elutazik - mormogta -, azért vásárolt ajándékot... Pedig kigondoltam valamit... De lehet, hogy már késő...

Felemelte a poharát, átbiccentett Karlnak.

- Csaó...

A német viszonozta a köszöntést, kortyolt ő is a borából. Később Benito mérgesen felszisszent.

- Na! Hát ez egy nővel játszadozik! Ott, oldalt ül... Majd később, feltűnés nélkül megnézheted...

Mindezt olyan felháborodottan mondta, mintha bűn lett volna a németnek másra nézni, mint Ginára.

- Ez is megéri a pénzét... Casanova... Nőcsábász... De majd ellátom én a baját... És nem is szép az a nő... Hóttfehér... Pont egy ilyenekkel kezd ki...

- Nem mindegy az nekünk? - kérdezte Gina.

- Nem! - sziszegte Benito. - Most már nem...

De a másik nőnél sem volt túl nagy sikere Karlnak. Annál is inkább nem, mert megérkezett a partnere: kövér, szuszogó, feketébe öltözött vöröses fejű férfi. Benitót ez újra nevetésre ingerelte. Majd három kávéért a pincértől. Amikor a kávé az asztalukon gőzölgött, felállt, s Karlhoz lépett.

- Pardon, pardon - s a kávéra mutatott. - Tessék...

A német kelletlenül emelkedett fel, a pincér a Gina melletti széket húzta ki, arra mutatott.

- Parancsoljon, uram...

Benito úgy kezelte a németet, mintha régi barátok lennének. Hangoskodott, nagyokat csapott a vállára, pezsgőt kért.

- Mit vettél a mamádnak?

- Semmit... Nem tudtam választani...

- Majd mi segítünk! Meddig maradsz?

- Tulajdonképpen...

Benito nem hagyta, hogy befejezze a mondatot.

- Gyere velünk holnap a kőbányába... Van itt valami érdekesség...

- Én már holnap...

- Nem mégis sehová... Holnap reggel indulunk... Ne ellenkezz! Sokáig iszogattak az étteremben. A német fiú keveset beszélt, Gina

azonban többször érezte, hogy nyomogatja a lábát. A lány úgy tett, mintha nem venné észre. Benito áradozott Sziáciáról, biztatta Karl, hogy feltétlenül utazzon oda.

- A feleséged is oda való?

- Igen, igen - nevetett a fiú. - Palermói... Ott esküdtünk a Santa Mariában. Szép esküvő volt! Igaz?

Gina halkán rebegette.

- Igen... A Santa Mariában...

Karl elkomorodott, ettől kezdve nem nyomkodta a lány lábát, s egyre gyakrabban ürítette a poharát. Benito továbbra is sokat beszélt, hangoskodott, hol nevetett, hol hahotázott, hol szinte sírt. A színészkedés közben azonban sűrűn töltögette az italt Karlnak, de a lánynak intett, hogy ne igyon, s ő is csak emelgette a poharat, s a látszat kedvéért kortyolt egyet-egyét.

- És te nős vagy? - kérdezte Karl.

- Nem... Nem...

- Miért nem nősülsz meg? Eljár az idő... Hallod?

Karl már hosszúkat pislantott, a feje is le-lecsuklott, alig tudta magát tartani.

- Hol laksz?

A német fiú nem válaszolt.

- Hol laksz? Azt kérdeztem, hol a házad?

- Ház? Ház, az nincs - mutatta a semmit széles, szögletes mozdulattal. - Szép lakás, az igen... Düsseldorfban... Abban a széles utcában, ahol... Ahol a Mayer is van...

- Mayer?

- Az... Mayer...

Benito megfogta Karl vállát, egészen közel hajolt hozzá.

- Ki az a Mayer?

A német bambán, csodálkozva nézett rá.

- Te nem tudod, ki a Mayer?

- Nem, öregem, nem...

- A feleséged se tudja? - bökött Gina felé.

- Ő sem... Nem jártunk mi sohasem Düsseldorfban... - Ki az a Mayer?

- Vendéglős... Azt mindenki tudja... Ott lehet enni, inni... Benito a fejét csóválta és nevetett.

- Főképpen inni, mi? Látom, szereted te az italt... De éntőlem ihatsz... Bár most már...

Benito magához intette a pincért, és fizetett. Karl is kaparászott a zakója belső zsebe felé, de nem talált bele.

- Én is fizetek - dadogta. - Mennyi a mennyi?

- Semmi... Maradj csak... Majd holnap fizethetsz... Hányas a szobád?

Karl nem értette a kérdést. Fel akart tápázkodni, de visszahuppant a székre. A pincér szolgálatkészen ugrott oda.

- Segíthetek, uram?

A pincér németül érdeklődött, Benito szelíd mosollyal intett nemet, s olaszul mondta.

- Kicsivel többet ivott az úr... - S még hozzátette. - Zimmer Mutatta a kezével, hogy hozza el a pincér a kulcsot a portáról. - Karl... Mi is a másik neved? Karl micsoda?

- Goldmann - segített színtelen hangon Gina.

- Igen... Karl Goldmann...

A pincér elment, hozta a kulcsot, s Benito kezébe nyomta.

- Köszönöm, öregem... - Ránézett a számra. - Ez meg majdnem mellettünk lakik... Na, gyerünk...

kapaszkodj belém, Karl, megyünk aludni...

A német fiú bicsaklólábakkal lépegetett, Benito erősen fogta. Csak az első emeletre kellett menniük. Liftbe szálltak. Amikor elindultak, Benito a tükörben meglátta Karl arcát. Nevetve mondta.

- Igazad volt... Ronda mosolya van... A szobában szinte rálökték az ágyra.

- Húzd le a cipőjét - parancsolta Benito. Ő gyorsan beletúrt a német bőröndjébe, kinyitotta a szekrényt, matatott benne néhány pillanatig, aztán visszament az ágyhoz. - Vegyük le a zakóját is... Ne mondja, hogy nem bántunk vele rendesen...

Lehúzták a zakóját, ez ugyan nehéz művelet volt, mert Karl minduntalan visszahuppant a párnákra, de Benito nyugtatta.

- Levetkőzik szépen a fiú... így nem lehet alukálni... Húzza ki a karját... Jó... Most a másikat... Mindjárt készen leszünk... így, ni!

Karl a fal felé fordult, nagyokat szusszantva elaludt.

- Ez sem kel fel reggelig - mondta elégedetten Benito. Kivette a fiú tárcáját, szétnyitotta az útlevelét. Rövid ideig tanulmányozta, aztán kissé megrovóan, de inkább együttérzően közölte a lánnyal. - Nős ez bizony... Nézd, itt a felesége... Meg gyereke is van... A csibész! Idejött kurválkodni... S nem Düsseldorfban lakik, hanem éppenséggel müncheni... Nem lehet szegény a mókus, mert... van márkája elég...

Gina azt várta, hogy a fiú elveszi a pénzt, de az csak megszámlolta, nagyokat bólintott hozzá, aztán mindent visszatett a tárcába.

- Csak a neve stimmel...

Még egyszer beletúrt a bőröndbe, megnézte az egyik ing nyakába varrt címkét.

- Ez is müncheni... - Aztán hangot váltott. - Elég volt, gyereünk!

Lekapcsolta a villanyt, kitolta Ginát a folyosóra, s becsapta az ajtót.

- Milyen nagydarab, s nem bírja az italt...

Amikor saját szobájuk ajtaját kinyitották, s az előtérben a villanykapcsoló felé nyúltak, hirtelen erős fény csapott a szemükbe. Visszahőköltek, nem láttak semmit. De egy hang csattant.

- Fel a kezekkel! S nem mozdulni!

S Gina ekkor értette meg, miért háziaskodott annyit Benito. A villany vakította a belépőt, a látszólag összevissza tologatott bútorok, mint valami barikád, elfedték a hang tulajdonosát. A saját csapdájukba estek.

- Magasabbra a kezeket! - hangzott újra a parancs. - Magasabbra! Az erkélyajtónál valaki dalolni kezdett.

8

Aki nappal látta a Kék Flotta mulatót, bizony dörzsölgethette a szemét este, a nyitáskor: a szürke, érdektelen portál csillogott, villogott, két nagy leandert tettek a bejárathoz, vörös szőnyegen, rézkarú falilámpák között sétálhatott a vendég a terembe. Frakkos pincér fogadta s halk zene, s valami illat, olyan keverék, amiből mindenki azt választhatta ki, amit szeret. A kis asztalokon gyertya égett, s rejtett világítású csengőgombot szereltek a bal oldalra helyezett virágváza elé. Ezzel lehetett a pincért hívni. A színpadocska vörös bársonyfűgönyét kék fénnel világították meg, ettől az egész terem halványlila színben fürdött. A vendégek csak nyolc óra után szállingóztak, a bár különleges hagyományai szerint nem illett azonnal nyitás után beülni. Ha mégis valaki idegen hét órakor már betévedt, a főpincér nagyon udvarias nyájassággal kísérte a terembe, azt emlegette, reméli, nem fog unatkozni egyedül ilyen korán, de ők majd mindent elkövetnek, hogy kellemesen teljék el az az egy óra. Ilyenkor a vendég rendszerint észrevette, hogy valami

nincsen rendjén, s visszafordult, mondván: jön később, úgyis dolga van, csak benézett egy pillanatra... Ez a későbbi kezdés azonban nem vonatkozott a személyzetre. Még Helder is megjelent mindig hét órakor. A bárnak csak két öltözőhelyisége volt, régen az egyiket a férfiak használták, a másikat a nők. De férfiszereplő kevesebb volt, ezért aztán a lányok közül többen is az ő szobájukban öltözködtek. Manapság már senki sem tudta, hogy tulajdonképpen melyik szoba kié. Ezt egyedül Favo kifogásolta. Azt hajtogatta: neki koncentrálnia kell, nem tud ebben az állandó női zsvivajban. Az irodában adtak neki helyet. Így itt ketten öltözködhetnek. Helder soros szeretője a tánckarból és a törpe. Ezt mindenki elfogadta, a megunt lány kipakolta a holmiját, az új pedig beköltözött. Mindez harag nélkül történt, mint az őrsváltás az angol királyi palota előtt.

Ezen az estén Helder késett. A törpe többször is megkérdezte.

- Gyula hol van?

Helderné indulatosan válaszolt.

- Mit törödsz vele?! Majd jön!

- Azzal az izével van, mi? Valamit ki akarnak főzni? Netán ellenem?

- Ugyan, miért lenne vele? Nem testőre ő...

- Ebből baj lesz, Irénke, baj...

Két lány tipegett be a szobába. A hosszúra nyúlt, vékonyka, szinte melltelen, de szép arcú barna táncosnő cuppanós pusztit nyomott Favo arcára.

- Itt vagyok...

- Csak törpe vagyok, nem vak...

- Utálatoska - gügyögött a lány. - Ezért szeretlek? Hogy így válaszolj... Átfogta a törpe vállát. - Hogy egyem meg a kis pofiját!

Favo ellökte magától.

- Tűnés innen a francba!

A lány durcásan nézte. A másik, a valamivel alacsonyabb, fekete lány Heldert kérdezte.

- Gyula?

- Majd jön! - mondta nyersen Helderné. Hiába csitítgatta magát, nem tudott kedves lenni férje szeretőihez. Néha olyan goromba volt, hogy hihetetlenül gondolt vissza rá: mi a fenének bántom őket? Neki nem kellett már Helder, Heldernek meg ő, akkor meg miért cirkuszol?

A két lány egymásra nézett. Benne volt a szemükben a kérdés, ezeknek mi bajuk?

- Gyorsan kifelé! - Mint egy parancsot osztogató őrmesternek, úgy pattogott Helderné hangja.

- Megyünk, mama, megyünk...

Heldernét mamának szólították a lányok. Az öltözőben a tükrök széléhez dugott sok, külföldről érkezett képeslap is így kezdődött: Kedves Mama! A Kék Flottában kezdték a lányok a karrierjüket, aztán ki így, ki úgy kikerült külföldre, s nem felejtették el a segítőkész mamát. Azokat a lapokat, leveleket azonban, amelyek keserű szemre

hányást, panaszt, öngyilkosság-bejelentést tartalmaztak, természetesen senki sem dugta a lányok orra elé... Azt a mama széttépte.

Már a műsor is zajlott, Helder még mindig nem érkezett meg. A közönségről összegyűjtött információt közölte Helderné Favéval, amikor nyílt az ajtó, s egy őszes halántékú, kicsit hajlott hátú, szürke ruhás férfi lépett be. Az első pillanatban az ember csak a hatalmas vékony orrát látta, nem túlzás, olyan volt, mint egy karvaly. A tömött nagy bajusz még jobban kiemelte az orrát és a kiálló pofacsontját, amire szinte rászáradt a bőr. Mégis volt valami megmagyarázhatatlan kellemes a megjelenésében. Talán a szeme vagy a mosolya.

Helderné csodálkozva meredt rá.

- Tal úr...

- Na, jó estét, jó estét... Látom, szép ház van... Jól megy az üzlet...

Favo is leugrott a székről, mélyen meghajolt.

- Tiszteletem...

Tal ügyet sem vetett rá.

- Tessék helyet foglalni... - tüsténkedett az asszony. - Nem tudtuk, hogy... Tessék leülni... Hozzak valami harapnivalót, italt?

- Ne, ne, Irénke... - hárította el Tal. - Ne fáradjon... Ettem, ittam... Igaz, nem küldtem értesítést, de azért... Csak nem büntet azzal, hogy visszaküld?

Tal németül beszélt. De ha kedveskedni akart, olasz szavakat vegyített a szövegébe. Senki sem tudta, hogy valójában olasz vagy német. Azt mondják, ha valakit hirtelen fájdalom ér, anyanyelvén kiált fel. Tal esetében ezt megfigyelni még senkinek sem volt alkalma.

Tal leült az egyik fotelba, Helder szeretője öltözött ott, púderos lett a férfi zakója.

- Jaj, ezek a lányok - ételgett Helderné. - Nem tudnak vigyázni...

- Hagyja, Irénke... Ha már hímpor nem jut nekem...

- Helder úr? - kérdezte Tal. Az asszony széttárta a karját.

- Nem jött ma... Lehet, hogy egy kicsit gyöngélkedik... Tudja, Tal úr, a lába, ha változik az időjárás.

- Na, igen... Az időjárás... A front... Nem is jön ma?

- Nem hiszem - válaszolt most már határozottabb hangon a nő.

De mintha csak erre várt volna, belépett Helder. Amikor meglátta Talt, elhalványodott, fehér lett, mintha rosszul érezné magát.

- Hát mégiscsak! - lelkesedett Tal. - Azt hittük, nem jön be ma az üzletbe!

Helder is mélyen meghajolt, úgy fogadta el Tal kézfogásra nyújtott tenyerét.

- Ha tudom, hogy...

- Ugyan... ugyan...

- De sajnálom, hogy...

- Jól van, Helder úr... Jól van. Nincs semmi baj. Utóvégre nem jeleztem, hogy jövök... És akkor sem kell nekem szüzlánykoszorú...

A törpe szinte észrevétlenül elhagyta a szobát. A kendőt az arca elé csak a színpad bejárata előtt szokta felkötni, attól félt, hogy elesik a lépcsőkön. Most, ahogyan a folyosóra fordult, pillanatra hátrahőkölt. Mintha Somodit látta volna hirtelen behúzódni a raktárba.

- Ez engem vár...

Nem a szokásos útján ment a színpadra. Az utcáról, az éttermen át, az asztalok között. A zenekar is a színpad felől várta, ezért a szignálja is csak akkor hangzott fel, amikor már a közönséget üdvözölte lengő cilinderével.

Helder, amikor a törpe kilépett az ajtón, nagyot nyelt, akart valamit mondani, utána is lépett, de Tal rászólt.

- Nincsen jól?

- Nem, nem... Semmi bajom, csak... - Aztán legyintett.

- Jó. Akkor jó. Néhány dolgot meg kell majd beszélünk. Remélem, nem lesz akadálya.

- Ugyan! Természetesen nem... Vendégül láthatjuk? - A választ nem várta meg, a feleségéhez fordult. - Kínáltad már Tal urat?

- Nem kérek semmit... Már mondtam Irénkének... Helderné lelkendezve közölte.

- Éppen ma volt próbatánc a lányoknak! Van közöttük egy kifejezett tehetség, biztosan tetszeni fog...

Tal udvariasan, biztatóan bólogatott.

- Helyes... De most a másik úgyről lesz szó... Természetesen a lányok is fontosak

Helder megrovóan nézte a feleségét.

- Irén! Ne szólj bele!

- Irénke okos asszony, ne bántsa, Helder úr... Menjünk a műsor után valami biztos helyre... Természetesen nem önökhöz.

Kis ideig hallgatott, aztán magához intette Heldert. Súgva mondta.

- Úgy hiszem, nem követett senki, ide is úgy jöttem fel, hogy nem láttak... Miféle ember ez a törpe?

Helder bizonytalan mozdulatot tett.

- Semmilyen.

- Azt kérdezem, megbízható?

Helder a feleségére nézett, mintha tőle várna segítséget. Az asszony azonban az iratai között matatott.

- Nem tenném tűzbe érte a kezemet - válaszolta vontatottan a sánta. - Semmi bajom nincs vele... Vagyis nem volt eddig.

- Eddig?

- Igen... Ma ráfogta a kamionosunkra, hogy gyilkos.

- Nocsak... És az?

Az asszony közbeszólt.

- Mi azt nem tudhatjuk... Tal úr jelszavával jelentkezett... Nem vizsgálattuk. És mindent rendesen csinált... Úgy tudjuk, a szállításban nem volt hiba...

Tal egyetértően bólintott.

- Én elégedett vagyok vele. Ügyes ember. És megbízható. A művészt nem ismerem... Remélem, nem sejt semmit?

- Nem, nem - mondta egyszerre a Helder házaspár. - Mi nem beszélünk...

- Helyes... Kellene valami biztos hely, ahol tárgyalhatnánk.

- A szálloda? - kérdezte Helder.

- Nem... Nagyon szembetűnő... Hanem... Jöjjön ki Helder úr az autópálya egyik parkolójába...

- Zseniális!

- Köszönöm. Mondjuk pontban 12 órakor induljon el... Merre?

- A balatoni jó lenne?

- Jó... Tehát... A negyedik parkolótól figyeljen... Valahol ott leszek... Sötétkék Volvo... Rendben?

- Igen... A feleségem is jöjjön?

- Nem. A kamionos. Őt hozza el... Tehát várom...

Helder az ajtóhoz bicegett. A kilincset fogta. Zavartan, bocsánatkérően mondta. - Egy pillanat, uram... Egy pillanat...

- Látom, le akar menni - állt fel Tal.

- Le kell mennem, uram, ez benne van a műsorban.

- Induljon

- Én is megyek...

Favo a szokásos szövegét mondta. De aki már máskor is hallgatta, érezhette, valami nincsen rendjén. A törpe többet fordult a színpad felé, mint a közönség felé.

Helder a megbeszéltek szerint bebicegett, s leült az egyik asztalhoz, így történt ez minden este: valaki a személyzet közül helyet foglalt a vendégek között, s Favo azon köszörülte a nyelvét, neki jósolt igaz csodákat, annak mondta meg, hogy mennyi pénze van, hogy szőke vagy barna a felesége és hogy holnap vidékre utazik, nagy bánat vagy nagy öröm éri... Ezen az estén nem Helder volt ugyan a soros, mégis ő ült le a 19. számú asztalhoz.

- Elnézést, bocsánatot kérek, tisztelt közönség, tisztelt vendégsereg, valami nagyon mulatságosat látok... - nevetett a törpe. - A 19-es asztalnál ül egy úr... S azt nevetem, már elnézést kérek, hölgyeim és uraim, azt hiszi ez az úr, hogy csalhatatlan... Pedig... Mást nem is kell mondanom: otthon felejtette a pénztárcáját, s zavarában, alig pár perc múltán, az óráját hagyja majd zálogban a pincéernél... így van, uram?

Helder zakója belső zsebét tapogatta. Aztán lassan felállt.

- Roppantul sajnálom... Valóban...

A pincér már ott állt mellette. A vendégek tapsoltak, amikor lecsatolta az óráját, s átadta a fizetőnek.

- Nem tudom, hogyan fordulhatott ez elő... Elnézést... Majd holnap kiváltom...

Amíg a közönség Heldert nézte, Favo kihátrált a színpadról. A lányok folyosójára jutott, levette arca elől a kendőt, zsebre gyűrte, s gyors léptekkel igyekezett az iroda felé. A fordulóban azonban Somodi várta. Összefont karokkal, szétvetett lábakkal. Mint egy szikla.

- Mit akarsz? - kérdezte ijedten a törpe.

Somodi nem válaszolt. Favo nem is gondolt arra, hogy kikerülje. Még egyszer megkérdezte.

- Mit akarsz?

Somodi nagyon lassan feléje nyúlt. Úgy tartotta markát, mintha meg akarná fojtani a kis embert.

- Na! - húzódott vissza Favo, először csak a törzsét hajlította hátra, aztán lépni is kényszerűit, nehogy elérje Somodi keze. - Ne bánts, mert ordítok! Hallod!

A kamionos utánalépett.

- Nem menekülhetsz, te...

Favo már érezte Somodi vékony ujjait a torkán, amikor eszébe villant a mentőötlet.

- Itt van Tal! Itt ül a nézőtérén! - nyögte. Érezte, hogy az ujjak elbizonytalanodnak. - Itt akarsz megölni... Majd ad neked Tal...

Somodi elengedte. Vigyorogva kérdezte.

- Beszartál, mi?

A törpe lihegett, nagyokat szusszant.

- Tal... Kinyírt volna Tal...

- Amiért megijesztettek? Ki a fene akart téged megölni? Hülye... Miért kell mindjárt begazolni...

A folyosó végén Helderné állt.

- Gyertek be! - parancsolt a két férfir. Kinyitotta előttük az iroda ajtaját, megvárta, amíg belépnek, ő csak akkor ment utánuk.

Favo gyorsan dobálta le magáról a frakkot. Somodi a fotelba vágta magát.

- Igaz, hogy itt van Tal úr? - kérdezte. - Igaz - bólintott Helderné.

- Nem szólt.... Nekem nem mondta, hogy jön. Mit akarhat?

Helder lépett az irodába. Homlokát törölgette egy világoskék kendővel, botja úgy lógott a kezében, mintha abból nőtt volna ki az égszínű selyem.

- Az istenit... Az istenit... - Csak ennyit mondogatott, leült, hátravetette magát a fotelban, mint aki rosszul érzi magát.

- Baj van? - kérdezte az asszony.

- Nem tudom... Szólhattál volna - mondta szemrehányóan Somodinak. - Nem szeretem, ha váratlanul jön.

Somodi ingerülten válaszolt.

- Nem tudtam! Akár hiszitek, akár nem... Mondom, hogy én sem tudtam.

A karvalyorrú Tal volt a pénz. Ő vásárolta meg az árut, ő szerzett helyet a lányoknak, ő parancsolt. Helder Hamburgban ismerkedett meg vele, sok pénzt kapott tőle, s alig kellett valamit tennie ellenszól

gáltatásul. Az ő kamionjával utazott Somodi. Úgy tudták, milliomos. Apja Sziciliában nagybirtokon gazdálkodott, talán nem is akadt a közeli városban és a falvakban olyan gazda, aki ne tartozott volna neki. Az adósságokat csak ritkán hajtotta be, rendszerint csak attól, aki ellenére tett valamit. A környékbeliek még a lányok házasságához is kikérték az engedélyét, nehogy azt mondhassa, ez a lány jó lett volna neki is... A fiatal Tal a hamburgi szállítási vállalatánál is többnyire csak olaszokat alkalmazott, a veszélyes szállítmányokra azonban olyanokat, akiknek már volt dolguk a hatóságokkal, tehát ha baj adódik, mindent rájuk lehet kenni. Tal jól ismerte Somodit, de arról ő sem tudott, hogy nemcsak csalásért és tiltott határátlépésért kereste a magyar rendőrség. A kamionsofőr ezért is nézegette dühös bizalmatlansággal a törpét. Meg is fenyegette.

- Aztán fogd be a pofádat! Ne ámítsd itt a népet, mert pusztá kezemmel fojtalak meg!

Helder idegesen csapkodott a botjával.

- Hagyjátok .már! Elég volt!

A törpe a frakkját rendezgette. Nem szólt.

- Azt hitte - magyarázta Somodi -, hogy meg akarom fojtani... Pont itt... De alaposan megijedt...

Favo lassan öltözködött. A frakkját gondosan lekeféltte, vállfára rendezgette, s beakasztotta a szekrénybe. Aztán megszólalt.

- Megyek.

Nem tartóztatták. Köszönt, s kiment a szobából.

- Mit akar Tal úr? - kérdezte Helder. Somodi a fejével nemet intett.

- Fogalmam sincs... Isten bizony, nem tudtam, hogy jön...

- Akkor ennek valami sürgős, nagy oka lehet... Remélem, nem csináltunk semmi hibát...

, Somodi legyintett.

- Én nem, az biztos! Pedig én viszem a vásárra a bőrömet... Egyszer rám bukkannak a vámosok, aztán

végem... Az embernek az idegei előbb-utóbb felmondják a szolgálatot...

Hallgattak. Helder az óráját nézte. Később az asszony halkán megkérdezte.

- Te, Pali... Téged valóban Somodinak hívnak?

9

Bana szeretett volna személyesen is találkozni Hóddal, de a főhadnagy a megbeszélte módon közölte, feladatának végrehajtását veszélyeztetné, ha elhagyná a jelenlegi helyét.

- Sok munkától megmentene minket - mondta az ezredes a helyettesének, Pintér alezredesnek -, ha néhány kérdésünkre válaszolna, így aztán küszködhetünk...

Az alezredes gondterhelt volt. A régi barátjuk, Martos foglalkoztatta. Olyasmit érzett, hogy nincsen minden rendben a házatáján. Beszéltek is erről az ezredessel, Bana is elkedvetlenedett tőle. Az is rosszul érintette, hogy most egy nagy kutatóintézet, sőt gyár igazgatója. Nem irigyelte tőle a beosztást, csak úgy gondolta, nem felel meg ez a képességeinek...

- Már a lánya temetésén említette, hogy új funkciót kapott - emlékezett vissza Pintér Béla, aki inkább tartotta régebben is a barátságot, mint Bana.

- Mit is csinált akkor ez a fiú?

- Azt kérdezed, hogy mi volt'a hivatala?

- Igen.

- A tanácsnál volt valami fejes... Talán elnökhelyettes... De erre már nem vennék mérget.

Az ezredes felállt az íróasztaltól. Az órájára pillantott. Fél tíz volt. Este. Meleg, fülledt nyári este.

- Nem lenne kedved sétálni?

Pintér Béla nem mondott ellent, holott már régen haza akart menni. Reggel még azt tervezte, korán végez, délután kiül olvasni, napozni az erkélyre. Valamikor sokat járt strandra, egész késő őszig olyan barna volt, mint egy indián. Néhány éve azonban a szabadságát is mindig télen kellett kivennie, az "ügyek" zöme mindig nyáron történt.

- Merre?

- Nem tudom... Csak úgy... Neki a vakvilágnak. Az ajtóban nevetve mondta Bana Dénes.

- Legszívesebben az Állatkertbe mennék, de hát az már nincsen nyitva... Tudod, mikor voltam először az Állatkertben? Nem fogod elhinni...

- Pintér érdeklődve nézte a főnökét.

- Miért ne hinném?

Beszálltak a liftbe. Bana továbbra is mosolygott, látszott az arcán, szívesen emlékezik vissza.

- Nagy vallási felhajtás volt Pesten... Nagyanyám meg a keresztanyám az összes összekuporgatott pénzt feláldozta, hogy feljöjjenek rá... Engem is magukkal hoztak. Tudod, mi volt ez?

Az alezredes csak az utcán válaszolt.

- Tudom.

- Villamossal menjünk vagy gyalog? - kérdezte Bana, s a Margitszigetre mutatott.

- Sétálunk, nem?

- Persze...

Indultak a híd felé. Sokan jártak az utcán, üldögéltek a rakpart lépcsőin. A Dunától várták a hűsülést.

- Az eucharisztikus kongresszus - mondta az alezredes.

- Az... Eltaláltad... Három dologra emlékszem - folytatta az ezredes. - Az egyik az Állatkert. Nem hiszed, hogy milyen nagy hatással volt rám. Mint afféle vásott gyerek, ütöttem-vertem macskát, kutyát, csúzlival lövöldöztem a verebeket, de ez az alig kétórás séta megváltoztatott... Egészen megváltoztatott. Elhiszed?

- El.

- Attól kezdve szegény anyám nem győzte etetni a macskákat, kutyákat is szereztem, kimentem velük a hegyek közé, jöttek utánam, mintha valami hadsereget vezetnék... Sok bajom volt az állatok miatt... A macskák még az iskolába is elkísértek... Te akkor még nem jártál velünk...

- De hallottam róla... Mesélték, hogy egyszer kilenc macska telepedett a tanterem ablakába...

Bana nevetett, s bólogatott.

- Jó balhé volt... Szegény Klári néni csak annyit kérdezett: Dénes, hoztál tejet nekik? Valamelyik marha kölyök meg kitalálta, hogy ha nincs tej, szoptassam meg őket... Nagy verekedés lett belőle... Jól összetörték a képemet... És ami a legérdekesebb, azóta sem voltam az Állatkertben... Készülök, készülök, s nem sikerül... Három hónapja már a kapuból hívtak vissza... Tudod, a Gottland-ügy miatt.

Pintér csak annyit válaszolt.

- Megérte.

- Meg... De az Állatkert elmaradt...

- És a másik két élmény?

- Azok kisebb értékűek... Az egyik a poloska...

- Poloska?

- Igen... De nem a szakmai poloska - nevetgélt az ezredes -, hanem az igazi... Amikor még Egerben dolgoztunk, akkor minden Gárdonyi-könyvet elolvastam, imponálni akartam az egrieknek... Emlékszem, rád is kiróttam ezt a penzumot...

- Nem volt rossz feladat... De én három regényét, ha olvastam.

- Az egyik könyvében leírja, hogy Konstantinápolyban hogyan menekült a poloskák elől... Hát ez az én második élményem... Egyik rokonunknál szálltunk meg az akkori Szent László utcában, ha száz poloska nem legelészett rajtam, akkor egy sem... Pfu!... Ha rá gondolok, libabőrös leszek...

- Pedig a poloska is állat - vetette közbe Pintér.

- A rablógyilkos, a diverzáns is ember...

Már a szigeten jártak, a nagy szökőkútnál, amikor az ezredes kérés nélkül is mesélni kezdte a harmadik, maradandó élményét.

- Hajóval utaztunk Rácalmásra... Még a hajó nevére is emlékszem. Szent István... Nagyon hosszúnak tűnt az út... Szép barna volt az utastér, nem bírtam ki persze a lócákon ülve, szaladgáltam, fel-le a lépcsőkön... Hajózott velünk egy két méter magas, mázsás, szakállas férfi is, sok csomagja volt, ponyvába tekerve, összeszíjazva. Mindig mellette kellett elmennem, mert a bejárathoz helyezkedett. Egyszer, amikor ott rohantam, elkapta a nyakamat, felemelt az arcához, s belesziszegte a képembe, hogy ha még egyszer megmozdulok, kivág a Dunába... Olyan gyűlölet égett a szemében, hogy meg sem mertem mukkanni... És tudod, milyen véletlenek vannak? Amikor beálltunk a testületbe, az első fogoly, akivel dolgom akadt, ő volt. Nagyon öreg, hajlott háttal, de a régi gyűlölettel a szemében... Valutázott... De tagadott, semmit sem akart beismerni. Én meg elmondtam neki, hogy még azt is tudjuk róla, hogy ekkor meg ekkor a Szent István gőzösön utazott. Erre megzavarodott, s egy egész valutázóhálózatot lehetett felgöngyöltetni... Ehhez mit

szólsz?

- Szerencséd volt... Vagy mondhatnám azt is, ilyen az élet... Egy keskeny ösvényre tértek le, alig volt már világítás, a bokrok sötétje mögött párocskák üldögéltek.

- Tudod, miért is jutott eszembe most ez a rácalmási kirándulás?

- Nos?

- Az eucharisztikus kongresszus, az Állatkert, a poloska most nem számít... De ez a szakállas férfi története, igen... Mert tudod, hogy kit kellett kihúzni a slamasztikából az öreg ügyével kapcsolatban?

Pintér megmarkolta az ezredes karját.

- Tudom...

- Honnan? - kérdezte Bana Dénes csodálkozva.

- Tőled...

- Már meséltem volna ezt a történetet?

- Nem... Csak nem volt nehéz hozzákapcsolni egy tényt, amire most rábukkantam...

Bana elismerően bólintott.

- Nem véletlen, hogy te vagy a helyettesem - nevetett. Aztán komolyan hozzátette. - Mégiscsak szükséges Hóddal beszélnünk... Ő már biztosan tudja, hogy ez az olasz kisasszony valóban Gizike-e...

- És ha ő, akkor kinek a temetésén voltam?

Az ezredes megállt egy fehérre mázolt pad előtt.

- Leülünk?

Pintér alezredes nemet intett.

- Nem, Dénes. Ne haragudj, de ülünk eleget az íróasztalainknál...

Bana nagyot sóhajtott.

- Olyan vagy, mint egy orvos... Mozogni, mozogni... Igaz, addig mozogjunk, amíg van lábunk.

Pintér érdeklődni akart az ezredes anyósáról, de aztán csak hallgatott. A meleg nem enyhült, szellő sem járt a fák között.

- Holnap - mondta csendesén Bana Dénes, s végiggombolta a mellén az inget -, holnap küldd le Beleznayt Hóddhoz... Olyan érzésem van ma egész nap, hogy valamit elmulasztunk, hogy valamiben intézkednünk kellene... De nincs kellő információnk...

- Értettem - bólintott az alezredes -, leküldöm Beleznayt, ha kockázat nélkül találkozhat Hóddal...

- Szervezze meg... És a barátunk? Pintér széttárta a karját.

- Azt hittem, Sopronba költözött. Mindig imádtá azt a várost. Sokszor mondogatta, ha nem Eger, akkor Sopron...

- Igen... Mintha én is emlékeznék ilyesmire... A régi házak... Emlékszel? Megállt egy ütött-kopott ház előtt, s kijelentette, hogy ez a legszebb ház a városban... Mi meg kinevettük... Majdnem sírt dühében.

- Valóban, csúfoltuk érte... Pedig... Most látnád azt a házat! Csuda szép!

- Hiába, mindenhez szem kell... Úgy látszik, neki ehhez volt szeme...

Az ezredes az arcát törölgette.

- Menjünk a Dunához... Hátha ott sétálgat egy kis szél...

- Menjünk.

- Igaz, az lenne a legjobb, ha felautóznánk a hegyre. Hozzánk. Csakhogy a feleségem állandóan sírdogál... Az anyja miatt - kedvetlenedett el Bana. - De azért ott fenn biztosan nincsen ilyen meleg...

Pintér visszafordította a beszélgetést Martosra.

- Mondom a főhadnagynak, leírom egy cetlire, hol találjuk a barátunkat. Le is írtam. Képzelheted a leégést... Nem jött be Sopron. Győrfi meg röhögött magában. A fene egye meg. Persze nem szólt, de látszott a szemén, hogy kiröhög...

- Ne foglalkozz ezzel! Számít ez? Fő az, hogy megszerezte a címet. Meg kellene látogatni.

Pintér gyorsan rávágta, mintha attól félne, Bana máris indul Martoshoz.

- Ne! Még ne!

Bana megállt, fejcsóválva fordult a helyetteséhez.

- Jó, jó... Nem szóltam semmit. Pintér magyarázkodni kezdett.

- Tudod, Dénes... Arra gondoltam, hogy a volt közös barátunknak semmi, de semmi sem nyomja a lelkét...

- Akkor miért mondd, hogy a volt?

- Mert... Azért, mert évek óta nem is láttuk... Utoljára a temetésén...

- Folytasd! Tehát nem nyomja semmi a lelkét.

- Vagyis, ha nem nyomja semmi a lelkét - vontatottan beszélt Pintér -, akkor mi a fenének mennénk oda. Eddig is megvoltunk nélküle... Nem? Ha pedig a lányával kapcsolatosan valami ilyen-olyan dolgunk akad, akkor meg korai a látogatás...

Bana az óráját nézte.

- Egyetértek veled, Béla... Forduljunk vissza... Múlik az idő. Szótlanul mentek egymás mellett. Bana Dénes arra gondolt,

hogy hazamegy. Mindegy, hogy jön vele Pintér Béla vagy nem... Visszamegy a hivatalba, beszáll a gépkocsiba, és... Ehes volt. Enni akart. Valami "régit". Vagyis egyszerű füstölt szalonnát hagymával...

- Füstölt szalonnát fogok vacsorázni... - Nem is Pintérnek mondta, inkább saját magának. - Leszelek egy karéj kenyeret, ráteszem a szalonnát, s a jó kis bicskával...

- És hagymát?

- Igen.

- Majd ad neked Teri...

Bana nagyot nyelt, s visszapottyant a földre. A felesége nem tűri a hagymát... Ég tőle a gyomrod - mondogatja -, s egyébként is bűdös tőle az egész lakás... Mind a két érve igaz, mégis jó lenne egyszer...

- Marad a bicska - nevetett Bana. - Bár azt meg nem tudom, hová tettem... Ilyen egy szegény férj élete...

Pintér Béla nőtlen maradt. Valamikor, régen Terinek, Bana feleségének udvarolt, de a lány Bánát választotta. Az alezredes azóta sem kérte meg egy nő kezét sem.

- Engem még egyszer nem utasítanak vissza...

Most már, amikor Bana néha panaszkodik a családi korlátaira, jólesően nevetgél.

- Szegény férj, szegény férj... Csapj az asztalra, s add ki a parancsot: kenyeret, szalonnát, hagymát...

Bana legyintett.

- Nem ért ehhez egy nőtlen ember... - S mintha e témához tartozna, folytatta. - Egyébként mindenképpen exhumálni kell Gizikét. S ehhez nem szükséges újabb információ. Rendezd a papírokat, Béla, s ne sokat problémázzatok. Én meg megyek most szalonnát enni... Ha egyáltalán van otthon...

10

Aki az erkélyajtónál dalolt, belépett a szobába. S nagyot röhögött.

- Mamma mia, ti meg mit kaparásztok ott a levegőben?

A szoba harsogott a nevetéstől. Benito káromkodott, ordította.

- Hülyék, barmok! És ha lövök?! Megmondom én nektek, hogy kit ugrassatok!

Eltolta útjából az egyik fotelt, s az ágyon fetregő, a röhögéstől szinte jajveszékélő alakokra vetette magát.

Gina lassan leeresztette a karját. Az ajtóban maradt, az ijedtségtől majdnem sírt, sehogyan sem tudott magához térni. Magyarul mondogatta.

- Istenkém, Istenkém...

Az egyik "támadó" a kopaszodó Giulio volt, a másik meg Danilo, a puskás. Benito ököllel verte a hátukat, előbb igazán dühből, aztán ő is nevetni kezdett.

- A fene belétek... Aztán összeölelkeztek.

- Látod, itt vagyunk... Eddig minden nagyszerűen sikerült. A puskás férfi ment Ginához.

- Gyere, kisasszony, nem bántunk... Hoztunk egy kis italt, keríts valahonnan poharakat.

Gina a fürdőszobából is behozta a poharakat, Giulio kibontotta a palackot.

- Igyunk - emelte fel a poharát mint egy győztes hadvezér -, igyunk a további sikerekre!

- Segítsen isten bennünket - válaszolt Benito.

Gina is ivott, pedig már nem kívánta, de nem mert ellenkezni.

- Csináljatok rendet! - utasította a társait Benito.

A férfiak a fotelokat, az asztalt helyezték újra barikádsorba, Gina az ágyat simítgatta, helyére tette a párnákat, megigazította a plédeket.

Giulio a szobát dicsérte. Benito felemelt ujjal intett csendet, a hangoskodás áthallatszik a másik szobába. Beszéljenek halkán.

- Oké - suttogta Danilo.

Leültek, közel egymáshoz, újratöltötték a poharakat.

- Na, halljam, mi van - kezdte a komoly beszélgetést Benito. Először Giulio válaszolt.

- Mondtam, minden rendben... A határon semmi... Csak nagyjából néztek meg.

- És a gázdugattyú?

- Mondom, hogy semmi... Megfogdosta a határőr. Meg sem kérdezte, mi az... Aztán a terv szerint indultam Kőszegre. Kaptam szobát, az ablak egy templomra néz. Remélem, segít is a Szűzanya.

- És te? - fordult Danilóhoz Benito.

- Semmi.

Benito bólogatott, aztán belemarkolt a két fiú alsókarjába, s sziszegve, indulatosan kérdezte.

- És miért jöttetek ide? Ki engedte meg? És ti hogyan találkoztatok? És ez itt Budapest? Ez itt a Novotel Szálló?

Nem engedte el karjukat, tovább szorította. A két férfi hebegett valamit, hogy ők már Bécsben megegyeztek, de Benito nem figyelt rájuk.

- Tudjátok, mi járna egy ilyen dologért a háborúban? He? Főbelövés! És most mi mit csinálunk? Nyaralni jöttünk ide, mert itt is süt a nap? Mi? Hát nem vettetek még részt akcióban? Hülyék! Miattatok fogunk lebukni!

A két férfi magához tért, kirángatták a karjukat.

- Lebukni? - kérdezte Danilo. - Azt hiszed, hogy valaki is gyanakszik ránk? Ne láss rémeket! Úgy gondolod, beengednek ide, ha nem lennénk tiszták...

Giulio csak annyit mondott.

- Csupa kék lesz a karom...

Benito hol az egyikre nézett, hol a másikra.

- Ezek nem normálisak...

Felállt, kísértelt az erkélyre, s leült az egyik fonott székre. Az arcát a tenyerébe temette. A hold fehérre festette a haját, olyan volt, mintha ősz lenne.

Giulio ment utána, a vállára tette a kezét, úgy vigasztalta.

- Hülyéskedtünk egy kicsit, na... Nem kell mellre szívni.... Nem lesz ebből semmi baj... Majd meglátod... És többet nem csinálunk ilyet.

Benito lerázta a válláról Giulio kezét.

- Menjetek a pokolba...

Giulio segélykérően nézett Danilóra, aki grimaszt vágott: nem érdekli, ő nem fog könnyörögni. Bort töltött és ivott. Mint akinek ez a legfontosabb dolga.

Gina az ágyra kuporodva hallgatta a vitát. Kétségbeesve figyelte a fiúkat. Sejtette ő, hogy valamilyen más cél hozta ide Benitót, nem Magyarország megismerése... Inkább maradt volna Milánóban pincérnek, vagy a hegyen, akármilyen hideg is van ott. Már a börtönben látta magát, a cellában, ahol ütik-verik, tüzes vassal kínozzák... Nem tudta visszatartani a sírást. Először csak szipogott, aztán felbömbölt, mint egy hajókürt.

Benito visszanézett rá. Felállt, s hozzálépett.

- Hát te miért bögsz? Mióta a régi hazádban vagyunk, állandóan bögsz...

A puskás fiú alkalmat látott a visszavágásra.

- Mi idejöttünk, rendben van. Hibáztunk. És te? Kipakolsz itt a lány előtt... Ez nem hiba? Erre válaszolj!

Benito Gina haját simogatta.

- Ez nem ugyanaz... Ez a lány hozzánk tartozik... Ő is részes mindenben...

- Nana - vélte Giulio, zsebkendőjével törölgette az izzadságcseppeket a homlokáról. - A kisasszony mégsem ugyanaz, mint mi...

- Megáldott veletek az isten - sóhajtott Benito, s ő is a pohár után nyúlt. - A fene fog veletek veszekedni...

Giulio és Danilo mosolyogva ült vissza a helyére. Most már Danilo is kötelességének tartotta, hogy megbékítse Benitót.

- Mostantól kezdve - ígérte határozottan - nem kell tartanod semmitől, minden úgy megy majd, mint a karikacsapás.

Erre Benito vágott grimaszt. Azt jelezte, hogy nem nagyon hisz ő ebben... De azért azt mondta:

- Helyes...

Gina tovább szipogott.

- Szedd össze magad, kisasszony - mondta Danilo. - Ha valaki fél, már veszített is... Egyébként sem csinálunk mi semmi olyat, ami miatt félnünk kellene... Nahát!

A lány nem mérlegelte, hogy az előbbi beszélgetés és a fiú mostani kijelentése között milyen nagy a szakadék, de újra zokogni kezdett. Hangosan, mintha máris a kínzókamrában lenne.

A férfiak tanácstalanul nézték egy kis ideig, aztán elfordultak tőle. Giulio azonban megjegyezte.

- Nem kell ilyen munkához lányt hozni... Hogy juthatott ilyen az eszedbe? - kérdezte Benitót.

- Nem nekem... Parancsra hoztam...

- Az más...

A puskás is bólintott.

- Igen... Az más.

Nem kérdezték, kinek a parancsára. De a pillanatnyi hallgatás beszédes volt: tudták, ki parancsol. S azt is, hogy nem lehet szembe szállni vele. Vagy talán nem is kell. Mert ő mindent jobban tud. S órájuk ez nem is tartozik. Nekik végre kell hajtani azt, amit mondanak. Ennyi az ő részük.

Benito is észrevette, hogy visszaállt a fegyelem. Merthogy ő is parancsra cselekszik, a társai is elfogadják az ő főnökségét. S tulajdonképpen eddig sem akarták ők megszegni a szabályokat, csak hát régi barátok, s úgy gondolták, ennyit megengedhetnek maguknak. Hülyéskednek. Majdnem hangosan ki is mondta: ez az egész esti hecc, amolyan olaszos hülyeség volt. Az egészen biztos, hogy egyetlen más nemzet fia sem lettek volna ennyire meggondolatlanok egy tréfa kedvéért...

Giulio szedelőzködni kezdett. Felemelte a fotel karfájára dobott zakóját, felvette, aztán ismét levetette.

- Hoztam magammal, mert azt hittem, elmegyünk valahová... Most csak bajom van vele...

Gina arcán elmaszatolódott a festék. Fekete, kék, piros és fehér csíkok furcsa bohóc-pofácskát mázoltak rá. A sírásra görbített ajka, a borzas haja is ezt hangsúlyozta. Giulio szerette volna felvidítani, megállt előtte és jobbra-balra hajolva szemlélgette.

- Nézzétek a kisasszonyt... Na, mit szóltok? Olyan, mint egy aranyos bohóc... Ha Fellini erre járna, Massina nyugdíjba mehetne...

Danilo is vette a lapot.

- Valóban... Filmezni kellene... Nézd, Benito, nincs igazunk? Benito mosolyogva nyújtotta kezét a lánynak.

- Gyere, Gina, nézd meg magad.

Behúzta a fürdőszobába, a tükör elé állította.

- Nos?

Gina lassan emelte tekintetét a tükörrre. S ő is elmosolyodott. Benito megölelte.

- Mosakodj meg.

A három férfi visszaült a helyére.

- Lesz veled bajod - jegyezte meg a puskás.

- Igen - bólintott Benito. - Pedig a hegyen belevaló lánynak látszott.

- Lehet, hogy az is - védte Giulio -, csak hirtelen sokkoltuk... Előbb fel a kezekkel, aztán meg... Azt hiszem, néhány dolgot el kellene neki mondani... Az ember tudatos lény. Még ha nő is.

Benito sóhajtozott.

- Amennyit tudhat, tulajdonképpen már tudja...

- Vagyis semmit - legyintett Giulio, s újra magára erőszakolta a zakóját. - Én megyek... Vár a kőszegi szállodában egy jó ágy...

Valaki halkán kopogott az ajtón. Lehet, hogy már nem is először, csak nem hallották. Danilo intett csendet.

- Kopogtak? - kérdezte a többiektől.

Nem kellett válaszolniuk, mert újra megkocogtatták az ajtót.

- Vársz valakit?

Benito nemet intett. A fürdőszoba ajtajához lépett, beszólt valamit a lánynak, s bezárta az ajtót. Aztán kikapcsolta a szobában a villanyt. Újra kopogtak.

- Ne nyisd ki - suttogta Giulio. - Nincs nálunk fegyver... Valóban a két férfinál nem volt revolver. Majd Budapesten kapnak,

igazították el őket Milánóban. Hamarabb csak zavarba, megtalálnák a határon, ki tudhatja előre, milyen ellenőrzésnek vetik alá őket. Benito azonban kockáztatott. Olajos törlőrongyba csavart egy pisztolyt, s bedugta az autó ülése alá. Ő fegyver nélkül nem indul sehová, sohasem tudhatja az ember... Csinálhat ő a szobában akármilyen barikádöt, ha nem tud mögüle lövőidőzni... És mi a biztosíték arra, hogy valaki már az első nap nem akarja őt eltenni láb alól? Ha nem is a biztonsági szervek, hanem valaki ellenlábas... Mint Silviót... Lefeküdt Belgrádban egy szállodában, s nem is kelt fel többet... Valaki megfojtotta... S mire új embert küldtek, az üzletet már mással kötötték meg az ottaniak... Lám, most is mennyivel biztonságosabb, hogy most benyúlhat a zsebébe, előveheti a kis pisztolykát...

- Húzódjatok a fotelek mögé!

Giulio kilépett az erkélyre, s beállt az ajtó mögé. Danilo az asztal és a fotel közé guggolt.

Benito megvárta, amíg újra kopogtatnak, s kiszólt.

- Ki az?

A válaszból tisztán csak annyit lehetett hallani, hogy "herr".

- Mit akar?

Megint csak motyogás volt a felelet, egyetlen értelmes szó nélkül. Benito olaszul közölte.

- Már ágyban vagyunk, hagyjanak békén, bona sera!

Kis ideig még hallgatóztak, de nem észleltek lépéseket vagy mozgást az ajtó előtt, Benito mutatta, hogy a kopogtató még ott áll. A hold elég jól megvilágította a szobát. Még az is látható volt, hogy valaki lassan lenyomja az ajtó díszes rézkilincset. Aztán újra próbálkozott.

Benito figyelte a mozgó kilincset, jobb kezében tartotta a pisztolyt, a baljával intett Danilónak, jöjjön oda hozzá.

- Kinyitom - suttogta.

- Ne!

- De... Kíváncsi vagyok, ki az...

- És ha a rendőrség?

- Nem... Azok már ránk törték volna az ajtót... Kinyitom. Danilo úgy állt, hogy a nyíló ajtó eltakarja, de ő lásson, s főképpen

üthessen, ha szükséges.

Benito már a kulcsot fogta, s lassan elfordította, amikor hatalmas puffanás, csörömpölés hallatszott a folyosóról. Mintha alumíniumedények estek volna a földre, gurultak volna szerteszét.

Benito gyorsan cselekedett. Kirántotta az ajtót. Aztán meghökkenve visszalépett.

11

Helderné nem kapott egyenes választ Somoditól.

- Nem mindegy az? - kérdezte vissza a kamionos. Helder is rászólt a feleségére.

- Mi vagy te, nyomozó? Somodi felállt.

- Megyek aludni. Jössz haza te is? - kérdezte Heldert. A sánta huncutul mosolygott.

- Nincs meleg ágyikó... Együtt megyünk Tal úrhoz.

Somodi úgy tett, mintha nem hallotta volna. Az asszonyhoz fordult.

- Add ide a kulcsot. Valóban álmos vagyok. Helderné halkán mondta.

- Éjfél után vár Tal úr... Most nem viccel Gyula. Somodi az óráját nézte.

- Akkor itt szundítok egy rövidet... - Visszaült a fotelbe. Még a szemét is behunyta.

Helder a botjával ütemesen verte a padlót. Somodi rászólt.

- Ne izélj már azzal a bottal! - Később teljesen eltérő témával folytatta. - Nem jöhetnek többet Pestre... Amíg ezt a kis szart el nem intézem. Pedig ilyen kereset alig adódik máshol...

Az asszony az ajtóhoz lépett, kinyitotta és körülnézett. A férfiak elé állt, s Somodihoz hajolt.

- Ha nem jössz többet, akkor... Ajánlok neked egy nagy üzletet.

- Mi lenne az? - kérdezte Somodi. Helder felemelte a kezét.

- Nem jobb lenne Tal úrral?

Az asszony indulatosan válaszolt.

- Nem! Ehhez Tal úrnak semmi köze! Ez a hármunk üzlete maradhat, ha te is... Pali, te is beszállsz.

- Sok pénz?

- Sok.

- Kit kell megölni?

A kérdés nagyon furcsán hangzott, Somodi nevette el magát először.

- Jó, hogy nem hallotta a törpe... Helderné is nevetett.

- Nem gyilkosságról van szó... Nagyon jó üzlet.

- Mondjad már!

- De hármunk titka marad? - kérdezte gyorsan a sánta.

- Még csak az kellene, hogy ennyi idő után megeskessetek - csóválta a fejét rosszállóan Somodi. - Elárultam eddig valamit? Pedig, ha Tal úr tudná...

Helder kuncogni kezdett. Heherészve mondta.

- Mind a hárman jól jártunk... Meséld el neki - intett a feleségének.

Az asszony leült Somodival szemben.

- Tudod te, mi az, hogy csip?

- Csip?

- Az. Csip.

- Valami elektromos izé - felelte Somodi bizonytalanul.

- Az. Aki a csipgyártásban megelőzi a többi gyárat, dollármilliókat zsebelhet be - mondta Helder. - És ez az üzlet.

Somodi értetlenül nézett hol az asszonyra, hol a férjére.

- És van ilyen gyárunk? Tudom, buta kérdés, de... Az asszony visszavette a szót.

- Várj, elmondom elejétől.

- Mondd.

- Talán két hónapja vagy valamivel több is, két javakorabeli úr beszélgetett lenn a teremben. Gyula ült a szomszédos asztalnál.

Helder közbevágott.

- Majd én! A két pasas kicsit szeszes volt. Érted? Máskor is hallgatózom, mert a törpének kell az anyag... Arra lettem figyelmes, hogy azt mondja az egyik: ez a találmány milliókat ér, de nem is forintban, hanem dollárban... A társa hitetlenkedett. Ez meg elmesélte, hogy az a gyár, aminek ő az igazgatója, néhány orvosnak engedélyt adott, hogy a laboratóriumban a gyár fejlesztőivel kísérletezzenek egy új micsodát.

- Csipet - magyarázta az asszony. - Így mondják, biocsipet. Ez valami szuper dolog. Ami még e világon sehol sincs.

- Igen - folytatta Helder. - Feljöttem, elmondtam Irénnek, ő szólt két lánynak... Ahogyan szokás. A lányok elmentek velük, másnap közölték az egész személyi igazolványukat... Az egyik valóban igazgató. Nem messze Pesttől. Semjén.

- Arra gondoltunk - mondta az asszony -, megszerezzük ezt a találmányt.

Somodi előredőlt a fotelben, úgy figyelt.

- Ez biztosan olyan sokat ér?

- Igen - válaszolt az asszony. - Én azóta megismerkedtem azzal, hogy mi is az a csip. Tudod te, hogy milyen nagy cégek versenyeznek itt? Képzeld el, ha az egyik előnyre tehet szert! Ez nekik sok pénzt megér... Ez nagy üzlet!

- Megszerezném én magam - mondta Helder -, de a lábam...

- Persze, persze - bólogatott Somodi, most már elszállt az álmosága. - Rendben van... De ha megszereztük, ki adja el?

- Tal úrra gondoltunk - tárta szét a karját Helder. - Más nincs. De ha te...

- Én? Lehet erről szó... És ha nem megy, akkor még mindig szólhatunk a főnöknek... Mit kell tulajdonképpen megszerezni?

- A találmányt! - vágta rá az asszony.

- Nem úgy értette - intette le Helder. - Nincsen még készen ilyen csip... Lefényképezhetnéd a leírásokat, a filmet pedig...

- És honnan tudjuk, hogy melyik az a rajz?

- Elkérjük az igazgatótól.

- És ha nem adja?

- A haláltól mindenki fél... Somodi elkomorodott.

- Tehát mégis gyilkosság.

- Nem, nem - tiltakozott Helder. - Legfeljebb fenyegetés. Nos?

- Megpróbálhatjuk - mondta szinte szótagolva a kamionos. Helder is, a felesége is megkönnyebbülten sóhajtott.

- Tudtam én, hogy nem csalódunk benned - áradozott az asszony. Minek osszuk négyfelé azt a kis pénzt, amikor lehet azt három részre is...

- Háromfelé? - kérdezte éles hangon Somodi. - Ki a harmadik? Helderné zavartan számolta.

- Hát te egy, Gyula egy és én egy rész... Ez három. Somodi lassan felemelkedett a fotelból.

- Csak kettő.

- Miért kettő?

- Hát Helderék egy, én megint egy, az kettő... Én nagyon szeretlek benneteket, de az üzlet, az üzlet...

Helder újra ütögetni kezdte a botjával a padlót.

- De mi szereztük az üzletet... Ha én nem figyelek fel rá... Somodi helyeslően bólogatott.

- Így igaz! De kérdezem: ki szerzi meg a rajzokat? Annak nem jár egy rész? Ugye, hogy jár? És ki adja el?

Helder újra az asszonytól várt választ, ő azonban azt mondta.

- Éjfélkor indulnotok kell. Ne várakoztassátok Tal urat. Somodi nagyot nyújtózott, hangosan ásított.

- Gyerünk, Gyula. Induljunk. Majd folytatjuk, ha visszajöttünk.

- Megágyazok! - jelentette ki az asszony, mintha ez lett volna a legfontosabb.

Helder hörpintett az italából. Újra töltött, s megint ivott.

- Gyerünk.

Beültek Helder autójába, tolókosci rajza jelezte a hátsó ablakban, hogy mozgássérült vezet.

- És ha megszondáztatnak? - kérdezte Somodi, s becsatlolta a biztonsági övet. - Még a jogosítványodat is elveszik.

- Ehhez is szerencse kell... Az életben mindenhez szerencse kell... A múltkorában a szabályoknak megfelelően zöld lámpán indultam át a kereszteződésben a Rákóczi úton a körútnál, váltás sárgára, mire átértem, piros lett. A rendőr intett, hiába vitakoztam, ötszáz forint. Figyeld meg, most nem büntetnek meg, pedig ittam néhány pohárával... Minden kompenzálódik, minden kiegyenlítődik...

Somodi vállat vont.

- Én nem filozofálok. Engem nem érdekelnek az élet rejtelmek... Engem az érdekel, hogy legyen pénz, jó kaja, meg jó nő... A többit vigye az ördög. - Később hozzátette. - Persze a szerencse nem árt... A mi szakmánkban meg... Követelmény. Egyenesen követelmény.

A szerencse most nem kerülte el őket. Egyetlen rendőrt sem láttak. A negyedik parkolóban nem állt Volvo. Az ötödikben és a ki tudja hanyadikban sem. Pedig behajtott Helder mindegyikbe. Már azt vitatták, hogy lehetséges, Tal még ki sem ért a sztrádára, amikor a fényszóró csóvjába egy Volvo került. Lassan ment. Helder megelőzte. Hiába meresztették a szemüket, nem tudták felismerni a vezetőjét. Somodi azonban mégis erősködött, hogy Tal ült a volán mögött. Helder bekanyarodott a következő parkolóba is, s megállt. Talán egy perc sem telt el, amikor melléjük gördült a Volvo.

- Azt hittem már, hogy nem jönnek - szállt ki Tal.

- Mi ilyet nem csinálnánk - mondta németül Helder, és arra gondolt, Tal nem tartotta be a megállapodást.

- Oltsa el a lámpákat... Menjünk oda - mutatott a parkoló végén egy félhomályba vesző padra. - Leülünk, és megbeszéljük, amit kell.

Letörölgették a pad ülőkését, s rátelepedtek.

- Köszönöm uraim, hogy eljöttek - kezdte Tal halkán. - Röviden beszélek. Először is, én holnap elutazom, Görögországba megyek kicsit pihenni. Azért választottam ezt az utat, hogy tájékoztatni tudjam Helder urat az átmeneti nehézségekről. Azt pedig, hogy Landl urat miért irányítottam ide, azt is elmondom, mert a kettő összefügg.

Néha egy-egy autó suhant el az országúton, volt olyan is, amelyik be akart kanyarodni a parkolóba, de aztán továbbszaladt. Ketten ültek benne. Valószínű, nem akartak tanúkat...

- Beszéljünk először a lányokról... Helder úr, elrontotta az üzletünket az AIDS. Tudom, hogy ez az ijedelem nem tart örökké, de most, amíg nem küldök értesítést, nem kellene a lányok. Ön ismerős Hamburgban, tudja, hogy lesz ez még jó üzlet, de most... Ért engem, ugye?

Helder hümmögött valamit. Tulajdonképpen ez volt a veszélytelenebb tevékenysége, hisz a lányokat legálisan, útlevelemmel küldhette ki Hamburgba, ahol felkeresték Tal úr impresszárióirodáját, arról meg ki tehet, hogy nem jöttek haza...

- Nem lehet valamit csinálni? - kérdezte.

- Tettünk, illetve próbálkoztunk - válaszolt Tal. - Óvszert adtunk a lányoknak, sőt bérletbe is adtunk nőket, felelősséget vállaltunk, hogy csak a bérlővel szeretkeznek, de egyelőre nincs átütő siker... Tehát... Ez van. Sajnos. Vannak ugyan olyan férfiak, akik elfeledkeznek erről a nyavalyáról, de a lányok is megijedtek.

Somodi megborzongott. A bécsi szálláshelyén megismerkedett egy nővel, és... Neki nem jutott eszébe az AIDS, a nő meg nem mondta... Lehet, hogy még fizetett is a betegségért?

- Mennyi idő múltán jelentkezik ez a betegség? - kérdezte.

Tal helyénvalónak érezte a kérdést.

- Igen, erre én is gondoltam... Az én valamelyik házamban megkapja valamelyik úr ezt a kórt, és cipeli magában. Mondjuk, nem tudódik ki csak néhány hónap múltán. Igazi akkor én már mondhatom, hogy az én lányaimat mindennap orvos vizsgálja meg satöbbi... De higgyék el uraim, nem ez a kérdés. Itt nagyon fontos tényező az, hogy a vevő mit gondol az árujáról... Értsék meg, senki sem megy be betegséget venni egy áruházba! Tehát nem lehet az időfaktort ebben az üzletben számításba venni.

- Szűz lányokat kellene küldeni - jegyezte meg elgondolkodva Helder, aki magában már siratta a lányokért kapott márkákat.

- A szűz lányok apácának mennek - mondta mosolyogva Tal -, s nem Hamburgba, a bordélyba...

- Akkor apácatorzót kellene hirdetni - kedélyeskedett Helder, hogy leplezze várható veszteségein érzett keserűségét. - Táncoznók helyett... Jöjjen apácának, várják a klastromok...

Somodi is lódított az ötleten.

- Ha alapítanánk egy AIDS-ellenes apácarendet... Láttam egy pornófilmben, hogy azért mentek a lányok apácának, mert sok csinos lány volt a kolostorban...

- Hülyeség - mondta komoran Tal. - Hülyeségből nem élünk meg. Heldernek a mély hangú táncoslány jutott az eszébe.

- És ha valamelyik lány valóban tud táncolni? - kérdezte. Tal szerette volna befejezni ezt a témát.

- Nem, Helder úr, nem. Egyelőre ne küldjön senkit. Megegyeztünk?

- Megértettem - mondta csendesen a sánta.

- A másik, amiről beszélnünk kell, az sincsen rózsásabb helyzetben. Valaki elárult bennünket. Szaglászna a raktárunk körül... Eladásról egy ideig szó sem lehet.

Helder szinte szoborrá meredt. Mind a két "üzletág" befuccsolt? Ez lehetetlen.

- Úgy értsem - kérdezte fojtott indulattal -, hogy a képek, szobrok sem kellene?

- Igen, úgy.

- És az arany?

Tal megérezte Helder indulatát. Igyekezett vigasztalni.

- Mindez csak óvintézkedés... Egy ügyetlen vigéc bűne... Túlságosan sokat beszélt. Most már néma... Tíz hónap, egy év, és mindent lehet kezdeni újra. Ha még maradt valami olyan, ami...

- Maradt - jelentette ki élesen Helder. - Sőt van is egy-két dolgunk már készen...

- Tudom - nyugtatta Tal. - Ezért rendeltem ide a barátunkat... Ami jó, azt elszállítja. De ezzel slussz! És majd én nézem át az anyagot... Most meg is állapodhatunk, hogy mikor és hol. Az ár nem változik.

- Van arany is - tért vissza az ékszerekre Helder. - Nagyon szép gyűrűk, láncok. Briliánskereszt is.

Tal tudta, hogy ezek az ékszerek Magyarországon nem értékesíthetők. Az első eladáskor már a rendőrség karjába szaladnának.

- Jó - mondta -, ezeket is megnézem... Mikor?

- Amikor Tal úrnak megfelel.

- Én holnap utazom tovább Görögországba... Azt hiszem, rábírom Landl úrra, ő jól ismeri a helyzetet. Igaz?

Landl, vagyis Somodi készséges volt.

- Ahogyan ön óhajtja.

Helder is helyeselt. Úgy gondolta, Somodival könnyebb dolga lesz, s kiürül a raktára. Tal felállt. De mintha elfelejtett volna valamit, vissza is ült.

- A pénzünk rendben - mondta Heldernek. - Vagy ezt már közöltem? Ha kijön, s engem nem talál, tudja az utat... Igaz?

- Igen... Nagyon köszönöm... ősszel, gondoltam, szeptember utóján kimennék...

- Szeretettel várjuk...

Egy autó állt be az út másik oldalán levő parkolóba. A lámpáját azonnal kikapcsolta. Somodi éppen arra bámult. Úgy tűnt, mintha nem ült volna senki a volánnál.

Tal újra felállt. Elindult az autója felé. Félúton megállt, megvárta, amíg a többiek utoléri.

- Helder úr! Változtatok... Ne haragudjon... Mégis én nézném meg azokat a dolgokat. Miért kockáztasson a határon Landl úr, ha nem éri meg...

Az új ötlet Somodinak sem tetszett. Már eltervezte magában, hogy egy kis vámot szed majd az értékekből.

- Nem fáradt még, uram? - kérdezte.

- Nem, nem - felelte Tal. - Hol vannak ezek a dolgok?

- A raktárban.

- Messze innen?

- Nem - válaszolt Helder. - Fél óra alatt ott vagyunk. .

- Akkor gyerünk!

Helderék autóztak elől, Tal követte őket. Már messze jártak, amikor a szemben levő parkolóból is elindult az autó. S valóban úgy vélhette bárki, hogy senki sem ül a kormány mögött.

Helder letért az autósztrádáról, előbb aszfaltos úton mentek, később már csak kavicsokon gördültek, csikorogtak a kerekek. A két autó fényszórója hosszú szeleteket vágott ki a sötétből.

Dróttal gondosan körülkerített telek kapuja előtt álltak meg. A sűrű lombú fák között egy szerszámosbódé húzódott meg.

- Abban - mutatott rá Helder -, abban tartjuk... Tal a fejét csóválta.

- Tönkremegy minden...

- Nem... Tessék megnézni.

Leállították a motorokat, zseblámpákkal világítottak. A bódé lakatját Helder levette, az ajtó kinyílt.

- Azokban a nejlonokban vannak... Mindjárt kibontom... Az egyik zsákot máris Tal elé húzta.

- Mindet nem tudom elvinni - jelentette ki Somodi. - Kész lebukás.

A zsákokból keret nélküli festmények, kis szobrok, díszkardok kerültek elő. S az egyik legalján külön zacskóban az ékszerek. Tal ezeket nézte meg először.

- Szép zsákmány.

- Nagy munka volt - mondta Helder. - Ez kilenc temető... Rengeteg kőlap, sok csontváz... Ronda dolog...

- De hasznos - jegyezte meg Tal. - És ezek senkinek sem hiányoznak... Aki a föld alá temette, az lemondott róluk, ott pedig...

Tal igyekezett számba venni az értékeket. A festmények közül csak egyet választott ki, az egyik megyei tanács folyosójának faláról emelte le Helder.

- Ez szép... A többi is érték, de...

Somodi elemlámpája elaludt. Kapcsolgatta még négyszer-ötször.

- Kimerült az elem...

Tal külön zsákba rakta, amit kiválasztott.

- Holnap pakolja a fedőszállítmányt, és indulás... - mondta Somodinak. - Majd Hamburgban találkozunk.

- És ezeket hová vigyem? A raktárunkat figyelik!

- Igen... Sokat ne teketóriázzon. Vásároljon egy bőröndöt, pakolja bele, és vigye haza... Vagy adja be valamelyik pályaudvaron a csomagörzöbe... Ez már a maga dolga!

Visszamentek a kocsikhoz.

Valahol ugatni kezdett egy kutya. Messziről egy autó közeledett. Tal a kezét nyújtotta Heldernek.

- Isten vele... Fogunk mi még együtt dolgozni! Üdvözlöm a feleségét is... Ősszel találkozunk!

Helder rosszkedvűen ismételte.

- Igen, ősszel...

Tal elhajtott. Alig gurult tíz métert, Somodi felkacagott. Futva áradt szét az éles nevetés az éjszakában. Mint a hiénák üvöltése a sivatagban.

Favo a régi Albertfalván lakott egy szép kertes házban. Már éjjel két óra is elmúlt, amikor Tal autója megállt a villa előtt. A törpe az udvaron várta, azonnal kinyitotta a kaput, Tal behajtott. A garázs az épület háta mögött volt, a törpe autója még meleget árasztott, amikor a Volvo melléállt.

- Láttalak - mondta mosolyogva Tal.
- Én is téged... Nem hagyhattalak magadra.
- Köszönöm, de nincs veszély.

Tal és a törpe már több évtizede ismerte egymást. Sőt jó barátságban voltak. De erről nem tudott még Helder sem.

- Gyere be, Alberto. Nem vagy álmos? - kérdezte a törpe.

- Nem, Péter, nem... Ma meg kell ezt az ügyet beszélni... Majd alszom én - kezdte dúdolni az ismert áriát Tal.

Favo gondosan befüggönyözte az ablakokat, kávéfőzött, Tal a fürdőszobában megmosta az arcát, s leült a szalonban egy bőrfotelba.

A törpe behozta a kávéfőzőt. Csak kézmozdulattal kínálta, szó nélkül itták meg.

- Az a helyzet, Péter - kezdte a beszélgetést Tal -, hogy az ajánlatoddal igen nagy fába vágjuk a fejszénket...

- Tudom, Alberto... De ez szinte egy végső üzlet lehet... Pénzben és mindenben...

- Ezzel egyetértek... Meg a tröszt is... Kétségkívül, aki először teszi le az asztalra, az nyer...

- Tehát csináljuk?

- Igen... Mindent előkészítettem... Minden adu a kezünkben... Embereink az országban.

- A lány is itt van?

- Itt.

- Gratulálok, Alberto, gratulálok! - lelkesedett a törpe. Tal magabiztosan mosolygott.

- Ugyan, Péter... Ismerhetsz, legalább húsz éve dolgozunk együtt... Éppen ezért azt is tudod, hogy nem szokásom a komoly dicséretet. De amit te csinálsz itt, barátocskám!

A törpe legyintett.

- Csak az ötlet kellett... Azt meg te adtad... Tal mosolyogva kortyolt a kávéból.

- Jól megdicsérettük egymást.

- Na hallod! Megérdemeltük...

- Ezek? - kérdezte Tal, a fejével a belváros felé intett, félreérthetetlen volt, hogy Helderékre gondol.

- Helder meg a felesége használhatóak, tartom magam ahhoz, amiben megegyeztünk, ők a lepel. Azt hiszik, hogy nagyon fontos emberek.

- Azok is...

- Persze... A rabszolga is fontos... Ellenben ez a Somodi... Tudod te, ki ez?

Tal várakozóan nézett a törpére.

- Nos?

- Ez egy kétszeres gyilkos... Te ezt tudtad? Tal a fejét rázta.

- Azt, hogy gyilkos, nem... A többi disznóságait, igen... De meg kell mondanom, minden feladatát megbízhatóan látja el...

- Lehet... De én eddig bizonyos okok miatt nem akartam egyik kamionosoddal sem találkozni... Elkerültem őket... Somodit is, mert nem gondoltam, hogy ő az...

- Erre azt is mondhatnám, hogy na és aztán... Gyilkos. Végül is nem bennünket ölt meg...

A törpe arca eltorzult.

- De igen... Engem ölt meg.

- Viccelsz?

Favo felkelt, az ablakhoz lépett, a sötétítőfüggönyt fogta, elfordult Taltól.

- Nem viccelek... Nem szívesen beszélek erről...

- Ha nem akarsz, nem muszáj... Bár őszintén mondom, nagyon érdekel az ügy... Miért ölt meg téged ez a Somodi vagy hogyan nevezik...

- Régi eset...

- De élsz, nem?

A törpe megfordult, rezdületlen arccal mondta.

- Nem...

Tal nem szerette, ha valaki nyavalyog. Ezt még eddig nem tapasztalta Favónál. Erősnek, keménynek gondolta. Olyannak, akit éppen az edzett meg, hogy jóval alacsonyabb, mint a többi ember. S lám, van az életében egy pont, amelynek segítségével ki lehet fordítani a sarkából... Nem szerette az ilyesmit. Most bizonyára meg kell hallgatni valami nyúlékony, mállékony, érzelmes történetet.

- És miért nem élsz?

A törpe visszaült a helyére, mindkettőjüknek töltött, ivott.

- Csak azért mondom el, hogy lásd, kicsoda ez az ember... A Super Star cirkuszban dolgoztunk mind a ketten...

- Somodi is?

- Igen - bólintott Favo. - Az egyik ugrócsoportunknak volt a tagja, néhány szaltót csinált, semmi különös... Utazott velünk egy csodaszép nő... Bettynek hívták... Nem művész volt, mint ahogyan az angolos neve után gondolhatnánk... Pénztáros... Igen, ő kezelte a társulat pénzét... Én pedig...

A törpe elhallgatott, kutatva nézte Tal arcát. Nem látott érdeklődést, de elutasítást sem.

- Folytassam?

- Persze... De tudom a mondat végét. Beleszeretted az asszonyba. Igaz? ő pedig nem is nézett rád, mivel hát nem vagy éppen Adonisz...

- Jobban szerettem az életemnél. Vagy legalábbis azt hittem... De ő elfogadta az udvarlásomat... Titokban... Mert sohasem mutatkoztunk együtt, lopva kellett felmennem a kocsijába, sőt azt is el kellett tűrnöm, hogy nyilvánosság előtt lekezeljen, néha olyan sértő szavakat mondott rám, hogy alig tudtam magamat türtőztetni...

- De értelme volt, nem?

- Igen... Azt nem állítom, hogy szeretted, de hogy az ágyban jó voltam neki, az biztos... Lehet, hogy éppen azért, mert ilyen torz vagyok...

Tal nem mondta, hogy nem az. Pedig Favo jelentőségteljesen nézett rá. Valami tiltakozásfélét elvárt volna.

- És mi köze ehhez Somodinak?

- Nagyon is sok...

- Ő is szerette az asszonyt? Szerette, aztán jól megvert.

- Nem... ő nem szerette Bettyt... Egy zenész... Egy zenész udvarolgatott neki, de Betty csak játszott vele... Tehetséges fiú volt... Nagyszerűen hegedült...

Favo szeme messzire tekintett, valahová a végtelenbe. Mintha ott látná újra Bettyt és a zenészt. Tal sürgette.

- És akkor Somodi?

- Mondom, azt mondom... Egyik este Bettynél voltam, éppen szeretkezéshez készülődtünk, amikor kopogtak az ajtón. Betty beparancsolt a lehajtható ágy alá, amit függöny takart el. A zenész jött. Csendesen, halkán, finom hangon udvarolni kezdett, ahogyan szokott. Betty hallgatta egy ideig, aztán nagyon udvariasan elküldte... Éppen bújtam ki az ágy alól, amikor újra nyílt az ajtó, s Somodi lépett be. Vasbot volt a kezében, egy szót sem mondott Bettynek, csak felemelte a botot és ütött. A lány lefordult a székről, de estében nagyot kiáltott. Somodi még egyszer ütött. A zenész meghallotta a kiáltást és visszajött. Gyenge teremtés volt, őt egyetlen arcra mért ütéssel intézte el ez a gazember.. .Aztán felkapta a pénzesládikót, jól tudta, hogy a gázsik, a bevétel napok óta mind benne van, s elszaladt... S utána megölt engem is...

- Akkor te most kísértet vagy? - kérdezte profán mosollyal Tal.

- Lehet... Az is lehet... Tudod, engem kétszer is meggyilkolt... Tal tovább mosolygott.

- Hála istennek, azért beszélni tudsz... A törpe legyintett.

- Senki sem érti meg... Azt hittem, Alberto, te talán...

- Jó, jó... Persze, hogy értem. Megölte egyetlen nagy szerelmedet. Favo keserűen mondta.

- Látod... Nem is annyira ez a lényeg... Hanem, hogy engem... Tal elveszítette a türelmét. Élesen felcsattant.

- Hagyd már ezt! - Később engesztelőén hozzátette. - Nem értem, Péter, hogy téged is megölt, ne haragudj...

- Nem haragszom... De most már hallgasd meg, nehogy azt hidd, hogy megbolondultam, hogy hülyeségeket beszélek...

Jó, hallgatlak.

- Tehát először akkor ölt meg, amikor meggyilkolta Bettyt, akit valóban nagyon szerettem, s azóta sincs asszony, aki... Tehát a lényeg az, hogy én láttam, hogy megöli. És mozdulatlan maradtam. Pedig addig mindig azt hittem, ezért a nőért az életemet is adnám... Meg sem próbáltam megvédeni...

- Nem is sikerült volna.

- Lehet, de meg kellett volna próbálnom... Másodszor pedig akkor ölt meg, amikor a rendőrségnek nem mondtam, hogy láttam, ki tette... S ezt szintén önvédelemből... Hogy ne kerüljek bele az ügybe... Ezeket vettem én úgy a szívemre... S ezért gyűlölöm ezt a Somodit, s ha alkalmam lesz, meg is fizetek neki... Mert így igazságos.

Tal letette a poharat, mérgesen nézte a törpét.

- Itt nincs helye semmi személyes bosszúnak, Péter... Érted? Akármilyen jó barátom is vagy... Nem engedhetek ilyesmit... Ezt vedd tudomásul! S legjobb, ha elfelejted ezt az egész... Ezt az egész micsodát...

Favo szemében dac villant. A fejtartása is kihívó volt. Tal azonnal érzékelte: ebben a férfiban olyan nagy a bosszúvágy, hogy az első adandó alkalommal lecsap Somodira. Minél hamarabb vissza kell küldenie a kamionost Hamburgba, mert ha a törpe valami hülyeséget csinál, és netán a rendőrség kinyomozza, vége az egész láncnak...

- Nem szerencsés - mondta halkán -, ha az akciót belső villongás zavarja... ígérd meg, hogy...

Nem kellett folytatnia, Favo közbe vágott.

- Rendben... Amíg ezt az ügyet el nem intézzük, Somodi tegye, amit kell... De... - Elhallgatott. Tal bosszúsan kérdezte.

- Mi az, hogy de?

- A de az, barátom, hogy... Somodi már este is meg akart félemlíteni, s lehet, hogy ő hamarabb lép, mint ahogyan mind a ketten gondoljuk.

- Nem lesz rá alkalma - jelentette ki Tal. - Hazaküldöm. Ő is erősen szerepelt ugyan a tervemben, de jobb a bajt megelőzni. - Azt akarta mondani, hogy jobb félni, mint megijedni, de meggondolta magát, mert nem tartotta volna szerencsésnek most a törpe előtt ijedtségről beszélni. Most már óvatos gyávácskának tartotta Favót. De ő ezt nem sorolta a halálos bűnök közé. Egy ilyen munkát végző ember, mint a törpe, legyen kicsit gyáva. Így legalább nem okoz bajt. Viszont sokat használ.

- Valóban utazol Görögországba? - kérdezte a törpe.

Tal az asztalon dobolt. Úgy hangzott, mint valami afrikai híradás.

- A csudát! Ezeknek mondtam.

- Helyes

- Akkor most térjünk a tárgyra. Kérlek, hozd ide az összes dokumentumot. Csak akkor tudom kitűzni az akció időpontját, ha láttam az iratokat, a térképeket.

- A másik szobában van, a széfben...

- Megyek veled - tápázkodott fel Tal.

A törpe könyvekkel telezsúfolt dolgozószobájában, mint a nyugati krímikben, a falban, az egyik alacsonyan elhelyezett kép mögött volt a kis páncélszekrényecske. Favo gondosan bezárta még a szobaajtót is, megvizsgálta az ablakok zárját.

- Fő az óvatosság - mondta. Kulcsokat szedett elő az egyik könyvnek álcázott dobozból, megforgatta a széf alsó zárjában. Aztán a zsebéből is előhúzott egy kulcscsomót.

- Mint egy nagy bankban - mosolygott Tal, de valójában tetszett neki, ahogyan a törpe az értékeit őrizte.

- A betörők vagy akárkik - magyarázta Favo - a képek mögött kereshetik a széfet. De nem gondolnak arra, hogy én kicsi ember vagyok. Tehát csak az ő szemmagasságukban levő képek háta mögött vizsgálják meg a falat. Az, hogy lehajoljanak, bármennyire hihetetlenül hangzik is, eszükbe sem jut. Ha neked van széfed a falban, javasolom, hogy rakasd át egy méterre a padlótól...

Kulcsot dugott a felső zárba, aztán lassan kinyitotta a kis ajtócskát. Kivett egy narancssárga dossziét, fekete szalaggal volt átkötve.

- Ez lesz az...

Tal csak nézte, nem nyúlt érte.

- Jó... Hozzad, barátom.

Visszamentek a fogadószobába, egymás mellé ültek a bőrkanapéra. Favo kibontotta a dossziét. Az iratsomó tetején egy fénykép volt. Ősz hajú, megtört szemű, bágyadtan mosolygó férfi nézett róla rájuk.

- Ez ki? - kérdezte Tal:

- A főszereplő...

Tal a kezébe fogta a fényképet. Elmerülten szemlélte. Aztán halkán, szinte barátian mondta az összes férfinak.

- Gazdag leszel vagy meghalsz...

12

Az Eged felől kelt fel a nap, gyorsan világosodott, pedig alig múlt négy óra. A temetőben, a bokrok között, a gesztenyefák alatt kis csapat dolgozott. Pihenés nélkül hányták a földet Martos Gizella sírjáról. Ásóval, lapáttal. Csákány is hevert az úton, de nem volt szükség rá.

- Vigyázni a koporsóra, őrmester elvtárs! - szólt le Pintér alezredes a gyorsan mélyülő gödörbe.
- Értettem... Már koppant a fa...

Az alezredes mellett többen is álltak. Az orvosszakértő, az ügyész, Györfi főhadnagy, egy helybeli rendőr százados s a temető gondnoka. Az egyik padon a fényképész pucolta a kamera lencséit, a nap felé tartotta, aztán újra és újra törölgette őket. A temető kapujában is őr állt, civilben, rövid ujjú ingben, úgy topogott, mintha fázna. Gondosan gyújtott cigarettára, hosszan rázogatta a parázsló gyufaszálat.

Már a koporsó tetejét kaparták a lapátok. Furcsa, tompa hangok váltakoztak magas, ideget tépő sercenésekkel.

- Mi a francot csinálnak? - kérdezte a főhadnagy. - Nem kell azt lesúrolni...

Az egyik férfi kimászott a sírgödörből. Néhány lépésnyire, a csákányok mellett, az úton gondosan összetekert heveder feküdt. Felemelte.

- Mit akar azzal, tizedes elvtárs? - kérdezte az alezredes.
- Jelentem, kiemelni a koporsót.
- Hagyja csak... Lehet, hogy elegendő, ha csak leveszik, a tetejét.
- Értettem.

A tizedes visszaereszkedett a koporsó mellé. Az őrmester megvárta, amíg leér, s akkor kérdezte.

- Alezredes elvtárs, kezdhetjük?

Pintér Béla megigazította a nyakkendőjét, felnézett a fákra, onnan a fényképészre.

- Hadnagy elvtárs! Tessék felvételt csinálni! Jöjjenek ki! - szólt az őrmesternek.

A hadnagy a gödör szélére térdelt, s több felvételt is készített. Felállt, leporolta a nadrágját, kihúzta magát, látszott, hogy szabályosan jelenteni akar. Pintér leintette.

- Látom, hogy készen van. Őrmester elvtárs, tessék kinyitni a koporsót.

Az őrmester és a tizedes leugrott a gödörbe, csákányt illesztettek a koporsó fedele alá, s feszíteni kezdtek. Nyikorogva csúsztak ki a szögek, csodálkoztak is rajta, mert ennyi idő alatt a fának már puhulni, kissé korhadni kellett volna.

- Jól beszögelték - jegyezte meg Györfi főhadnagy.

Pintér nem szólt, várta a pillanatot, amikor lebillen a koporsó fedele. Elhatározta, hogy csak egy pillantást vet majd a tetemre, neki ennyi is elég ahhoz, hogy megállapítsa, valóban Gizi nyugalma háborították-e. Ha pedig nem a Martos leány, akkor... Az egerbaktai úton, a temető háta mögött várakozik egy furgon, belseje pléhkoporsót rejt, ebbe teszik az ismeretlen tetemet, aztán a laboratórium, és ki tudja, még mi...

A temető gondnoka a közeli padhoz botorkált, zsebkendőjével törölgette a homlokát. Még sötét volt, amikor felkeltették, s arra kérték, üljön be a ház előtt várakozó Ladába, sürgősen a temetőbe viszik.

- Istenkém, istenkém - sápítózott a felesége.

Hiába nyugtatta az ügyész, akit egyébként ismert is, alig akarta elengedni a férje karját. A gondnok káromkodva szidta, s amíg a temetőhöz értek, mentegetőzött.

- Elment az esze... Biztosan azt hiszi, hogy a régi ÁVO... - Aztán még hozzátette: - Ami igaz, igaz, egy kis pálinka nem ártott volna... De az persze nem jutott eszébe...

A padra azért ült, mert hirtelen megszedült, forogni kezdett vele a világ.

- Csak nincsen rosszul? - kérdezte az alezredes, s nagyon furcsállotta, hogy éppen a temető vezetője riadozik már a koporsótól is.

- Nem... Nem... Csak éppen...

Nem folytatta a mondatot, s senki sem kérdezte, hogy mi az a csak éppen...

Az ügyész mérgesen nézett rá, arra gondolt, hogy micsoda gyenge emberek vannak, persze neki mindent meg kell nézni, a hullát, a gyilkost, még az akasztást is. S most ezt a tetemet. Vállalati jogász is lehetett volna, s most nyugodtan aludhatna még, délután kimehetne a strandra, és semmi köze sem lenne az ilyen temetői ügyekhez... De minden egy fél órán múlt. Annak idején. Valaki egy fél órával megelőzte annál a vállalatnál, amit kiszemelt. Pechje volt. Már betöltöttük az állást, mondta a személyzetis... Már betöltöttük... Ő is a zsebkendőjét kereste. Amikor a felesége megtudta, hogy exhumálásra megy, egy zsebkendőt átítatott rózsáillatú parfümmel. A kis vékonyka üveget Bulgáriából hozták vagy három éve. Most aztán itt nyílnak a rózsák a zsebében... Ha felnyitják a koporsót, lehet, hogy jó szolgálatot tesz majd . . .

A koporsó födele már a szögeken állt. Mintha valami százlábú védené, őrizné a titkot.

- Vegyék már le - szólt türelmetlenül az alezredes.

A rendőrök vastag kesztyűt húztak, s két végénél megfogták a színehagyott födelet.

Az orvos, aki eddig kicsit félrehúzódva, kis szeletke papírról angol szavakat tanult, most az alezredes háta mögé állt, onnan nézett le a sírba. Egyetemista korában vízilabdázott, erős felsőteste, kis kerek feje volt, Pintér fölé magasodott, mint valami védőangyal. Fogadásból tanult angolul, fél évet szabtak ki neki a barátai. Erősködött, hogy addigra úgy megtanul, hogy egy regényoldalt le tud majd fordítani. Először száz üveg pezsgő volt a tét, később tíz üvegre mérsékeltek, ne fizessen szegény annyit, mondogatták, egy egész havi fizetése... Maradhatott volna száz, jelentette ki, én nem veszíthetek... Pár hét volt még hátra, s aztán következik majd a vizsga. De a kollégák már nem csúfolták, nem kérdezték, hogy megvásárolta-e már a pezsgőgyárat, mert a kitartása láttán érezték, ők fognak veszíteni.

Ahhoz, amit a koporsó rejtett, nem volt szükség orvosra. Amikor a két rendőr leemelte a födelet, szinte mindnyájan egyszerre kérdezték.

- Ez mi? Mi a fene ez?

Rózsaszínű, csupasz alak feküdt a koporsóban. A szeme nyitva volt, bájosan mosolygott, lábánál, derekánál, fejénél nejlonzacskokban sárga homok.

A megdöbbenés csak pillanatokig tartott. Elsőként a főhadnagy sziszegte.

- A franc üssön beléd!

A fényképész nevetni kezdett, az ügyész eltette a zsebkendőjét, s azt mondogatta:

- Nahát kérem, nahát kérem...

Az alezredes maradt legtovább mozdulatlan. Meredten nézte a koporsóban fekvő meztelen alakot, hirtelen képsorok elevenedtek meg előtte, fekete ruhás gyászolók, koszorúk, a magába roskadt apa, hallotta a beszédet is, a búcsúztatót, a sírást, énekeltek is, aztán a rögök verődtek, csapódtak a koporsóra, s lassan domborodott a sír. Ő is beállt a sorba.

- Őszinte részvétem... Tudom, hogy most nehéz...

- Az... Köszönöm... Nagyon hálás vagyok, hogy eljöttél... Vége, vége a világnak...

- Szedd össze magad...

- Nem tudom, sikerül-e... Köszönöm... Még egyszer köszönöm.

- Alezredes elvtárs, most mi legyen? - Ez már más hang volt. A főhadnagyé.

Pintér megdörzsölte a szemét, mintha most ébredne.

- Mi lenne? - kérdezte vissza. - Fényképezés, jegyzőkönyv... Igyekezzünk, nincsen időnk! Mindjárt indulnak munkába az emberek...

Lenn a városban harangozni kezdtek. Öt óra volt. A fényképész gyorsan végzett.

- Kész!

Az alezredes megfordult, kísétált az útra. Az orvos már ott állt.

- Hülye ügy - mondta.

- Az...

A főhadnagy a sírgödör szélén állt, némán mutatta, hogy mit csináljanak a koporsóval.

- Visszatemetjük? - kérdezte az őrmester.

- Minden úgy nézzen ki, mintha itt sem lettünk volna...

- És ezzel mi legyen? - a csákány élével piszkált a fekvő alakba.

- Imádkozzon a lelki üdvéért - tárta szét a kezét a főhadnagy.

13

- Ez a hülye német - mondta ingerülten Benito. - Itt fekszik az ajtó előtt... Résegebb, mint Noé apánk...

Bezárta az ajtót, aztán a fürdőszobára mutatott.

- A kisasszonynak akar udvarolni.

Giulio megkérdezte. - Verjük agyon?

Benito a fejét rázta.

- Akkor aztán valóban a rendőrségre kerülnénk... Lehet, hogy tudjuk mi még használni. Van is egy tervem, de előbb meg kell beszélnem... Gyertek, segítsétek visszavinni a fickót a szobájába.

Karl még mindig a szőnyegen feküdt, aludt. Amikor lehuppant az ajtó elé, feldöntött egy karcsú hamutálat, az csörömpölt riasztó hangossággal.

Gina kijött a fürdőszobából, kíváncsian nézte a fiút. Megesküdött volna, hogy mosolyog, aprókat rezdült a szája, a szempillája is. A részeg boldog állapota. Apját látta így többször is, amikor éjszaka tért haza, s ledobta magát a fotelba, s elaludt. Vajon most mi van vele? Ha megkérdeznék tőle, akar-e vele találkozni, azt mondaná: nem... nem, mert... Ami akkor történt, azt legjobb elfelejteni... Nem ítéli el érte az apját, s ha néha eszébe jut, akkor is csak sóhaj: szegény apa... De ez akkor végső elhatározásra bírta, kimegy Jenővel külföldre, nem szabad habozni, annak, ami történt, még egyszer nem szabad megesnie... Szegény apa... Részeg volt, csak azért ronthatott rá... Birkóztak, végül is bemenekült a szobájába, magára zárta az ajtót... Ő nem sírt. Az apja az ajtó előtt, igen. Dörömbölt, de egyre gyengébben. Aztán csak a zokogása hallatszott... Attól kezdve kerülték egymást, ha egyikük bejött a szobába, vagy a konyhába, a másik kiment... Szegény apa... Annyira szégyellte magát, hogy szólni sem mert hozzá... Éltek, mint a némák. Hidegen, mintha mindig tél lenne, ő úgy is mondta Jenőnek, ha hazament: indulok a kriptába...

A fiúk felemelték Karlt, s visszavitték a szobájába. Danilo Karl zakójának zsebeit vizsgálhatta. Aztán kimondta az ítéletet.

- Papucs ez, aki a felesége mellett nyikkanni sem mert, itt meg... Benito bólintott.

- Így igaz...

- Soha sem szerettem a németeket - vetette közbe Giulio. - Apám valamikor mellettük harcolt, de a fronton is kitoltak velük...

- Kicsoda? Az apádék a németekkel?

- A fenét... Mintha nem tudnád, fordítva... Amikor szaladni kellett, az autókról is lelökdösték őket.

- Ez már régen volt... - legyintett Danilo. - Most újra nyaljuk a feneküket... Ahol a pénz, ott a tisztesség.

Közben Karl felnyitotta a szemét. Valamit motyogott. Németül. Benito megpaskolta az arcát.

- Ébredni! Ébredni!

- Mi van? - kérdezte Karl. - Mi van?

- Gatyában mászkálsz a folyosón... Maradj a seggeden, itt... Értetted, mit mondtam?

Karl csak pislogott.

- Aludj... Érted? Majd holnap találkozunk! Aludj, szépen...

- Gina? - nyögte Karl.

- Gina is majd holnap... Ha még egyszer kimászol a folyosóra, levágjuk a... Nahát, vigyázz!

Karl lassan felült, aztán a könyökére támaszkodott.

- Rosszul vagyok.

Giulio egészen közel hajolt az arcához.

- Nem vagy rosszul. Részeg vagy. Most már aztán elég! Aludj!

- Ez meg? Kicsoda ez? - kérdezte Karl. - Veled nincs dolgom... Eridj innen... Biztosan a feleségem küldött. Menj innen...

Benito intett a két olasznak: menjenek ki.

- Aludj, majd holnap találkozunk. - A villanykapcsolóhoz lépett, s eloltotta a lámpát. - Jó éjszakát.

Gondosan bezárta az ajtót, a kulcsot a zsebébe tette.

- Nem fogsz te itt mászkálni. A frászt hozza az emberre... A barátait már nem engedte leülni.

- Ti is menjetek...

Gina meg akarta kérdezni, mi van a némettel, de mást gondolt. Még valóban azt hiheti Benito, hogy érdekli a fiú. S jobb, ha nem húz ujjat ezekkel, hisz ő itt valami olyasmibe keveredett, amiben neki sem szava, sem szabad akarata nincsen.

Amikor az olasz fiúk elmentek, Benito kedveskedve szólt a lányhoz.

- Drágaságom... Felejtsd el ezt az estét... Jó?

Átölelte a vállát, erős ujjaival szorította, markolászta Gina felső karját. Majd hirtelen elengedte, s száraz, kicsit fáradt hangon utasította a lányt.

- Kezdj el pakolni.

- Tessék?

- Jól hallottad. Kezdd el a pakolást. Utazunk tovább.

- Most?

- Igen. Egy fél óra múlva.

- Nem itt alszunk? Benito nagyot fűjt.

- Nem! Megyünk tovább. Egy fél órád van! Még egyszer nem mondom!

Gina kinyitotta a bőröndöt, s lassú mozdulatokkal dobálta bele a ruhákat. Néha csodálkozva, értetlenül nézett a fiúra, aki pénzt számolt az asztalon.

- Mennyi borralalót szoktak itt adni? - kérdezte. De a választ nem várta meg, oktató hangon megrótt a lányt. - A borotvát nem tesszük el... Érted? Ilyen szőrösen nem mehetek... Még meg fogok borotválkozni... Nem látod, hogy szőrös vagyok?

Gina megadóan visszatette a polcra a villanyborotvát, bocsánatkérően mosolygott. Furcsa, de hirtelen azt érezte, hogy gyűlöli ezt a fiút. Kicsit maga is csodálkozott, hogy ilyen gyorsan vált világossá benne, s szinte azonnal meg is fogalmazta magában: gyűlöllek, Benito. Azt is furcsállotta, hogy ez az érzés megnyugtatta. Igen, gyűlöli. Gyűlöli, mert megalázza, mert kihasználja, mert megfélemlíti, mert... Mert eddig azt hitte, hogy szereti.

Amikor végzett a csomagolással, leheveredett az ágyra. Benito a fürdőszobában berregtette a masináját. Aztán kiszólt, hogy megfürdik, mert hosszan kell majd vezetnie.

Gina, mint az alvajáró, felkelt az ágyról, felhúzta a cipőjét, magához vette a kis táskáját, az asztalon heverő pénzből belegyömöszölt, kinyitotta az ajtót, s kilépett a folyosóra. Álldogált pár pillanatig, aztán visszament a szobába, s a német fiú kulcsát is magához vette. Először Karl ajtajához lopakodott, beillesztette a zárba a kulcsot, de kis gondolkodás után nem nyitotta ki az ajtót. A kulcsot is táskájába sülyesztette, s lement a lépcsőn a hallba. A portás mosolyogva köszöntötte, ő visszabólintott, kiment az utcára, s minden sietség nélkül elindult a parkolóba. Ki akarta nyitni az autójuk ajtaját, de a kulcs Benitonál maradt. Megrántotta a vállát, mint akinek ez is mindegy, s továbbsétált a régi városfal mellett a fehér kísértetként lebegő templom felé.

A nyári éjszaka rezdületlen volt, a hold világított, a város felől sem szállt a dombra semmi nesz. Ilyen "nagy éjszaka" csak gyerekkorában telepedik az emberre, amikor hirtelen a tudatára ébred: egyedül van, elveszti a bátorságát. Gina is fázni kezdett a gondolattól. Félve nézett körül, meggyorsította a lépteit, s mert a szálloda felől valami fény villant, besurrant a templomkertbe. Várta, lihegve leste, mi lehetett az, már jön is Benito vagy valaki más érte, és... Eszébe jutott, mit mondott a fiú a határon... Hogy megöli, ha... Még most visszamehetne. Tréfáltam, mondaná... Nem, vissza nem... A templom egyik támpillérjéhez húzódott, lekuporodott a földre, s onnan figyelt. Halk léptek neszeltek valahol a közelben. Mintha egy árnyat is látott volna átsuhanni a mozdulatlan virágok között. Ág is recsent, egy madár hangos szárnycsapásokkal szállt a villanypóznára. Aztán újra néma mozdulatlanságba merevedett minden. Mégis úgy érezte, valaki követi. Úgy gondolta, jobb, ha átmegy a templom túoldalára. Óvatosan lépkedett, minden mozdulat után várt, figyelt, nem hall-e valami zajt. Beljebb ment a kertbe, s amikor már azt hitte, jól elrejtőzött, leült a vastag szálú fűre. Ébren akart maradni, de nem tudott. Hiába erőlködött, le-lecsukódott a szemhéja. Néha felrezzent. Aztán ledőlt a földre, táskáját a feje alá tette, s elaludt. Azt már nem látta, s nem hallotta, hogy valaki leguggolt melléje, s azt sem, hogy Benito autója sisteregve, pufogva elzúgott a templom mellett.

Pedig Benito igencsak nyomta a gázpedált. Alig látott a dühtől.

- Megállj, kis kurva, csak kapjalak el! Szíjat hasítok a hátadból! Lenn a városban lassított.

- Ilyen rohanásban sohasem csípem el... Legjobb lenne gyalog...

A városközpontban leállította az autóját. Gondosan lezárta az ajtókat. Kis ideig tanácstalanul álldogált, aztán úgy döntött, visszamegy gyalog a szállodáig. Úgy okoskodott, hogy az autóval valahol föltétlenül megelőzte a lányt. Bár a szállodából két úton is be lehet menni a városba, az egyikben szembe kell találkoznia vele... És Gina, valószínűleg a rövidebb utat választotta. Tehát nem azt, ahol ő autózott.

- Most már csak szerencse kell - mormogta, s a gyéren világított utcákon, mint valami tolvaj, minden alakra, minden neszre figyelve, visszaindult a szálloda felé.

- És ha a rendőrségre ment?

Beleizzadt a gondolatba. Gyorsabban szedte a lábát. Meg kell találni, meg kell találni, ez dobolt benne. De már a szállodához érkezett s a lányt nem látta. Indult vissza a városba, de a másik úton, a templom felé.

Gyorsan, szinte futva. A templom sötétlő kerítésénél megállt. Megtörölte az arcát, lazított a nyakkendőjén. Felnézett a holdra. Mintha tőle várna segítséget. De a hold is elbújt egy felhő mögé.

- Kitekerem a nyakát, ha megtalálom... Mert ha nem, az enyémet tekerik ki...

Elindult újra a város felé.

- Mindjárt hajnalodik - mormogta.

Gina arra ébredt, hogy fázik. Összebb kuporodott, megigazította a táskáját a feje alatt, majd hirtelen, mintha villámcsapás érte volna, tudatára ébredt, hogy mit csinált az éjszaka. Felült, ijedten nézett körbe.

A nap már az ég alján szikrázott, a hajnali harmatcsöppök csillogtak a virágok levelein. Nem messze a lánytól egy férfi ült a padon. Kék kockás inget viselt, sötét nadrágot. Mosolyogva nézte, hogyan vergődik vissza a valóságos világba a lány. Karl volt.

Gina meglepetésében magyarul köszönt.

- Jó reggelt...

- Morgen... - bólintott a német. Felállt, a lányhoz lépdelt, s nyújtotta a kezét.

- Avanti, szinyora!

Gina hagyta, hogy Karl felhúzza. A szoknyáját igazgatta, aztán a haját.

- Én, én... - dadogta. És sírni kezdett.

Karl az olasz és a német nyelv kedves keverékével intette nyugalomra.

- Nincs semmi baj... Ne sírjon... És nem kell magyarázkodni... Én mindent tudok... Benito rossz fiú... Durva, rossz fiú...

Gina tovább sírdogált. De egyre hevesebben, mert kilátástalannak ítélte a helyzetét. Benito említése pedig félelemmel töltötte el. Arra nem is gondolt, hogyan kerülhetett a templomkertbe a német...

- Ne sírjon... Én megmentem magát... Csak figyeljen rám... Karl leültette a padra a lányt, megpaskolta az arcát, s ránevetett.

- Mosolyogni már!

Elvette Gina táskáját, kinyitotta, fésűt és tükröt halászott ki belőle.

- Na, ki ez az ördög?

A lány ijedten nézte a tükröt. Elgyötört, csupa ránc arc csodálkozott vissza rá. Zsebkendőjét vett elő, törülgetni kezdte a szemét.

- Elszökött attól a Benitótól - szögezte le a tényt Karl. - És most? Most mit tesz?

A lány szeméből újra folyni kezdtek a könnyek.

- Ha beleegyezik, én segítek magának - ajánlotta fel a fiú. - Mondtam már, hogy megmentem...

Gina úgy érezte, nincs más választása. Csak ez a fiú. Akármit is kér majd tőle cserébe... De egyedül semmire sem képes... Legfeljebb arra, hogy visszaalázkodik Benitóhoz, s túri, hogy... Nem is tudja, mit. Lehet, hogy az olasz fiú meg is ölné... Mondta, nem viccel...

- Nagyon egyszerű a tervem - mondta kedveskedve Karl. - De ne sírjon már, jó? Hallgasson rám... Figyel?

A lány bólintott.

- Itthagyjuk ezt az országot - folytatta a német. - Látom, hogy az útlevelét magával hozta... Szépen beülünk az autómbe, és kisurranunk... Nekem ma már úgymint indulnom kell haza... Bécsben aztán majd megtárgyaljuk, hogy a továbbiakban mi legyen... Ehhez mit szól?

Gina kezdett magához térni. Igen, ez a legjobb. Elhagyni ezt az országot, ahol Benito keresheti... De Olaszországba sem mehet... Ez a német majd kitalál valamit... Nagyon rendes embernek látszik... Igaz, családja van, de most erre nem szabad gondolni... Csak arra, hogy kiszabaduljon Benito karmaiból.

- És engem kiengednek a határon? - Nem tudta, miért kérdezte ezt, valahogyan kézenfekvőnek találta, hogy őt csak Benitóval engedik vissza.

- Szabad az útlevelét? - kérte el az okmányt Karl, de nem várt választ, újra benyúlt a lány táskájába, kihúzta a kis könyvecskét és belelapozott. - Oh, ez nagyon rendben van... Ha beengedték, miért ne engednék ki? Nevetséges... - Visszatette a táskába az útlevelet. - Várjon itt egy kicsit... - Felállt, körülnézett, nem messze a padtól, a kert közepén egy nyomóskutat talált. - Tessék ott megmosdani... Megfésülködni... És még, amit kell... Én addig elszívok egy cigarettát... Ott, a kerítésnél... Füttyüljön majd, ha készen van.

A lány szó nélkül indult a kút felé. Karl megkerülte a templom épületét, a kelő nap felé fordult, hátát a falnak támasztotta, s rágyújtott. Alig észrevehetően, elégedetten mosolygott.

Gina gyorsan rendbe tette magát. Néhányat füttyentett, halkán szólított a németet, nem mert a templom út felőli oldalára menni.

- Na látja - dicsérte Karl -, most már egészen más... Most már újra szép kislány... Látom az útlevelemből - folytatta a fiú -, hogy nem is a felesége ennek a Benitónak... Kár, mert már azt hittem, asszonyt szöktetek... De így nincsen joga Benitónak magát itt tartani... Akár személyesen is megmondhatja neki.

- Nem! - kiáltott rémülten Gina. - Nem! Nem akarok vele találkozni. - Hirtelen kétségek szállták meg. Ez a Karl nem Benitóhoz kíséri-e vissza...

A német felnevetett.

- Ne ijedjen meg! Én sem akarok vele találkozni... Nekem nem szimpatikus... Vagyis ronda egy alak...

A lány bizalmatlanul nézegette Karlt. De nem szólt. Visszaült a padra.

Egy öregasszony tipegett a templomajtóhoz. Megpróbálta kinyitni, belekapaszkodott a kilincsbe. A zár nem engedett. Az öregasszony értetlenül nézett az ajtóra, aztán Ginához fordult.

- Hány óra van, kedves?

A lány az órájára pillantott. Aztán zavartan, olaszul mondta.

- Nem értem... Nem értem...

Karl a templomajtóhoz lépett, ő is nyitni próbálta, de neki sem engedett. Mutatta az öregasszonynak: nem sikerült. Az asszony valamit mormogott, s elment.

- Várjon itt - mondta kicsit később Karl. - Bepakolok, kifizetem a szobát, s jövök... Ideállok az autóval, aztán... De ne mozduljon innen!

Karl olyan kedvesen nézett a lányra, hogy jócskán elűzte bizalmatlanságát.

- Nem tart sokáig... Csak nyugalom...

A német eltűnt. Gina beljebb húzódott a kertbe, egészen a túlsó kerítésig. Ott guggolt le egy bokor mögé. Néhány percig az utcát figyelte, aztán az esetleges menekülés útját keresgélte. Ha mégis Benito jön... Ha mégis becsapja Karl... Tudta, ő nagyon is tudta, hogy nem szabad visszajönni régi hazájába...

- Istenkém, segíts meg - rebegte. - Csak még most az egyszer... Keresztet látott maga előtt. Egyet. Kettőt. Sokat.

- Ez egy temető... Egy temetőben aludtam - suttogta rémülten. De már nem mozdult. És nem is sírt.

Jócskán eltelt már egy fél óra, amikor Karl autója a templom előtt fékezett. A fiú egyedül ült benne. Talán három-négy percig nem szállt ki. Később kinyitotta a motortetőt, kikászálódott az ülésről, s vizsgálgatni kezdte az akkumulátort. Aztán a kerekeket is megrugdosta. Amikor meggyőződött arról, hogy minden rendben, vagyis hogy nem követi senki, a kertbe sietett, a padhoz.

- Gina! - szólította a lányt. - Hol van? Gina! A lány lassan felemelkedett.

- Jöjjön! Nem érünk rá!

Megfogta a lány kezét és az autóhoz húzta.

- Üljön be gyorsan! Idelátni a szállodából...

Gina gyors mozdulatokkal helyezkedett el, s úgy lehúzódott az ülésre, hogy kívülről észre sem lehetett venni. Karl is gyorsan indított, elviharzottak a szálloda mellett, néhány perc múltán már a határon voltak. A sorompót azonnal felengedték előttük. Beálltak a sorba.

- Ne izguljon - nyugtatta a lányt Karl. - Mindjárt megyünk tovább... A barátja egész éjszaka magát kereste... Most még a szállodában van...

- Láttá?

- Nem... Csak az autóját... Meg üzentem neki...

- Üzent neki?

- Igen... A maga nevében. A lány rémülten nézett rá.

- Nem kell megijednie... Megüzentem, hogy maga már... Már az éjszaka átment a határon... Minek keresgélje Magyarországon... Nem?

Gina nem tudta, hogy Karl viccel-e vagy komolyan beszél.

- Becsap? - kérdezte halkán.

Karl nem válaszolt. Csak mosolygott. Lassan gördültek az útlevelet vizsgáló határőr elé.

14

Helderné reggelente mindig morcos volt, keveset aludt, évek óta csinálta, de még nem tudta megszokni, hogy nem kell hét óra körül felkelnie. Nyáron még hamarabb is kimászott az ágyából, kiszédelt a konyhába, kávéfőzőt, lehuppant egy székre, s ott kócosan, mosdatlanul elkortyolgatta az italt. Legtöbbször visszafeküdt, de már nem tudott elaludni, ilyenkor gondolta végig a napját, szidta az embereket, a vendéglő alkalmazottjait, a bérbeadókat, a vendégeket, a lányokat és a férjét. Az isten szabadítaná meg ettől az egész társaságtól - vont le a következtetést -, az lenne a legjobb. Egy lakatlan sziget. Az... Nem ez az állandó izgalom, félelem, rohanás a pénz után... Úgysem jut neki a dollárokból semmi - vélte keserűen -, eltünteti a férje... Addig élhetett csak nyugodtan, amíg Helder nem jött meg Nyugatról... Akkor még szépek voltak a reggelek is... Most már minden megváltozott.

- A tervünkről beszéltél Tal úrral? - kérdezte a férjét.

- Ugyan! Bolondnak hiszel?! - suttozta Helder, s a mutatójúját a szájához emelte.

A fejével intett a konyhában reggeliző Somodi felé.

- Tőle nem kell tartanunk - mondta az asszony, s önkéntelenül is arra a párnára nézett, ahol még látszódtott Somodi fejének nyoma.

- Mindenkitől tartani kell, ha pénzről van szó... Én már gyerekkoromban megtanultam, hogy ha farkasok között élsz, akkor ha nem lehetsz a legerősebb farkas, légy a legravaszabb... Itt pedig csupa farkas van...

Somodi hosszan reggelizett. Kettészelte a zsemlét, vaját kent rá, s arra mézet csurgatott. Közben egy-egy korty teát ivott. Aztán újabb zsemlét szelt ketté, talán ötöt-hatot is. Azzal jelezte, hogy befejezte az étkezést, hogy lenyalta a kiskanálról a mézet. Elégedetten lépett be a szobába.

- A méz, öregem - mondta Heldernek, aki pizsamában ült az egyik fotelben -, az életerő... Hidd el,

minden megtalálható benne, ami az ember szervezetének kell... Hatszáz évig fogok élni!

- Ötszáz - vetette ellen Helder, nem is azért, mert kifogása lett volna a hatszáz ellen, de eddig mindig ötszázat mondott Somodi.

- Miért ötszáz? Helder vállat vont.

- Tőlem... Ezerszáz is...

Somodi öltözködni kezdett, lassan gombolgatta az ingét, aztán betúrta a nadrágjába, becsatolta a nadrágszíját, a cipőjéért nyúlt, amikor Helderné rászólt.

- Máskor ne gyere ilyen cipővel a szobába! Egész éjszaka éreztem valami szagot... Tessék, nézd meg a cipődöt!

- Na, szerencsém lesz... A fene egye meg...

Nem húzta fel a cipőt, a kezében vitte ki az előszobába.

- Ha lenne egy rendes nőm... De hát magad uram, ha szolgád nincs...

- Mikor találkozol Tal úrral? - kérdezte az asszony.

- Majd... Mit tudom én... Hamburgban...

Helderné bezárkózott a fürdőszobába, de nagyon hamar elkészült az öltözködéssel. A telefonhoz lépett, s taxit hívott. A férfiak is hallották, de egyikük sem kérdezte meg, hogy hová megy.

- Az üzletben találkozunk - mondta, s köszönés nélkül becsapta maga után az ajtót.

- Ennek mi baja? - kérdezte Somodi. Helder legyintett.

- A klimax, öregem, hisztéria...

- Hova ment?

- Kérdeztem? Mit tudom én... Szaladgál ez, mint Orbán lelke a pokolban.

Somodi hümmögött valamit, érthetően csak annyit mondott.

- Remélem, nem csinál bajt...

- Milyen bajt?

- Akármilyet... A baj, az baj... Akármilyen.

Helder elnevette magát.

- Más bölcsesség?

Somodi gunyoros fintort vágott.

- Van. Ma is meleg lesz. Megfelel?

Helder a botjával bibelődött. Csavarhúzót vett elő az íróasztala fiókjából, s leszerelte a könyöktartót. Kis készüléket emelt ki belőle.

- Meghallgatod? - kérdezte Somodit.

- Minek? Töröld le. Nincsen benne semmi használható. Helder a kis magnót elindította. Letörült a szalagról mindent. Új, apró elemet tett bele, s visszacsavarozta a botjába.

- Jó kis masina...

- Az...

- A csipes igazgató szavait is rögzítette. Annak majd biztosan hasznát vesszük.

- Igen... Látod, azt majd meghallgatom... - Somodit nem hagyta nyugodni, hogy Helderné elszaladt. Újra

visszatért rá. - Valóban nem tudod, hová rohant Irén?

- Biztosan az üzletbe... Intézni kell bevásárlást, meg sok minden mást. Sohasem szokta bejelenteni.

- Tehát máskor is elmegy így? Szó nélkül?

Helder bosszúsan válaszolt.

- Persze... Hagyd már ezt... Beszéljünk inkább az üzletről.

Somodi most kényelmetlenül érezte magát Helder lakásán. Nem tudta megmagyarázni, hogy miért, de szeretett volna már az utcán lenni.

- Innen menekülni sem lehet - mondta. Helder felkapta a fejét.

- Micsoda? Miért kellene menekülni? - Lassan, kimérten mondta. - Nem kell félned... Irén nem csinál ostobaságot... Jó is, hogy nincsen itt, nyíltan megbeszélhetünk mindent.

Somodi nyugalmat erőltetett magára.

- Adj akkor valamit inni... Csak egy kortyot... Helder vodkával kínálta. kristálypohárkába töltött.

- Tessék... Először azt mondd meg, hogy mikor pakolsz! Be kell hoznom a cuccot...

- Még most hozd be... Délután megyek a gyárba, s még rakodás előtt el kell tüntetnem a dolgokat... Mert aztán pecsét meg plomba...

- És mennyit hozzak? Éjszaka nem mondtad...

Somodi felhúzta a szemöldökét, a bőr összeráncolódott a homlokán.

- Nem... Hát... - Arra gondolt, hogy jó lett volna a külön üzlet, de ha a másik meglesz, akkor ez minek. - Annyit hozzá, amennyit gondolsz. Azt azonban nem tudom, hogy kinn mit csinálok vele... Ezért is hallgattam erről... Kinek adom el? Tudod, ez a műkereskedés is egy maffia. Másnap már tudná Tal úr. Nem akarom a nyakamat a bárd alá tenni.

Helder csalódottan nézte a barátját.

- Ezek szerint nem kell? Somodi a fejét rázta.

- Nem azt mondtam. Egyelőre nem tudom eladni. Az eladás a probléma.

Kis ideig hallgatott Helder, aztán határozottan mondta.

- Akkor ne add el! De vidd ki. Dugd el, s várjunk az eladással. Jó lesz az öregségünkre - nevetett.

Somodi nem lelkesedett az ügyért. Nagy tételben sohasem szállított ki lopott műkincseket. Ezt Tal sem engedte.

- Sok ezek között a vacak - mondta, s nagyot ásított. - És nagy darabok is... Szedj össze néhány apróbbat, azt kiviszem, aztán... De ne sürgesd az eladást!

Helder beleegyezően bólogatott.

- Jó... Csinálok délutánra egy kis csomagot, és...

Valaki csengetett. Egy pillanatra mind a ketten megdermedtek. Az újabb csengőszó után Somodi megkérdezte.

- Mi ez itt, átjáróház?

- Talán Irén. Nem vitt kulcsot... Helder az ajtóhoz lépett.

- Ki az?

Egy mély hang válaszolt.

- Kati.

Helder megkönnyebbülten intett Somodinak.

- Egy lány az üzletből... Lehet, hogy Irén küldött valami kaját, vagy mit tudom én... Kinyissam?

Somodi mérgesen sziszegte.

- Most már igen... De jobb lett volna, ha nem szólsz egy szót sem.

Helder legyintett.

- Ez a lány nem számít. Táncolni akar, ennyi az egész. Somodi átment a másik szobába, a zakója ott maradt a fotelban.

Visszanyúlt érte, s bezárta az ajtót.

- Mit akarsz? - kérdezte Helder a lányt, amikor látta, hogy semmiféle csomag nincs nála.

Kati nem válaszolt, bement a szobába, s szó nélkül vetkőzni kezdett. Helder állt az ajtóban, megvárta, amíg a lány meztelenül lefekszik a bőrkanapéra, s várakozóan néz rá.

- Öltözz fel.

Kati felült, s ijedten kérdezte.

- Nem kellek?

- Öltözz fel. Ha azt akarom, hogy felgyere, majd én szólok... Öltözni!

A lány pityeregni kezdett.

- Úgy gondoltam... Akkor biztosan felvesz a tánckarba, ha... A szomszéd szobából valami zaj hallatszott, Somodi, aki eddig a

kulcslyukon bámészkodott, megcsúszott a szőnyegen, s meglökött egy fotelt.

Kati ijedten kapta maga elé a ruháját.

- Jaj, istenem... Csak nem a felesége jött haza?

- Honnan tudod, hogy nincsen itthon? - kérdezte azonnal Helder.

- Hát... Meglestem... Itt állok reggel óta... Tessék elhinni, nekem nagyon fontos lenne, hogy...

Heldernek az jutott eszébe, amit a felesége kérdezett a próbatáncon a lánytól: hogyan lehet valakinek ilyen mély hangja? Nem is olyan kellemetlen.

- Öltözz már! A szereplés más... Nálam azt nem lehet kifeküdni! Tanulj meg táncolni, az a legfontosabb! Na, isten áldjon!

Kati gyorsan öltözött, rákvörös volt az arca, könnyek csorogtak a szeméből. Helder bevágta utána az ajtót. Diadalmasan szólt Somodinak.

- Kijöhetsz... Csak egy kurva! Na, látod, hogy buknak rám a lányok!

Somodi röhögött.

- Megkukkoltalak volna benneteket a kulcslyukon, úgymint régen voltam már szexmoziban.

- Csinos lány, mi? S ha látnád, milyen jól táncol... És éppen most szűnik meg az üzlet... Nem akarom bírálni, de vajon jól meggondolta ezt Tal úr? Te, nem kellene ezt nekünk folytatni?

- Úgy beszélsz, mint valami kezdő - csóválta a fejét Somodi. - Nagyon jól tudod, hogy ebben sem lehet külön üzlet... Szerencsénk lesz, ha ezt a csipdolgót rendesen el tudjuk intézni.

- Ez nem tartozik Tal úrra... Meg senkire sem... Csak ránk. És erre bukik majd valamelyik nagy cég... Ezt elhiheted... Jól felkészültünk... Nézd azt a hat könyvet... Lapozz bele... Neked sem árt.

Az íróasztalon hat vaskos könyv hevert. Kettőt közülük külföldön adtak ki. Somodi széket húzott az

íróasztalhoz, s leült. Elvette az egyik könyvet, s beleolvasott.

- Ha én ezt megértem, akkor... Nobel-díjat kapok.

- Pedig ha a terveket el akarjuk hozni, tudni kell, mit keressünk. Somodi láthatóan meghökkent.

- Persze... Ha rá is dumáljuk az öreget, bármit a kezünkbe nyomhat... De ha én kívülről tudom is mindazt, ami ebben a könyvben van, akkor is becsaphat...

- Ez igaz... De ha egy-két szót elejtünk... Meg ráordítunk, hogy ez nem az...

- Te is mindenben részt akarsz venni, hogy állandóan többes számban beszélsz?

Helder a fejét rázta.

- Nem... Csak így jobban hangzott.

- Az más. És mi lesz a pénzzel?

- Hát... Ugye...

- A fele a tettek, azt csinálsz vele, amit akarsz. Nézd Gyula, én nem alkuszom... És egyébként is - tette hozzá - most már megcsinálhatnám egyedül is... De a barátom vagy... És ott a húgom, Helga...

- Helgáról itt egy szót sem! - mondta gyorsan a sánta. - Még csak az kellene, hogy Irén valamit megsejtsen!

- Jó... Hány éve tartom a titkot? A húgomnak sem akarok rosszat

- Végigmérte Heldert. - De azt valóban nem értem, mi a fenét szeret rajtad...

- Tehát megegyeztünk - mondta Helder. - A fele pénz az enyém. Oda is adhatod Helgának.

- És Irén?

- Irén? Itt marad neki az üzlet... Már van nyaralója a Balaton mellett, meg... Nem kell őt félteni.

- Ez nem az én gondom... Csak jó mindent elintézni.

- Így igaz. Ne féltsem engem. Sem Irént - tette még hozzá.

Somodi újra lapozgatni kezdett a könyvekben, nézegette az ábrákat, a rajzokat. Amikor Helderné megérkezett, még mindig az Íróasztal előtt ült.

- Úgy nézel ki, mint egy tudós - nevetett az asszony.

- Hol voltál? - kérdezte a sánta. Helderné meglepetten fordult felé.

- Na, mióta érdekel az téged, hogy hol voltam? A szeretőmnél! Somodi becsukta a könyvet. Most ő kérdezte meg.

- Valóban, hova szaladtál? Mi volt ilyen sürgős? Az asszony érezte, hogy most nem viccel a két férfi.

- Az üzletben voltam - válaszolta komoran. - Kérdezzétek meg Márta nénit... Be kellett engednem takarítani, nem?

Somodi újra kinyitott egy könyvet.

- Ki az a Márta néni? - Nem emelte fel fejét, úgy tett, mintha nagyon tanulmányozná egy rajzot.

- Vénlány, a takarítónk - válaszolt Helder. - Nem érdekes...

Somodi valamit mordult.

- Kértek kávét? - kérdezte az asszony.

- Majd. - Helder intett a feleségének, hogy üljön le.

- Megegyeztünk - mutatott Somodira -, megcsináljuk az üzletet, felesben.

- Mi az, hogy felesben? - Az asszony hangja érdessé vált, szeme haragosan villant.

- Hát úgy - válaszolt Somodi -, hogy az ötlet a tietek... Közösen szerezzük meg, s én eladom. így felesben. Igaz, Gyula? - Választ nem várt, tovább magyarázta. - Ahhoz nekem semmi közöm, hogy ti hogyan osztotok. Végül is... A felesége vagy, nem?

Az asszony nem a férjét nézte, hanem Somodit. Valójában, maga

sem tudta miért, valami jelet várt, egy hunyorítást, egy ujjmozdulatot, hogy Somodi az ő szövetségese, s Heldert majd csak kijátsszák valahogyan... Mert abban bizonyos volt, hogy a férje nem osztozik vele. S szinte abban is, hogy Somodi is az egész pénzt akarja.

- Mi a biztosíték? - kérdezte.

A két férfi felnevetett, mintha jó viccet hallott volna.

- Mire? - kérdezte Helder.

- Biztosíték? - kuncogott Somodi. - A becsületszavunk... Mi más lehetne... És az, ha ez téged megnyugtat, hogy mind a hárman tudunk az üzletről. Ha az egyik köp... Most menet közben is, de később, amikor már a pénzt felvettük, akkor is... Mindhármunknak elegendő bizonyítéka lenne... Az igazi biztosíték a börtön. A többit a férjeddal beszéld meg.

- Ilyen hülyeséget! - háborodott fel Helder, de a szemében még ott maradt a nevetés fénye. - Tőlem akarsz biztosítékot? Eddig is együtt csináltunk mindent...

Az asszony letette a poharat, a haját simítgatta mind a két kezével. Tudta, hogy ez a mozdulat fiatal házas korokban nagyon tetszett Heldernek. A férfi egy pillanatra rámeredt, kettőt-hármat nyelt, úgy gondolta, az asszony valamit akar neki mondani négy szemközt... Ez megzavarta, feltápászkodott, néhány lépést bicegett, aztán, mint aki hirtelen határozott, visszaült a helyére.

Helderné valóban a két férfit szerette volna kijátszani egymás ellen, azt gondolta, valahogyan elérheti, hogy ő legyen mind a kettő bizalmasa, látszólagos szövetségese, így biztosan nem marad ki az üzletből a pénzosztáskor.

- Nekem az az elvem - magyarázta Somodi -, hogy nem szabad semmit sem túlkomplikálni. Elhatározás, cselekvés. Aztán vagy sikerül, vagy nem. Nekem eddig még minden sikerült.

Somodi észrevétlenül átvette az irányítást. Helderné, aki valóban aggályoskodóbb természetű volt, néha még tett egy-egy ellenvetést, aztán ő sem szólt.

- Vannak szerszámaim - fejtegette Somodi, és újra becsukta a könyvet. - Az éjszaka szépen kifeszítjük annak az intézetnek az ajtaját, besétálunk, s elhozzuk azokat a rajzokat... Délre már akár Münchenben is lehetünk... Határozottság, gyorsaság, ez a fontos. Ha valami problémánk lesz, kirángatjuk az ágyból az igazgató urat, oldalába nyomok egy revolvért.

Helder a fejét csóválta. Közben az asszonyra nézett, már bánta, hogy az előbb nem hallgatta meg, mit akar. Somodi állandóan azt hajtogatta, hogy az irat megszerzését rá kell bízni, jó terve van máris... Ez lenne az? Hisz ez egy nagy hülyeség!

Az asszony kibámult az ablakon, aztán nagyot sóhajtva felállt.

- Megyek, főzök kávé...

Amikor eltűnt a konyhába vezető ajtón, Somodi Helderhez fordult. Alig hallhatóan kérdezte.

- Valóban beavassuk? Mert, ha elmondom a tervemet és Irén meggondolja magát... Nem vagyunk mi ehhez ketten elegendőek?

Helder nem mondta, de magában megnyugvással vette tudomásul, hogy mégsem ez a hülyeség Somodi terve... Ezek szerint van egy olyan, amit végre is lehet hajtani...

Az asszony visszajött. Leült, nem szólt.

- A revolveres ébresztő - kezdte Helder - nekem nem tetszik... Azt javaslom, hogy próbáljuk meg

rendesen előkészíteni a dolgot... Talán van egypár napunk...

Helderné meglepetten nézte a férjét. Most okosat mond. Somodi felállt, kezét a melle előtt összekulcsolta, mintha imádkozna, a hangja is papossá, kenetteljessé változott.

- Én most kimegyek a konyhába... Látom barátaim, hogy ti nem mindenben... Beszéljétek meg... Szóljatok, ha bejöhettek.

Helder nagyon bamba arcot vágott, mint aki nem érti, mire való ez a játék, az asszonynak azonban jólesett a figyelmesség, mindig is azt gondolta, Somodinak van szíve, s nem hagyja őt cserben. Íme, most is egy lehetőséget ad neki. Hálás volt érte. Mégis, mint akit ez az egész ügy nem nagyon érdekel, szenttelen hangon utána szólt.

- Vigyázz közben a kávéra! Nem szeretném, ha leégne a készülék. Somodi becsukta maga után az ajtót.

- Lehet, hogy Palinak nem kellett volna szólani - támadt Helder a feleségére. - Minek annyi felosztani a pénzt!

- Még egy fityinget sem láttam...

- Az üzlet tulajdonképpen az enyém - sziszegte Helder. - Én hoztam, én fedeztem fel...

Az asszony gúnyos mosollyal nézte háborgó férjét. Egy pillanat alatt nagyon sok minden keresztülfutott az agyán, régen elmosódott képek élesedtek ki, hangok, mondatok erősödtek fel. Ez az az ember, aki őt tönkretette. Elámította, megszedítette, feleségül vette, aztán ehhez-ahhoz kényszerítette, hogy pénzt szerezzen, s végül megszökött tőle, ki nyugatra, a régi álmát kergette, így védekezett, amikor visszatért. S akkor kezdte az új üzleteket a lányokkal, a temetőben rablásokkal. S ő, aki valódi úrilány volt, aki arról ábrándozott, hogy hosszú estélyi ruhában tündököl a különféle fogadásokon, bálokon, a pénz miatt, a sok pénz ígérete miatt visszafogadta. Igaz, kicsit sajnálta is. Aztán ez az érzés is elmúlt. Ma már csak üzlettársat lát benne. Sőt, megbízhatatlan üzlettársat...

- Mi az, hogy tiéd ez a csipüzet? És miért nem háromfelé osztjuk majd a pénzt? Ha lesz egyáltalán...

A férfi hideg hangon válaszolt.

- Az üzlet az enyém, én határozom meg, hogy ki hogyan részesül. Megfontoltam, amikor a felét neki - bökött fejével a konyha felé - felajánlottam... A másik fele marad nekünk.

- Vagyis neked...

- Amit mondtam, megmondtam. A fele a mienk, a tied és az enyém! Jut is, marad is. - Látta, hogy az asszonyt ez a válasz nem elégíti ki, be akarta fejezni az osztozkodást, hát felajánlotta. - A feléből negyven százalékot a nevedre íratok a bankban. Ha már ennyi csak a bizalom... Negyven százalék is több százezer dollár lehet... Megfelel?

Somodi nyitotta ki az ajtót, ő tálalta fel a kávé, tálcán hozta, kitöltve csészékbe. Mosolyogva mondta.

- Itt a kávé! Kezdjünk munkához! Remélem, minden rendben. Helder bólogatott.

- Persze...

- Akkor hát, bele a közepébe! Somodinak eltűnt az arcáról a mosoly.

- Legelső feladatunk úgy tenni, mintha nem terveznénk semmit... És kellene néhány ezer forint... Van készpénzetek? Ami nálam van, azt mind odaadom... - Kiszedett a zakója zsebéből egy marok ezrest, a tárcájából nyugatnémet márkát, százásokat. Az asztalra csapta. - Csak pénz hoz újabb pénzt...

- Némi pénzünk nekünk is van - jelentette ki Helder. - De forint... Mennyi kell?

- Még nem tudom pontosan... De... Estére az a lány is kell, akivel az igazgató hetepetyézett. Úgy gondolom, te Irén intézd tovább a mulatóban a dolgot... És ne csodálkozz, ha este vendéged lesz az igazgató úr... Van telefonkönyvetek?

- Van - mondta Helder. Az asszony már nyújtotta is.

- Ez vidéki is?
- Nem... Csak pesti... De megkérdezhetjük a tudakozótól, ami kell...
- Még csak az kéne... Hol lehet megnézni? Postán?
- Ott, biztosan...
- Csak nem akarsz az igazgatónak telefonálni? - kérdezte Helderné.

- Te bízd ezt rám. Én már mindent kigondoltam. A lányról gondoskodj. Jöhet a másik is, aki akkor is ott volt. Legyenek mondjuk az Anna presszóban este hétre... Majd Gyula megmutatja nekem, hogy kik azok. Üljenek és kávézzanak, egyenek tortát vagy amit akarnak, de ne igyanak sok szeszt. Érted? Gyula, te várj meg itt, jó? - Felállt, a pénzt az asztról visszagyömöszölte a zsebébe. - Lemegyek telefonálni... Aztán még van egy kis dolgom, s jövök... Gyula, türelem! - Az ajtóból még visszafordult. - A siker biztos!

Az asszony hitetlenül, rosszkedvűen ingatta a fejét. Ilyen egyszerű lenne? Ennyi az egész? Hogy elkerülje a beszélgetést, az ablakhoz ment. Félrehúzta a függönyt, s az utcára bámult. Láta, hogy Somodi átsiet a túloldalra. Bemegy a trafikba, aztán kilép, az ajtóban rágyújt, a gyufaszálat a földre dobja, s elindul a Belvárosba vezető utca felé. Még a sarokra sem ért, amikor elindult egy várakozó fehér autó a szomszéd ház elől, az útra kanyarodott. Helderné megesküdt volna, hogy pontosan olyan, mint a törpe kocsija.

15

Tal nem fizette ki a számláját a Hotel Hungáriában. A bőröndjét is a szobában hagyta, szappant tett ki a fürdőszoba kis polcára, kibontotta és a pohárba állította a szálloda által adott fogkefét, összegyúrte, bevizezte a törülközőket, az egyiket ledobta a földre. Lássák, a szobát használja. Az egyik áruházban bőröndöt, ruhaneműt vásárolt, aztán átutazott az Intercontinentalba, egy másik útlevelet húzott ki a zsebéből, s szobát kért. A bejelentőre ezt a nevet írta: Gustav Schneckel, Hamburgból. Felment a szobába, ott is szétpakolta a holmiját, pár percig nézte az ablakból az utca forgalmát, majd lement az étterembe és megebédelt. Délután három óra volt, amikor taxiba szállt, elvitette magát a Vörösmarty térre, végigsétált a Váci utcán, kirakatokat nézegetett, sőt vett egy nyakkendőt is, a Felszabadulás téren metróra ült, de lehetséges, hogy rossz irányba indult, mert a Kálvin téren kiszállt, átrohant a túloldalon veszteglő szerelvényhez, azzal utazott a Deák térig. Onnan a másik metróvonalon a Moszkva térre, taxival vitette magát fel a Széchenyi-hegyre. A szálloda teraszára ült, egy színes napernyő alá. Cigaretázott, nézte a várost, kávé ivott és sört. Később egy másik úr is érkezett a teraszra. Csinos, fekete férfi volt. Ekkor Tal fizetett, s lassú léptekkel sétált a kis erdőcske felé. Ott leült egy padra. Talán fél óra telt el, amikor a fekete, fiatal férfi is megjelent. Előbb közömbösen ellépdelt Tal előtt, de egy másik úton visszakanyarodott.

- Jó napot... Letülhetek?
 - Ül csak le. Remélem, nem követtek.
 - Nem, uram...
 - Tehát eddig minden rendben?
- A fiatal férfi nem válaszolt azonnal. Zavartan nézett Tálra.
- Sajnos nem, uram...
 - Mi baj?
 - Uram, a lány...
 - Mi van a lánnyal? - kérdezte Tal ingerülten.
 - Megszökött.

Tal mérgében nagyot rúgott a fiatalember bokájába.

- Megszökött? Idióta! Az isten verje meg az ilyen hülyéket! Mi az, hogy megszökött?!

A férfi sziszegve tapogatta a bokáját.

- Elrohant a szállóból... Fürödtem... És elrohant...

- Hová?

- Hát...

- Azt ne mondd, hogy nem tudod, mert agyonváglak!

- Üzent, hogy visszamegy... Át a határon... Egy németet kért meg, hogy vigye oda autóval...

Tal mélyeket lélegzett. Feje piros volt, mintha az összes vére odatolult volna.

- Mondd el rendesen. Miféle németet?

A fiatal, fekete hajú férfi az olaszokra alig jellemző lassú beszéddel számolt be a lány eltűnéséről.

- Kerestem egész éjszaka... Ez a német meg már odaérkezésünk óta udvarolni akart neki, gondoltam, hogy lefeküdt vele, s ez meg elvitte a határra. Ezért nem találtam. A portással üzent, hogy megy vissza... De a német fiúval is találkoztam, bevallotta, ő vitte el. De csak reggel. Merthogy éjszaka részeg volt. És ez is igaz. Vagyis, amíg én a városban kerestem, ő addig ezzel a némettel feküdt az ágyban.

- Ki ez a német?

- Egy müncheni kereskedő, vigéc... Megvizsgáltam, rendben találtam... Csak állandóan molesztálta a lányt...

Tal sokáig nem szólt. Egy mama sétált arra a gyerekével, hangoskodtak, játszadoztak. Az asszony képeket csinált a gyerekről. A kislány hozzájuk is odarohant, de az anyja elrángatta, aztán eltűntek a bokrok mögött.

Lehet, hogy a fényképeket készítő mamáról jutott eszébe Tálnak a kérdés.

- A lány fotói?

- Igen... Itt vannak nálam... Tessék.

Tal elvette a nejlonfóliába csomagolt fényképeket. Legalább tíz volt. Végignézte, elolvasta a kerek betűkkel hátulra írt szövegeket is: "Benitónak, Gina", "Szeretettel Benitónak, Gina", az egyikén pedig ez állt: "Nagy szerelemmel Benitónak, Gizi". Nem Gina, hanem Gizi...

Tal ezt a képet kivette a csomóból és a tárcájába rakta.

- Tessék... Ezeket hordozd magaddal, Benito... Ha a lány nincsen, akkor legalább a fotográfiája...

A fiatalember, vagyis Benito, kicsit megkönnyebbült. Arra számított, hogy egy ilyen baklövésért igazi lövés jár... Mert ez a társaság valóban nem viccel... Úgy van, ahogyan ő a lánynak mondta a határon: aki árt ennek a jól kiépített hálózatnak, annak vége...

Hálásan nézte Talt.

- A többiek is Budapesten vannak - mondta. - A lány szökésén kívül minden rendben van... - Elhallgatta a soproni találkozót. Pedig azon az estén elhatározta, igencsak felháborodottan meséli el majd az esetet Tálnak. Mert ő valóban úgy érezte, ezt nem lett volna szabad, ez - ha véletlenül valamelyiküket figyelik, vagy ha nem, akkor is - kivédhetetlen bizonyítékot szolgáltathat... De ezt most nem mondhatja el Tálnak, mert az öreg keresztbe nyelné le, hisz őrá bízta a csoport összeállítását.

- Én csak magával tartom a kapcsolatot - súgta Tal, mintha attól félne, hogy valahol a bokrok mögött hallgatózik valaki. - A többi a maga dolga... - Kicsit gondolkozott, aztán folytatta. - Az akció előtt azt a mesterlövészt is szeretném látni... A puska?

- Minden vész nélkül átjött a határon. Az ötlet, Tal úr, igazán briliáns volt...

- Így igaz - nevetgélt Tal. - De beszéljünk a ti dolgokról.

- Most?

- Nem, majd jövő húsvétkor... Mit gondolsz, hányszor akarok én veled találkozni?

- Gondoltam, hogy a fiúk...

- Mondtam már, hogy nem akarom őket látni... Figyelj ide, Benito, mert több műhiba nem lehet! És éppen azért, mert a lány megszökött, azonnal cselekednünk kell. Már ma... Érted?

- De a lány visszament, és...

- Nincs és. Mert lehet, hogy nem jutott át a határon.

- A német fiú nekem azt mondta, hogy látta, amint átengedték...

Tal dühösen csapott a levegőbe.

- És ha az a német nem német? Az a véleményed, hogy minden mesét kötelességünk elhinni?

Benito a fogán keresztül szívta a levegőt, szinte sípolt mérgében.

- Uram - mondta halkán -, azt a németet én ellenőriztem. Az valóban német.

Tal hosszan nézte Benitót, aztán csak ennyit mondott.

- Lelked rajta. - Később hozzátette. - Nem tehetek mást, mint gyanakszom, s közben megbízom bennetek... Mert ha nem így cselekednék, le kellene fűjnom az akciót. - Tal kis szünetet tartott. - Tehát figyelj - kezdte újra. - Ne kaparássz papír után! - szólt Benitóra, amikor látta, hogy a fiú előveszi a tollát és a zsebébe nyúl. - Nem is tudtam, hogy te is ilyen kezdő vagy. Felírni, amit mondok. Megőrültél?

A fiatalember visszatette a tollat a zsebébe. Forrt benne a méreg, hisz ennyi sértést régen vágtak már a fejéhez, viszont igazat is adott Talnak, s maga sem értette, mi a fenét akart azzal a tollal. Az egyik marhaságot csinálja a másik után... Ennyire ideges lenne? Ennyire kikészítette volna, hogy a lány elszökött? Tőle!

- Hamburgban mindent megbeszéltünk. Emlékezz vissza. Ha valamit nem látsz tisztán, most szólj, később nem lesz alkalmad... Annyiban változik az egyes számú terv, hogy az igazgató úrnak nem a lányt mutatod meg, hanem a fényképét... Tulajdonképpen ez is elég... Ígérj először pénzt, ha nem megy, akkor a fénykép... Érted? És nem húzhatja az időt. Te sem. Ma hívd telefonon, holnap végezni kell. Éjfél után indul egy gép Kairóba, tessék a jegy...

Tal átnyújtotta a repülőjegyet Benitónak, a fiatalember a zsebébe csúsztotta.

- A többiek?

- Várj. Tehát te a fényképekkel, vagyis a diákkal szépen átrepülsz Egyiptomba. A többiek egyenként visszaautóznak úgy, ahogyan jöttek. Tiszta?

- Igen, uram... Azt hiszem, mindent értek. Csak még...

- Mi az a még?

Benito bizonytalan hangon kezdte sorolni.

- Az, hogy például... Ha nem találom meg az igazgatót ma telefonon... Vagy nem hajlandó az üzletre, még akkor sem, ha a lányát... Vagy nem tud fogadni holnap... Vagy nem tudunk végezni estig... Ki mondja majd meg, hogy az akció második részére szükség van-e... Tal türelmetlenül rászólt.

- Hagyd abba ezeket... Ha ez lenne, meg az lenne... Neked kell majd döntenem... Ha egyáltalán képes vagy rá.

Benito felkapta a fejét.

- Uram! Ismeri az ügyeimet!

- Akik ajánlottak, elmondták. De azt is közölték, hogy te határozott, jófejű ember vagy, aki önállóan cselekszik, de én most ezt nem tapasztalom...

Benito a fejét csóválta.

- Minden eshetőségre fel kell készülni.... Ezt már megtanultam.

Tal le akarta zárni a vitát.

- Nézd, én csak azt szeretném, hogy sikerüljön az üzlet. Gondolom, te is. Pelenkát nem hoztam... Ha ilyen vagy olyan helyzetbe kerülsz, magad döntesz. Nekem csak az a fontos, hogy ha a hétvégre Kairóba megyek, ott legyenek a diafilmek is. Vagy tűnjön el a gyár. A többi a te dolgod. Mindenesetre holnap este várom a megbeszélrt értesítést a Hungária Szállóban. Isten veled! - Felállt, nem nyújtott kezet Benitónak, de két lépés után visszafordult, s halkán mondta. - Azt a céllövőt meg küldd el ma este 9 órára sétálni a Halászbástyára. Majd én megszólítom, emlékezetembe véstem a pofázmányát, bár a fénykép, amit mutattál róla Hamburgban, elég vacak volt.

Benito visszatette a táskájába a lány képeit, közben a keze a pisztolya agyára tévedt. Erősen megmarkolta. S lelki szemeivel azt látta, hogy a távolodó Tal összeesik, körülötte vértócsa, néhány vergődő mozdulat, aztán vége. A kicsike golyó a szívébe fűrődött.

De Tal visszasétált a szállodába. Újra leült a teraszra, sört rendelt. Szíve hevesen kalimpált. Azzal nyugtatta magát, hogy ez a melegtől lehet. Később azonban elismerte, nem a meleg a ludas, hanem az a nyugtalan érzés, ami Benitóval történt beszélgetése óta tölti el. Nem szabad ilyen kétbalkezes emberekkel dolgozni, csak azért, mert olcsóbbak, mert kevesebb részt követelnek. Igaz, megbízhatóak, vagyis pontosabban: árulástól nem kell tartania, mert a megbízhatóságba a pontos munka is beletartozik. Ezek pedig... Elővette a lány fényképét. Bodros fekete haj, nagy barna szemek, kedves mosoly. Kis helyeske... Mennyivel masabb ezen a képen, mint amit Favó küldött ki, hogy felismerhessék Gizit... Állítólag a sírjáról emelte el... S valami vackot tett a helyére, amíg új felvételt csináltathatott a képről... Hát elszökött a kislány... Lehet, hogy Benito kegyetlenkedett vele? Vagy mi ütött a lányba, hogy ilyen hirtelen... És ha az apjához ment? Akkor oda az egész üzlet. Hacsak az az igazgató nem szereti a pénzt... A lány jobb adu... És ki az a német? Hogyan mer egy német fiú udvarolni egy olasz lánynak, ha annak ott van a vőlegénye? És milyen nyelven? Itt valami nagy disznóság készül... Jobb lenne innen elpárologni... De ő nem szeret menekülni. Ő győzni szeret.

Újra kortyolt a sörből. Amikor letette a poharát, az a kislány állt az asztala mellett, akit a mamája fényképezgetett a parkban.

- Hello - mondta.

- Hello - dörmögte Tal. Nem szerette a gyerekeket. Csak akadályozzák a zseniket, szokta mondogatni. A zseni magától növekszik, s nem kényszerből - ez arra válasz, ha valaki Bachot emlegette népes családjával, hogy a zeneszerzót igenis alkotásokra ösztökélték a gyerekei. És ha egyedül élt volna? Akkor most nem lenne Bach? Vagy ami valószínű, még ennél is nagyobb művész lett volna... Az ember értéke saját magában van, nem a gyerekeiben... Az ilyen zavaroska gondolatok pihentették Talt. S ilyen eszmefuttatások után érezte leginkább, hogy ő külön ember a többinél, ezért neki nem kell félnie, ő túljár mindenki eszén.

Az asszony is az asztalhoz lépett, elnézést kért, elhúzta a gyereket, a közelben ültek le, fagyaltot rendeltek, csak parfét tudtak hozni nekik. Ezt tárgyalták nagy hangon. Aztán megjött az apuka is. Magas, szemérmes mosolyú fiatalember volt. Megcsókolta az asszonyt, a gyereket is.

- Gyere, ülj az apuka ölébe - vonta magához kedvesen a kislányt. A gyerek kitépte a karját a férfi szorításából.

- Te nem is vagy az én apukám!

Tal alatt nagyot reccsent a fonott szék.

Az asszony keserűen, szinte sírva, felnevetett.

16

- Egész úton vicceket meséltem neki, de mosolyt sem tudtam csalni az arcára - mondta kezét széttárva Beleznay őrnagy. - Jobban fél, mint a befogott nyulak, a ketrecben...

- Bóg, mi? - kérdezte Bana Dénes.

- Már csak pityereg... Szóltam a dokinak, nézzen rá.

- Helyes - hagyta jóvá az ezredes. Kevés fiatal lány kerül az elhárításra, hiányzik a rutin. Kis gondolkodás után ezért is fordult Bana a helyetteséhez. - Béla, csinálj valamit... Te ismered a legjobban... Talán úgy kellene vele bánni, mintha az apja lennél...

- Ez most nem a legjobb - legyintett az alezredes. - Ki tudja, hogyan bánt vele az apja...

- Ragaszkodik ahhoz, hogy ő Gina Notti?

- Igen... Azokat az adatokat szajkózza, amik az útlevelében vannak. S ezt olyan meggyőződéssel, hogy az ember szinte már hisz is neki - bizonygatta az őrnagy.

- Ha ráérnének játszani, akkor más lenne a helyzet. Béla - szólt a helyetteséhez a parancsnok -, menj le, beszélj vele, téged felismer, te is felismered, kérdezd ki alaposan. És gyorsan - tette még hozzá. - Nem gatyázhatunk... Üljön le, őrnagy elvtárs - mutatott helyet kicsit türelmetlen mozdulattal Beleznaynak, aki még mindig állt az asztal végén. - Üljön le, ne kelljen százszor mondani...

- Köszönöm - biccentett az őrnagy, s széket húzott maga alá. Ő is megkövetelte a beosztottjaitól a katonás magatartást, de ha szükséges volt, a feloldást is megadta, ismerte a kötetlen beszélgetések nagy hasznát.

- Mit mond Hód? - kérdezte Bana.

- Lényegében most már az egész olasz csoport ellenőrzésünk alatt tevékenykedik. Hód véleménye, hogy a társaság elég kezdő, rosszul konspirálnak.

- De mi a céljuk?

- Ez nagyon zavaros... Talán, ha a lány megnyugszik... Bár az is elképzelhető, hogy ő nagyon keveset tud...

- Ne így, őrnagy elvtárs! Majd később megvitátjuk az ügyet. A lány kihallgatása után. Most csak azt mondja el, amit Hód tud, amiről informálta. - Az ezredes látta, hogy a helyettese a cigarettásdobozba nyúl. - Gyújts rá Béla - kínálta mosolyogva.

Pintér Béla is mosolygott.

- Köszönöm... Élek az alkalommal... A ritka alkalommal...

- Beleznay elvtárs, gyűjtsen rá ön is... Persze, persze - simította meg a homlokát -, már megint elfelejtettem, nem dohányzik... Az alezredes elvtársat meg mindig kínálgatni kell - nevetett. - De halljuk, mint mond Hód.

- Ezredes elvtárs, Hód is csak azt tudja, hogy valamilyen nagyobb szabású akció készül. Felhívta a figyelmünket arra, hogy az akció irányítója az a bizonyos Tal nevű pasas, akit ismerünk. A közvetlen parancsnok a Mussolini nevet viselő Benito, akivel a lány érkezett. Most már mindnyájan Budapesten tartózkodnak. Intézkedtem, hogy megfelelő ellenőrzés kísérelje őket.

- Ez nem elég.

- Igen... Én is úgy gondolom... Még ma este újra találkozom Hóddal.

- Mikor?

- Éjfél előtt.

- Lehet, hogy én is elmegyek - mondta az ezredes. - A lány kihallgatásától függ. Őrnagy elvtárs, kérjen jelentést az orvostól. Most rögtön... Tessék - mutatott az asztali készülékre -, intézkedjen.

Beleznay a parancsnok íróasztalához ment, s benyomta a készülék jelzőgombját. Halkan beszélni kezdett. Az ezredes is rágyújtott, Pintér Béla mellé húzta a székét.

- Csak nem mond most csődöt Hód? - kérdezte.

- Nem hiszem... Még eddig...

- Ügyes dolgokat csinált most is, de jóformán semmi információ... Tudod, mitől félek?

- Mitől?

- Hogy már megint vagánykodik... Mint az elmúlt esetekben is többször... Igaz, eredménnyel... De én ezt nem szeretem!

- Igen... Ez nem játék... Rámehet a bőre...

- Az lesz a vége, hogy beültetem az iktatóba pecsételgetni... Az alezredes kuncogni kezdett.

- Ez nagyon jó... Hód mint adminisztrátor... Belehalna...

- Tehetséges fiú, de...

- Fiatal még...

- Te is tudod, hogy én szeretem a fiút... De a mi szakmánkban nem lehet senki sem fiatal, sem öreg... Egyikünknek sincs kora, csak feladata, munkája...

Pintér nem értett egyet a főnökével, mondani is akarta, de Beleznay befejezte a beszélgetést, s arra várt, hogy megszólalhat.

- Nos?

- Ezredes elvtárs, a lány kihallgatható.

- Most rögtön?

- Igen... Az orvos szerint nincsen akadály. Bana Dénes felállt.

- Jó... Menjen előre őrnagy elvtárs, később majd az alezredes elvtárs is lemegy... Én is végighallgatom... Ha valamit akarok, majd a

szokásos módon jelzem...

- Értettük...

- A célt mindnyájan tudjuk... őrnagy elvtárs, ne kérdezzessen most semmit, csak olyasmit, hogy éhes-e meg ehhez hasonlót. A lényegét majd, Béla... És az összes apparát működjön, nehogy úgy járjunk, mint... Nem akarom azt a múltkori esetet felemlíteni! A kihallgatás végén itt találkozunk. Béla, a többi a te dolgod. Indulhat, őrnagy elvtárs! Öt perc múlva mi is megyünk! Minden rezdülésre figyelni!

Amikor Beleznay őrnagy kiment a szobából, Bana mérgesen mondta.

- Egyszer már megmondtam annak a szarházi Martosnak, úgy vigyázzon, nincs több segítség - tenyerével nagyokat csapott az asztalra. - Hát most nem is lesz!

Pintér csitította a főnökét.

- Ne lovald bele magad. Még nem tudunk semmit...

- Nem-e? Annyit már biztosan, hogy átvert bennünket! És nemcsak minket...

- Még nem tudjuk, hogy miért tette. Azt sem, hogy valójában ő tette-e...

Az ezredes tenyere újra az asztalra csapódott.

- Lárifári! Mit véded itt nekem? Az ő lánya halt meg? Az ő lányát temették el? Hol a lánya? És Martos úr kinek dolgozik? Mi? Jobb, ha nem szólsz egy szót sem.

Pintér mosolyogva bólintott.

- Azt látom... Nem is szólok...

Bana Dénes ezredes nagyot fűjt, mintha valóban a mérgét szeretne volna kiereszteni a forró délutánba. Még egyet csapott az asztalra, de ez az előzőnél sokkal gyengébb volt, egyetlen toll, ceruza sem pattant fel, s gurult a szőnyegre. Beletúrt a hajába, cigarettáért nyúlt és rágyújtott. A nyitott ablakon át a felhőtlen eget nézegette, mintha ábrándozna, füstkarikákat eregetett, s az arca már nyugalmat árasztott.

Az alezredes iratai között matatott, beleolvasott egy-egybe, aztán összecsukta a mappát, a tárgyalóasztalra könyökölt, pontosan úgy, mintha egy nagyfröccsöt búvólne valamelyik korcsmában, holott köztudott volt róla, csak nagy rábeszélésre iszik szeszt, akkor is fintorog utána.

Később az ezredes halkán megjegyezte.

- Mindig szerettem a pénzt.

Pintér Béla várt, hátha folytatja a főnöke, de mivel újra nagy szünet következett, megszólalt.

- Sokszor gondoltam arra, hogy a pénzt kellene eltörölni... Sokkal kevesebb gondunk lenne... Vagy semmi...

- Semmi - hagyta helyben az ezredes. - A barátunkat ismerve, csak a pénz vehette rá valami disznóságra... És nem kevés pénz... Ha ebből indulok ki, akkor igen komoly dologra kell gondolnom... Mert sok pénzt nem adnak ingyen...

- Ez igaz - nyomta el a cigarettáját az alezredes -, de Dénes, isten bizony, még nem tudunk semmit. Ha most kezdünk el kombinálni, nagyon félrecsúszhatunk.

Az ezredes nemet intett.

- Sokat tudunk... Igaz, nem mindent... De állítólag isten is hat nap alatt teremtette a világot, mi sem ülhetünk most újabb és újabb információkra várva, cselekvés nélkül... Barátunk érdekében is összegezzük azt, amit Martosról tudunk. Kezdd el, Béla.

- Kérlek, szívesen - mondta az alezredes. - Azt tudjuk, hogy nem a lánya fekszik a sírban. Azt gyanítjuk, hogy most éppen nálunk vendégeskedik. Méghozzá egy olyan bandával jött be az országba, melyre bizonyos puskaügyben felfigyeltünk, és amit egy általunk jól ismert úr vezet. Gyanítjuk, hogy gyilkosság készül. Nem tudjuk, kit akarnak megölni. Azt sem tudjuk, hogy a lány ehhez minek kell. Tudjuk, hogy Martos már nem lakik Egerben. Azt is tudjuk, hogy a temetés után két héttel kinevezték egy elektrotechnikai kutatóintézet igazgatójának Semjén. Azt most vizsgáljuk, hogyan került oda, mivel foglalkozik az, intézet, kikkel tartanak kapcsolatot stb. Tehát a teljes rutin.

- Nem sok. Tegnap óta százszor eszembe jutott, hogy a MADISZ-ban együtt, hárman cipeltük azt a sok nyavalyás bútort...

Pintér figyelmeztetően emelte fel az ujját.

- Ezt ne emlegesd Dénes, mert... Tudod, hogy eltűzelték azt a sok kolóniál meg barokk, meg az isten tudja, milyen stílusú bútort... Micsoda érték volt! Az ember a mai eszével...

- Igen... Akkor te meg tudd meg, hogy abban a bizonyos valuta ügyben éppen ezért segítettem kimosni Martost. Mert ő volt az egyetlen, aki akkor tiltakozott... És én, szégyen ide, szégyen oda, aki azt mondtam, hogy tűzre minden burzsoá szemetet... Később rádöbbentem, hogy ezek a bútorok egyáltalán nem voltak szemetek...

- Emlékszem én is... Martos Ferit te kussoltad le... De ha jól tudom, azért a valutázásért, amit vele akartak fedeztetni, még büntetést is alig kapott volna...

Bana Dénes, az elhárítás parancsnoka új cigarettára gyújtott.

- Mindegy... Akkor ez volt, ma pedig...

- Ma pedig - vette át a szót Pintér alezredes - a legszigorúbb figyelést rendeltem el. Dél óta figyelik.

Az ezredes felállt, s az ablakhoz ment. De már útközben megkérdezte.

- Mit akarhat Gizi? Egy ilyen taknyos... Beszervezték? Vagy az apja küldte ki? És ezért híresztelte, hogy meghalt? - Az ablaknak háttal állva kérdezte. - Vajon Martos mióta ügködik?

- Majd megmondja.

- És a lány? Gondolod, hogy valóban Gizi?

- Te szerinted, nem?

- Honnan tudjam? Lehet hogy ő, lehet, hogy nem... És egyébként is, ez csak egy adalék, egy kapaszkodó... Attól félek, hogy valamit máris elmulasztottunk... Nem tudnám neked megmagyarázni, miért uralkodott el rajtam ez az érzés...

- Nem hiszem, hogy hibáztunk volna.

- Azt szokták mondani, hogy ha a színpadon valahol a falon egy puska lóg, annak el kell dördülnie az előadás alatt... Nálunk is lóg egy puska a falon... Valahol már összeszerelték, valakire rátartják, a mutatóujj már ott feszül a ravaszon. És a másik rejtély: a két doboz nagy hatású gyújtólövedék... Ezért vagyok nyugtalan. Rendben van, hogy mindenkit figyelünk, rendben van, hogy tudjuk, hol szálltak meg, merre mennek, mit vacsoráznak, kivel találkoznak, csak a lényegét nem ismerjük... Azt vártam Hódtól, hogy közelebb visz a szándékhoz...

- Talán a lány...

- Tudod, Béla, ezt nem hiszem. Egy ilyen taknyos rendszerint csak eszköz. Semmit sem tud... Akkor sem, ha Martos lánya, akkor sem, ha nem az...

- De ha Gizi, akkor... Az ezredes legyintett.

- Akkor sem. Sőt... Nem kellett volna lekapcsolni.

- Ezt nem mondd komolyan.

- De - bizonygatta Bana -, komolyan mondom. Egy ismert ügynök, aki szabadon mozog, sokszor többet használ, mint...

- Ez igaz, de...

- Hagyjuk, Béla. Menjünk, nézd meg a lányt. Legalább egy kérdést eldönthetünk.

A 3. számú kihallgatószoza barátságosan, szépen volt berendezve. Csipkefüggöny fedte a vasrácsos ablakot, kényelmes fotelek álltak az íróasztal előtt, ami elválasztotta a kihallgató tisztet az "ügyfelétől", barna-drapp csíkos szőnyeg fedte a padlót, a falon is drapp színű tapéta, néhány kép, zöld tónusú árnyalatokkal, fákkal, patakkal. Igaz, azt a kihallgatandó nem tudhatta, hogy mi rejlik a képek mögött, nem láthatta azt sem, amit a tapéták takartak, és nem ismerhette az íróasztal fiókjainak tartalmát sem. Gina Nottit is ebbe a szobába vezették. A lány már megfésülködött, megengedték neki, hogy használja a piperecikkeit is, az arcvonásai azonban árulkodtak: nincs a legkellemesebb lelkiállapotban. Amikor Beleznayt meglátta, újra szipogni, hüppögni kezdett. Az őrnagy a saját zsebkendőjét nyújtotta neki.

- Törölje meg a szemét, kislány...

- Grácia - mondta Gina, aki eddig sem szólalt meg magyarul. Az őrnagy azonban következetesen magyarul beszélt vele, az említett vicceket is magyarul mesélte, bár ült a kocsiban egy hadnagy, aki igyekezett fordítani.

- Csak ne rúszozza be... A feleségem kiver a házból... Üljön le nyugodtan - mutatott a fotelra. - Nézze, én nem tudok olaszul. Talán egy évig tanultam, az igazat megvallva magam sem tudom, hogy miért... De már mindent elfelejtettem. Gondolom, maga megért engem magyarul is... Kér valamit? Szokott kávézni?

A lány nem válaszolt.

- Jó... Azért én kérek magának egy kávé... Eszpresszó! így jobb?

Gina bólintott.

- Legalább ez nem ment ki az eszemből - humorizált az őrnagy. Csengetett, egy fiatalember lépett be. - Hozzál egy kávé a kisasszonynak...

Beleznay a lány iratait nézegette. A szabályos útlevelet forgatta, lapjait az ujjával simítgatta, szeretett volna felfedezni rajtuk valami szokatlant. Közben arra gondolt, hogy az egyik leghíresebb szovjet felderítő a háború alatt gombostűvel átszúrta a német kiképzőtáborokban a diverzánsok minden tekintetben példászerűen hamisított igazolványát, s amikor ledobták őket a frontvonalak mögé, a szovjet ellenőrző szervek azonnal felismerték és ártalmatlanná teheték a jómadarakat. Gina útlevelének lapjai azonban nem voltak átszúrva... Sőt, a vízum is a legszabályosabban kékllett benne. Persze, ezt Jancsi ütötte bele, a római konzulátuson...

Nyílt az ajtó. Előbb a kávé hozó férfi lépett be, mögötte azonban Pintér Béla. Szinte nem is nézett a lányra. Nem is köszönt. Leült az egyik fotelba. Inkább az őrnagy felé fordult, így kicsit háttal volt a lánynak. Megvárta, amíg Gina megissza a kávé. Alig észrevehetően intett Beleznyaynak. Az őrnagy maga adta ki az ajtón az üres kávéscsészét.

- Kisasszony - kezdte utána halk, határozott hangon. - Komolyan kell beszélünk... Most már itt az ideje... És hogy a felesleges huzavonát elkerüljük, meg kell mondanom, hogy pontosan megállapítottuk a személyazonosságát... Ön Martos Gizella . . . Egerben született, sőt...

Az akarta mondani, hogy ott is halt meg, de nem fejezte be a mondatot, csak krákogott helyette.

A lány annyira összehúzta magát, hogy alig látszott ki a fotelból. A feje lecsuklott, szemét behunyta.

- Értette, amit mondtam? - kérdezte Beleznyay. - Válaszoljon. Gina Notti hallgatott.

- Jó lenne, ha most már megszólalna... A maga Benito barátja ugyanis nagy disznóságon töri a fejét... Nagyszerű dolog, hogy megszökött tőle. Ehhez bátorság, nagy adag becsületesség kellett. Igazán állíthatom, hogy nagyra értékeljük, amit tett... Mégis kénytelenek voltunk idehozni egypár napra, nem többre csak egypár napra, mert szeretnénk megakadályozni, hogy Benito és társai olyant kövessenek el, ami esetleg magára is rossz fényt vetne... Ez az igazság...

Beleznyay szünetet tartott. Fel is állt, a lányhoz lépett, megfogta a fotel karfáját, s biztatóan mosolygott Ginára. - Na, kislány... Ugye, most már felel a kérdésekre... - Visszaült a helyére. Kényelmesen elhelyezkedett. - Kérem, kisasszony, mondja meg az igazi nevét.

A lány tovább hallgatott. Pintér Béla alezredes felkelt a fotelból, elsétált az ablakig. Kis idő múltán visszafordult. A lányhoz lépett. Gina is ráemelte a tekintetét. Az alezredes nem szólt. Nagyot sóhajtott, intett a fejével az őrnagynak, aztán kiment a szobából.

Beleznyay kényszeredett mosollyal nézett utána.

17

Martos Ferenc, a Semjei elektrotechnikai gyár és kutatóintézet igazgatója mérgesen csapta le a telefonkagylót.

- Rohadtak...

Az asztali naptárának lapjait visszaforgatta egészen ápriliséig.

- Tehát Zsolt névnapját ünnepeltük... Az tizedike... De előtte való este... Tehát kilencedike... Naptár szerint stimmel... Vagyis lehetséges... De ez mégis képtelenség!

Annak a lánynak a testvére hívta fel, akivel még áprilisban a Kék Flotta nevű mulatóban szórakozott. S utána valóban felvitte a szállodájába... A férfi most közölte, hogy a testvére terhes. És egész biztos abban, hogy az igazgató úr az apa... Találkozni kell, hogy a dolgokat megbeszéljék. Testvére? Inkább a stricije.

Martos tenyerébe hajtotta a fejét. Ilyen idős ember létére, belesétált egy csapdába... De az is lehet, hogy a lány nem terhes, csak pénzt akarnak. Mint a fuldokló a szalmaszálba, úgy kapaszkodott ebbe a lehetőségbe. Azt fogja mondani, jöjjön velem a lány orvoshoz. S a vizsgálat majd pontosan megmutatja, valóban terhes-e, és ha igen. hány hónapos... Jóval kezdtek ki, fiacskáim! Azt akarta a férfi, hogy már ma este találkozzanak... Egy frászt! Majd holnap. Ha egyáltalán elmegy... Nem, ez így nem jó... El kell mennie, mert akkor csak tovább kellemetlenkednének. De majd... A lány nevére sem emlékszik. . . Talán Klári? Klarissz... Kellemetlen, nagyon kellemetlen. . . A múltkorában olvasta az egyik újságban, hogy egy nő egyszerűen felírta az egyik külföldi autó rendszámát, s a tulajt beperelte gyerektartásért. És amilyen peche volt az illetőnek, a vérsoport nem zárta ki az apaságot... Bíróság? Rajta röhögne az egész város... Nem, ezt valahogyan el kell simítani... Mindig akkor történik valami kellemetlenség, amikor az ember már azt hiszi, révbé jutott... Az ő élete csupa ilyen kellemetlenségek sorozata. S ha nem elég ügyes, sohasem vitte volna semmire...

Az igazgatóság egy kilencemeletes modern épületben működött. Csupa alumínium, csupa ablak... Nyáron kegyetlenül meleg, télen meg zord hideg volt a szobákban. Az igazgatónál most is halkán, diszkréten búgott a ventilátor. Az általa kavart szél lebegtette a naptár lapjait. Martos felállt, s kikapcsolta.

- Ne zörögj... Most ne zörögj...

Arra gondolt, telefonálnia kellene Zsoltnak, a kórház főorvosának, s el kellene mondania ezt a hülyeséget. Hátha kitalál valami okosat. Vagy esetleg őt is felhívták ma? Hisz ő is felvitt egy lányt a szobájába. Igaz, nem ezt a Klárit vagy kit, hanem...

A telefon után nyúlt, hívta a kórházat. A főorvost nem tudták előkeríteni, valamelyik kórteremben időzött. Üzenetet hagyott neki, hívja vissza. De alighogy letette a telefonkagylót, máris csengett a készülék.

- Szervusz, Zsolt! - szólt bele a kagylóba.

- Halló, halló - mondta valami idegen hang, s németül folytatta. - Az igazgató urat keresem, Martos urat.

- Tessék, én vagyok, csak... Egy visszahívást vártam... Tessék, kivel beszélek?

- A milánói egyetemről jöttem... Mondták, hogy ön beszél németül, elnézést... Olaszul?

- Nem... Olaszul nem tudok...

- Én meg kevésbé németül, de azért talán... Szeretném megnézni az intézetet... Nem tudom, kell-e valami engedély.

- Nem uram, csak az enyém... Ha nem haragszik, megtudhatnám a nevét.

- Persze... Sylvio Montana doktor... Az önök minisztériuma hívott meg... De az ön intézeténél ez nem hivatalos látogatás lenne... Csak érdeklődés... Ha megengedi...

- Kérem, ennek nincsen akadályja... Doktor Sylvio Montana, ha jól értettem...

- Igen, igazgató úr, jól... A milánói egyetemen tanítok... De hát a többit, ha nem leszek alkalmatlan...

- Nem, persze, hogy nem... Mikor tudna idejönni?

- Sajnos, az időm nagyon kevés... Holnapra maradt egy kis szabad... Ha megengedné, akkor holnap kora délután...

- Jó - mondta Martos -, jó... - Aztán az eszébe jutott, hogy másnapra már Budapestre ígérkezett. Igaz, csak késő estére... Nem baj, jöjjön ez az olasz, legalább nem töri majd a fejét állandóan ezen a terhes lányon... - Két óra? Három? Sajnos, csak délután ötig érek rá...

- Két órákor ott leszek... És hálásan köszönöm... Nagyon hálás vagyok...

- Kérem, kérem...

- A viszontlátásra! A viszontlátásra! Még egyszer köszönöm.

- Viszontlátásra... - Martos lerakta a telefonkagylót, gondolta, kiszól a titkárnőjének, kérdezze meg a minisztériumban, ki ez a Sylvio, de aztán csak a vállát vont.

Nézte a telefont, mintha bővölné, hogy szólaljon meg, jelentkezzen a főorvos. De a készülék néma maradt. Később a titkárnő nézett be.

- Ne hozzak valami hűsítőt?

- Csak izzadnék - mosolygott Martos, amikor a titkárnő be akarta csukni az ajtót, utána szólott. - Várjon egy pillanatra! Matild, legyen szíves, kérdezze meg a minisztériumtól, hogy ki ez a Sylvio Montana doktor, de elég, ha reggel megmondja... Most már haza is mehet, ha nincsen különlegesebb dolga... Eleget dolgoztunk ma!

- Köszönöm, igazgató elvtárs... Akkor elmegyek. Úgy látom, vihar készül....

Martos íróasztalán a lánya fényképe állt, az üvegkeret szélső része volt fekete, s az alsó sarokban is lapított valami gyászszalag.

- Testvéred lenne? - kérdezte az igazgató. - Gizi, Gizi... Még a végén lesz egy testvéred...

Valóban, mi lenne, ha azt mondaná holnap: kisasszony, örülök, hogy gyerekünk lesz. Minden vágyam, hogy tartsuk meg... Hajlandó vagyok magamhoz venni a gyereket, gondoskodom róla... Mit szól hozzá Klári? Jó hecc lenne. Leszaladna a vér a kedves testvér úr arcából. De mit kezdene egy gyerekkel? És főképpen mit az anyjával? Ezt, Gizike, nagyon meg kell fontolni... Te mit gondolsz?

Martos felvette az íróasztalról a fényképet, maga elé tartotta, hosszan nézte, szemében lágy fények parázslónak, a kemény, mély vonások is eltűntek az arcáról.

- Kár, nagy kár... Gizike... Lehet, ha szegény mamád élt volna, akkor...

Visszatette a fényképet az asztalra, s arra gondolt, ki kellene mennie a telkére. Kicsit kapálgatni, gyomlálgatni. Igaz, tegnap volt. Meglocsolta a virágokat, elgereblyézte az utakon a homokot, kiszellőztette a kis házikót. A kerti munka megnyugtatta.

Már az íróasztal fiókját is bezárta, amikor megcsendült a telefon.

- Ki ez már megint - dohogott, nem gondolt arra, hogy ő kérte, hívja fel a főorvos. Pedig ő volt. Dr. Uzomkai Zsolt.

- Valami baj van, Feri? - kérdezte köszönés helyett.

- Semmi... Csak... Kaptam egy telefont... Pestről... Emlékszel, hogy voltunk abban a Hajós vagy milyen nevű bárban?

- Persze.

- Felhívott a lány testvére.

- Melyik lányé?

- Hát, akivel voltam...

- Ja, ja... Értem... Mit akart?

- Állítólag gyereke lesz...

- Természetesen nem a testvérenek, hanem annak a kis kurvának, igaz?

- Így van... Téged nem hívtak?

- Na még csak az kellene! S remélem, nem ugrottál be?! Martos kicsit hallgatott. A fekete felhőket nézegette az ablakon át.

- Lehetne veled találkozni?

- Most?

- Mindjárt esni fog - közölte Martos, maga sem értette, hogy miért.

- Micsoda? Na és... Ha esik... Akkor mi van? Beülsz a kocsidba és szépen idejössz. Legalább megmossák az égiek azt a tragacsot. Te úgysem mostad már évek óta.

- Úgy gondolod, hogy menjek oda?

- Ha ma akarsz velem találkozni, akkor igen... Az öreg Sári miatt nem hagyhatom el a kórházat.

- Kicsoda miatt?

- Sári néne .-. Tudod, boltja volt a Szegfű utca sarkán. – Most meg a fejébe vette, hogy az angyalokhoz költözik... Én meg még nem adtam a beleegyezésemet...

- Értem... Az az igazság, hogy ki akartam menni a telekre, de... Nagyot csattant egy villám, s azonnal dördült az ég is.

- Ne zörögj! - nevetett a főorvos.

- Csak az ujjammal pattintottam... Akkor megyek is.

Köszönés nélkül tették le a telefont. Martos még percekig álldogált

az ablak előtt, nézte a hirtelen támadt felhőszakadást. Lassan megfordult. Nem akart hinni a szemének. Egy férfi állt az ajtóban.

18

Talt bosszantotta, hogy a Halászbástyán a szokott tömeg helyett jóformán egyedül sétálgatott. Igaz, nemrégiben nagy eső vonult végig a város fölött, tócsákban állt a víz a szobrok tövében, a járdák mélyedéseiben, a levegő is lehűlt. Most már felhőtlen az ég, a bályadt fényű hold is feljebb kapaszkodott a horizontról, egy csillag kísérte, mintha inasa lenne. Tal végiglépdelt az árkádok alatt, aztán megállt az egyik kiszögellésben, s bámulta a várost, a Dunát, a hidakat.

Danilo, a puskás, taxival jött fel a templomig. De így is elkésett. Amikor megállt Tal háta mögött, nem mert szólni, csak köhécselt. Meglepetésére Tal rá sem nézett, lassan elindult a Hilton Szálló felé. Danilo nem tudta, mit csináljon, menjen ő is? Zavartan álldogált, úgy tett, mintha, valami belekerült volna a cipőjébe, fűzőgette a pertlijét, közben körülnézett. Egy orkáncabátos férfi vizsgálta a Szent István szobrot. Danilo megesküdtött volna, hogy már látta valahol. Nem volt gyáva fickó, lesétált a szoborhoz. Megállt az orkáncabátos mellett. Az egy kicsit arrébb húzódott.

- Igen... Ezt, az embert már láttam valahol...

Danilo úgy gondolkozott, hogy ha ilyen nyíltan megszemléli az esetleges kísérőjét, akkor az már nem követheti többet. Hisz ha rendőr, le kell maradnia, s közölnie kell a feletteseivel, hogy a következő helyszínre már nem mehet... Ez szabály... Danilo valamikor az olasz hadseregben katonai nyomozó volt, ott tanult meg igazán bánni a fegyverekkel, s ott csipegetett fel néhány ismeretet a detektívek munkájáról. És a krimikből. Képes volt száz kilométereket is autózni, hogy egy új krimi megnézzen. Szokta is mondogatni.

- Ha a nyomozókat jobban fizetnék... Nekem az a hivatásom... Isten bizony, nyomozó lennék, ha több lenne a pénz!

Az orkáncabátos lassan körüljárta a szobrot. Danilo a nyomában. Az olasznak furcsa ötlete támadt. Úgy bizonyosodik meg arról, őt figyel-e ez a férfi, hogy követni fogja, bárhová is megy. Mert most már szinte biztosan tudta, hogy mielőtt elindult, ezt az orkáncabátost a szálloda halljában látta újságot olvasni. Az pedig nem lehet véletlen, hogy ez is ide autózott...

Az orkáncabátos közben kísérletet tett arra, hogy megingassa e hitében Danilót. Megállt, s megvárta az

olaszt.

- Dollár, yes? - kérdezte. Danilo mosolyogva felelt.

- Yes! De nem neked...

Ebben a pillanatban újra feltűnt Tal. A templomba akart bemenni, de az ajtó már zárva volt. Néhányszor lenyomta a kilincset, aztán intett egy várakozó taxinak, beleült, s elshantak a Dísz tér felé.

Danilo cigarettára gyújtott. Az orkáncabátos leült az egyik padra. Danilo mellé ült. Az orkáncabátos újra megkérdezte.

- Dollár, yes?

Danilo újra felelt.

- No!

Az orkáncabátos elővette a cigarettáját. Gyújtó után kapirgált a zsebében. Danilo készséggel odatartotta az égő cigarettáját. Az orkáncabátos erről gyújtott rá.

- Merci - mondta.

Danilo nagyot szívott a, cigarettából, messzire fújta a füstöt.

Az orkáncabátos is nagyot szívott, s ő is messzire, de a másik oldalra fújta a füstöt. Danilo azt gondolta magában: legfontosabb a türelem.

Az orkáncabátos arca csupa nyugalmat árasztott. Csak néha simította hátra a haját. Mint aki nem tudja, most mit csináljon. Ültek egymás mellett. Mint két fogoly.

Közben Danilo azon gondolkozott, hogy ebben az országban most már ő semmilyen akcióba nem kezdhet. Mert figyelik. A leghelyesebb beülni az autóba, s szépen átkocsizni a határon... És ha nem nyomozó ez a fickó?

Az orkáncabátos elnyomta a cigarettát. Felállt, Danilóra mosolygott, talán kicsit biccentett is a fejével, s mint akitől az olasz azt csinálhat, amit akar, felsétált a Halászbástyára. Szinte tüntetően mutatta a hátát.

- Nem, uram - mormogta Danilo -, ezt ilyen könnyen nem úszód meg... Nekem bizonyosság kell.

Felállt, s ő is felment a lépcsőn. Az orkáncabátos újra hozzáfordult.

- Dollár, yes? - Pénzt vett ki a zsebéből, néhány ötszázast, s mutatta az olasznak..

A krimin nevelkedett Danilót ez meglepte. Nyomozónak ennyi pénze?

- No - mondta. - No...

Erre az orkáncabátos halkán, tagoltan, a szavakat keresgélve kinyögte.

- Ich nicht... Vagyis no... Nem vagyok... Érted? Ich bin nicht vagyok... Homoszexuális... No, érted, no!

Danilo felnevetett.

- Homoszexuális! A fenét!

Aztán újabb gondolata támadt.

- Egy pohár bor? - kérdezte olaszul. - Vino? Érted? Vino?

Az orkáncabátos a fejét rázta.

- Nem...

Danilo karon ragadta, s lecipelte a bástyáról.

- Van itt borozó elég... Gyere, iszunk egyet!

Az orkáncabátos szinte húzatta magát, mint egy rossz gyerek. Közben azt mondogatta.

- Nem értek olaszul... Nem értek olaszul...

Pedig értett. Középfokú nyelvvizsgát tett még 1972-ben.

Danilo pedig úgy gondolta, most igazat mond az orkáncabátos. De az mindegy, hogy ért-e olaszul vagy nem... Be kell rúgatnia, hadd aludjon egy kicsit... Csak néhány órát, amíg ő elhagyja az országot.

Erősen markolta a karját, maga mellé ültette az egyik kis borozóban.

- Vöröset vagy fehéret? - kérdezte, de nem várt választ. - Vino rosso - mondta a pincérnek.

Az orkáncabátos megitta az első pohár bort. Danilo is, mert szomjas volt.

Az orkáncabátosnak meg kellett inni a második pohár bort is.

- A mamámra! - biztatta Danilo. Ez elől nem lehetett kitérni. Az orkáncabátos töltött Danilo poharába.

- Az én mamámra is - mosolygott.

Danilo is megitta a bort.

Lassan elfogyott egy üveggel. Danilo kért még egy üveggel. Az orkáncabátos újra ivott. Danilo már csak töltött.

Közben két, kissé kapatos férfi telepedett az asztalukhoz. Énekeltek is. Az orkáncabátos barátjának szólította Danilót. Meg is csókolta. Az asztaltársak is ittak. Az egyik azt javasolta, énekeljék el a Mennyből az angyalt.

- Jó - mondta az orkáncabátos.

Felállt, és csak most vetette le az esőkabátját.

Elénekeltek a Mennyből az angyalt.

Danilo azt mondta, hogy kimegy a WC-re. Az előtérben fizetett a pincérnek, s küldetett az asztalhoz még egy üveg bort. Aztán kisurrant az ajtón.

Az egyik éneklő férfi is felállt. Ő is kitámolygott a WC-re. Aztán ő is kisurrant az ajtón.

Két perc sem telt el, az éneklés elhalkult. Az orkáncabátos arcáról eltűnt a mosoly.

- Mi a fenének jöttek ide? Őrmester elvtárs, ki küldte magukat?! Elrontottak nekem mindent!

- Parancsot kaptunk, főhadnagy elvtárs... Muszáj volt... A tiszt újra belebújott a kabátjába. Keserűen meredt maga elé.

- Nagyon elrontottak nekem valamit... Nagyon... Nagyon. A fene egye meg.

Ránézett a poharára. Még tele volt borral.

- Na, egészségére!

Az őrmester szabadkozott.

- Szolgálatban... Tetszik tudni, főhadnagy elvtárs...

- Ezt most szolgálatból isszuk...

Az orkáncabátos hátradőlt a székben, cigarettát vett elő.

- Olyan jól indult - csóválta a fejét. - Nagyon mérges vagyok...

- Nem látszik - jegyezte meg az őrmester.

- Tudja, ki volt Göre Gábor?

- Nem... Valami kém?

- Nem... Egy bíró volt Lepénden...

Az őrmester bólintott. Mégis valami szakmabeli.

- Ez a Göre Gábor - folytatta a főhadnagy - elrendelte, hogy a tűz kitörése előtt fél órával minden tűzoltó ott legyen a helyszínen... Érti?

Az őrmester felnevetett.

- A tűz kitörése előtt?

- Igen... És én most majdnem ezt tettem... Nem folytatta. Felállt.

- Remélem, olasz barátunk rendezte a cechet?! Megkérdezte a pincért. Aztán kiléptek az utcára. Valahol gitár pengett, fiatalok csoportosultak a templom előtti téren. Nevetgéltek, énekeltek. Az orkáncabátos és az őrmester a buszmegállóhoz baktattak.

- Hazamegyek - mondta az orkáncabátos. - Alszom egy kicsit.. Mondja meg az őrnagy elvtársnak... Hiába birom, csak megárt ez a sok vacak bor...

- Legalább másfél liter megivott, főhadnagy elvtárs... Nálunk a családban csak a nagyapám szerette a jó nedűt... Nagy mennyiséget ivott egy-egy vasárnap délután. Persze órák alatt... Mert az is számít.

- Persze - mondta a főhadnagy.

Az őrmester előrelépett, ki az útestre, hogy távolabb lásson, jön-e már a busz. Amikor visszaállt az előző helyére, folytatni akarta történetét a nagyapjáról, de az orkáncabátost már nem látta sehol.

19

Somodi a posta ablakából látta, hogy az út szélére gördül egy autó. S azt is, hogy Favo, a törpe ül a volánnál.

- A piszok... Ha nem egy hajóban eveznénk, már nem autózgatna...

Nem érezte magát biztonságban, mióta Favo felismerte. Ez a törpe mindenre képes. Beszólhat a rendőrségre, leleplezheti... Holnap már indulnia kellene Hamburgba. De nem mehet. Az igazgató csak holnap éjszaka jön Pestre. És még ezután is kell egy kis idő, amíg megszerzik az anyagot... Aztán, ki tudja, mit hoz a sors...

Felhívta Helderéket. Az asszony vette fel a kagylót. Megkérdezte, aludhat-e ma este is náluk? Helderné sűrűn mondogatta az igent. Aztán a férje vette át a kagylót.

- Na, mi van?

- Az van, hogy a törpe elkísért egész a postáig... Most is itt parkol az orrom előtt...

- Nem csak ő... Egy magas férfi is... Esetleg éppen melletted áll, nem?

Somodi gyorsan körbenézett. A szomszédos fülkében valóban egy magas, barna ruhás férfi telefonálgatott.

- Barna a ruhája?

- Igen... Irén látta az ablakból.

- Az istenit! - káromkodott Somodi, s arra gondolt, lehetséges, hogy az igazgatóval folytatott beszélgetését is végighallgatta...

- Egyébként? - kérdezte Helder.

- Attól függ... Rendszerben lenne, ha ez a... Nem ismeritek?

- Irén nem látta az arcát, csak a hátát...

- Mondtam én, hogy ezt a törpét... Na jó, majd megbeszéljük nálatok... Most elmegyek rakodni... Legfeljebb mégis holnap indulunk Hamburgba... Istenverte dolog!

- És a mi szállítmányunk? Még be sem hoztam.

- Tudom... Majd holnap.

- De ha most rakodsz, akkor holnap mi lesz?

- Bízd rám!

- Bejössz a Flottába?

- Jó, odamegyek este... Szervusz! Helder még gyorsan beleszólt.

- Várni, várni! Még egy pillanat! Csak arra válaszolj, ha megy az ügy, mikorra várható az eredmény!

- Holnapután reggelre kész... Szervusz... Ez a barna még mindig itt matat... Szervusz!

Somodi letette a kagylót, úgy tett, mintha újabb kétforintost keresgélne a zsebében. A barna ruhás férfi a fülénél tartotta a kagylót, tárcsázott, aztán újra tárcsázott. Mintha a hívott szám foglalt lett volna. Ki lehet ez? Rendőr? Vagy csak Favo gorillája?

A postán még vett egy képeslapot, leült az egyik asztalhoz, megcímezte a barátnőjének, néhány üdvözlő szót írt rá. Bélyegért külön ment az ablakhoz. A barna ruhás férfi tovább telefonált.

Somodi kisétált a postáról, felszállt egy villamosra, és elment a kamionjához. Begyújtotta a motort, s indított. Nézte, nem követi-e valaki, nem jelenik-e meg a visszapillantó tükörben Favo kocsija vagy a barna ruhás férfi. Egyiket sem látta.

A gumigyárba tartott. Tal ugyanis valóban rendelt tömítéshez használatos gumicsíkokat, tömböket, s legálisan ezt kellett Somodinak kiszállítania. A másik árut Somodi mindig Heldertől kapta, jóformán sohasem tudta, hogy mit visz. Mert ha textilanyagot szállított, akkor az a bizonyos valami is olyan volt, mintha ruhaanyag lett volna, ha vascsöveket, akkor talán még ő sem tudta volna megkülönböztetni a rejtett árut az igazi csövektől, néha szállított hatalmas gyertyákat, sőt egyszer tyúkokat is... De Somodit csak két dolog érdekelte: egyfelől, hogy sikeresen hazaérjen, másfelől, hogy a kialakult pénzt hiány nélkül megkapja. És ez a pénz sohasem volt kis összeg. Mégis az volt a baj, hogy hamar elfogyott. Somodi nem tudott a pénzzel bánni, egyetlen megtakarított márkája sem volt. A lány, akivel együtt élt, sokba került. Azzal fenyegette Somodit, ha nem ad neki elegendő pénzt, akkor majd ő szerez magának... Ezért is küzdött Somodi a nagy fogásért, ami talán éppen most sikerül...

A gyárban sokat kellett várnia. Bepakoltak, aztán megjelent az ellenőrzés, a sok papír, a sok pecsét. Késő estig tartott a rakodás. Közben Somodi élénken figyelt. Nem is annyira Favót kereste, mint inkább a barna ruhás férfit. De nem látta. Lehet, hogy annak a pasasnak semmi köze az egészhez? Bár Helder világosan megmondta, hogy barna a ruhája, s az mégsem lehet csak véletlen, hogy éppen egy barna ruhás telefonálgatott a szomszédos fülkében. Sajnos, a tárcsázáskor még nem figyelt fel rá, a számot tehát pontosan láthatta... És ha a törpe küldte, akkor Favo már tudja, hogy kivel beszélt... Vagy cselekszik azonnal, vagy megvárja, amíg a törpe mindent elront.

Az órájára pillantott. Hat óra. Ha jól hajt, negyven perc alatt Semjén van. Két-három óra alatt elintézi az ügyet, még éjfél előtt a határon lehet. Nem vesz fel feketeárut, ha sikerrel járt a kutatóintézetben, akkor nem is kell... Legalább nyugodtan nézheti, ha ellenőrzik a kocsit.

Beszállt a vezetőfülkébe, s elindította a kamiont. Áthajtott a Petőfi hídon, rátért a Győr felé vezető autópályára. Meg akart győződni arról, hogy nem követi-e a törpe, ezért megállt az egyik parkolóban. Surrantak el kocsik az úton, de egyik sem a törpéé volt.

- Sokat nem vesztegelhetek itt - mondta magában -, mert nem érek le... így sem biztos, hogy még az irodájában találom az igazgató urat...

Elővette a fényképezőgépét, filmet tett belé, kipróbálta a vakut is. Aztán a revolverét vizsgálgatta, s

belecsúsztatta a zsebébe.

- Gyerünk!

Semje kis város, valamikor járási székhely volt. A gyár kutatórészlege egy régi kastélyban rendezkedett be, de aztán kinőtte, s néhány év óta új, modern épület nyújtogatta nyakát az ősi angol park hatalmas fáin fölé. A kamionnal elhajtott a kutató előtt, nem talált alkalmas búvóhelyet,

- Olyan vagy, mint egy elefánt - korholta a teherautót. Végül is a park oldalsó kerítése mellé állt, elégedetten látta, hogy a kamiont takarják a bokrok.

A kesztyűtartóból kis dobozkát vett elő, gyors mozdulatokkal bajuszt ragasztott magának s bozontos szakállt. Az orrára is ráhúzott valami gumiformát. A protézisét is kiemelte a szájából, s egy másikat tett bele. Erről fogak hiányoztak.

- Jó ronda lettem - nevetett.

Lekászálódott az ülésről, magához vette a kis táskáját, ebben tartotta a fényképezőgépet és tartozékait. Mindent gondosan bezárt, s elindult az épület felé.

Hirtelen, egy-két dörrenés után sűrű zápor csapódott a környékre. Somodi nem tudta, mit tegyen, szaladjon vissza a kocsinhoz vagy előre a kapuhoz, látott ott egy portásfülkét.

- Lemossa, még a végén lemossa a szakállamat!

Nagy ugrásokkal a portásfülkénél termett. Kirántotta a fabódé ajtaját.

- Jó napot, a fene ezt az esőt! - mondta, de a fülkében nem tartózkodott senki. Kis asztal, kis szék, néhány papírlap... Telefon, belépőtömb, egy füzet névsorral, a nevek mellett számok... Füllesztő meleg. Somodi kinyitotta az ajtót, hadd jöjjön be a hűvösebb levegő. De a szél is beszaladt a fülkébe, majdnem felborította a tákolmányt.

A portásbódé ablakából Somodi azt vizsgálta, merre menjen majd, ha szűnik a zápor. Azt is látta, hogy a kastély egyik oldalbejáratából kilép a tányérsapkát viselő portás, elindul a fülke felé, aztán meggondolja magát, és visszamegy az ajtóhoz, álldogál néhány pillanatot, majd eltűnik az épületben. Megijedt az esőtől.

- Most kellene átrohannom a parkon... De melyik épületben székel az igazgató?

Belelapozott a kis füzetkébe, mindjárt az első oldalon megtalálta, amit keresett: Martos Ferenc igazgató, I. em. 6-os szoba. Új épület... Remek... Ez nagyon remek! Sajnos, hosszabb az út, de usgyi!

A zápor kicsit alábbhagyott, Somodi a bokrok s a fák védelmében szinte láthatatlanul közelítette meg az épületet. Az ajtónál sem sokat tanakodott, benyitott. Elegánsan berendezett hallba került, még pálmafák is álltak a drapériás ablaksor előtt. Somodi a falhoz húzódott, hallgatózott, aztán indult fel a lépcsőn. A szőnyegen víznyomokat hagyott a cipője. Az emeleten a lift melletti ajtó a mosdó bejárata volt.

Bement. A tükörbe bámult. Megigazította az orrát, megfésülködött, egyet-kettőt nyomott a bajuszán és a szakállán is. Megtapintotta zsebében a revolvért, megkereste a 6. számú ajtót, melyen nagy névtábla hirdette, hogy "Igazgató". Felhúzta a kesztyűjét, s óvatosan lenyomta a kilincset. Az ajtó hangtalanul nyílt. A titkárnő szobájába jutott. Halkan köszönt, hátha érkezik valahonnan válasz. De nem. Csend volt, csak az esőt lehetett hallani. Somodi észrevette hogy a kulcs belülről van az ajtóban. Visszalépett, s fordított rajta. Egyet, majd még egyet,

- Legalább nem zavar senki. Akár itt találok még az igazgatót, akár nem... így jobb.

Lassan benyitott az igazgató szobájába. Martos háttal állt az ajtónak, az ablakon át nézte az esőt. Somodi mozdulatlan maradt,

- Fél győzelem - gondolta. - Itt van a markomban.

20

Talt teljesen elborította a düh. Hogyan meri azt megtenni Danilo, hogy leáll beszélgetni, amikor őt kellett volna követnie. Ezek az olaszok teljesen megbízhatatlanok! Micsoda pancsereket sóztak rá!

A Hungária Szállóba vitette magát. Felment a szobájába, levetette magát az ágyra. Dúhe nem szállt el, németül káromkodott. Veri az isten! Az utóbbi években semmi sem sikerül úgy, ahogyan szeretné. Hiába gondol ki újabb és újabb ellentámadást, a győzelem valahogyan mégis csak a múlt időé. Egy hülye betegség tönkreteszi az egész nyilvánosház-hálózatát, a régiségboltjának vezetőjét a rendőrség letartóztatja, az illegálisan megszerzett műkincseket hirtelenjében kellett eltüntetni, sok megrongálódott, értékét veszítette. És jön a hír a csipről, küldi ez a szerencsétlen Péter, ő vállalja a dolgot, és a saját testvére, a szicíliai maffia egyik vezére olyan segítőtársakat varr a nyakába, akik... Hogyan lehet úrrá ennyi nehézségen az ember?

Felkelt az ágyról, a hűtőszekrényből sört vett elő, kitöltötte. Kortyolt a hideg italból.

- Meg kell szerezni a csipet, és hátat kell fordítani ennek az országnak!

Tal leült a fotelba, kigombolta az ingét, a szíve tájékán egy Máriát ábrázoló vastag medál és egy hatalmas aranykereszt lógott a nyakláncán. Mindig úgy igazította, hogy a medál a szívével megfelelő magasságban legyen. Babonából. Az apja meghalt volna a háborúban, de a golyó elcsúszott a medálján. Azóta még a család nőtagjai is Máriát vagy keresztet hordanak a ruhájuk alatt. Tal most is önkéntelenül igazított a láncon.

Az utca zaja úgy áramlott át az ablakon, a falakon, mintha a nagy óceán zúgását hallaná.

- A tenger mellé kellene mennem... Nem is olyan butaság ez a görögországi út... Thesszaloniki... Kavala... Vagy valamelyik sziget... Nem a zúgó, csapkodó Északi-tenger...

Tal elmosolyodott. Már nem először gondol a halk, csendes pihenésre. Egy jacht valamelyik meleg tengeren... Öregszik... Igen, ez a nyitja a dolognak. Öregszik. Belefáradt a sok izgalmába.

Visszadőlt az ágyra, behunyta a szemét. Gondolatait visszaparancsolta a jelenbe. Jó módszernek tartotta, hogy naponta összegezte az eseményeket, kereste az összefüggéseket, a logikát. Ez már többször megmentette a csapdától, a veszélytől.

Favo foglalkoztatta. A barátja. Valamikor Tal cirkuszt akart venni, gondolta, ez jó üzlet lehet. Az egyik cirkuszban ismerkedett meg a törpével, aki - mint később kiderült - akkor már pénzeket vett fel kisebb-nagyobb ügyködéséért az egyik nyugati titkosszolgálatától. Nem is tért volna vissza Magyarországra, ha azok rá nem parancsolnak.

A törpe megfelelő híreket szállított Talon keresztül megbízóinak, így jutott Tal tudomására a biocsip is. Megbeszélte az egyik nagy tröszt vezetőjével, és határoztak: a leírást meg kell szerezni, az intézetet pedig el kell pusztítani. Nagy kár, hogy Favo most belebotlott Somodiba... Tal érezte, s gondolataiban mindig vissza is tért rá, hogy Favo nem engedi futni Somodit. Mint ahogyan a biztonsága miatt Somodi sem Favót. S ha ez így van, akkor... A törpének elég sok pénze van már kinti bankokban. Most a csipüzlettel ezt jócskán kiegészíthetné... Az az érdeke tehát, hogy az üzlet zavartalanul bonyolódjék. A törpe Somodi ellen csak akkor lép, amikor már ő is elhagyta az országot, megvárja, amíg a kamionos újra Magyarországra jön, s akkor kintről egy távirat, egy névtelen levél és Somodinak befellegzett.

A csipüzletre nagyobb veszélyt jelent most Somodi, aki nyilván nem utazik addig el az országból, amíg Favót hidegre nem teszi. Ez a nagyon veszélyes munka beláthatatlan következményekkel járna. Csak egy: Favo lakásának pánccszekrényében sok minden lehet... Somodi elintézi valahol a törpét, a rendőrség vizsgálni kezd, természetesen kimegy a villába, s akkor...

Tal pontos tervvel érkezett, minden következménnyel számolt. De nem szabad homokszemeknek kerülni a gépezetbe. Bár az első már ott csikorog. Danilo. Az is lehetséges - gondolta Tal -, hogy Danilo azért állt le beszélgetni azzal a pasassal, mert neki akart jelt adni, hogy valami nincsen rendjén. Ha pedig ez így van, akkor... Igen, akkor minden akciót azonnal le kell fűjni, s indulás haza! Nyilván, hogy ezek a pancser olaszok vétettek valamit. Vagy a lányt nem engedték át a határon, s őmiatta kezdték figyelni az olaszokat.

- Az én tervem semmit sem ér, ha ilyenekkel kell dolgoznom. – mondta, s újra leszállt az ágyról. A zakója után nyúlt, leemelte a szék karfájáról, s felvette. Néhány lépést sétált a szobában. S hirtelen megállt. Kipirosodott, s elöntötte az izzadság.

- Persze, az is lehet - nyögte -, az is lehet...

Elővette a revolverét, lassan felhúzta, s visszacsúsztatta a zsebébe. Aztán besötétített, csak az éjjeliszekrényen álló kislámpát gyújtotta meg. A homályba húzta a fotelt, s leült.

- Ezt is végig kell gondolnom...

Tal üzleteihez a kezdő tőkét ugyanattól a titkosszolgálattól kapta, amely annak idején Favot is beszervezte... Hátha megtudták ezt a mostani egyéni akcióját? Ki ismeri a szolgálat titkait? Ki tudja, hogy az őt megbízó elektromos konzernél nincs-e emberük? Az egész nagyon zavaros. Helderék lányszállítmányai a szolgálatnak is fontosak voltak. De Helder meg a nője piti emberkék. Ő már régen beszüntette volna az impresszáriós irodáját, de a szolgálat ragaszkodik hozzá... A műkinckereskedés is befellegzett egy időre... S nem is tudják, hogy ki értesítette a rendőrséget... A szolgálat pedig gúnyos hangra váltott.

- Mi történt, Tal úr? A sok munka kifárasztotta? Akkor most mi van? Ki az ellenség?

A titkosszolgálat magyarországi rezidense Favo. A sötét szobában megszólalt a telefon. Tal egy pillanatilag bizonytalan volt: felvegye a kagylót? Úgy döntött, hogy igen.

- Tessék - mondta halkán.

- Tal úr?

- Tessék? - mondta, mintha nem értette volna a kérdést.

- Tal úr? Tal urat keresem...

- Nos? - válaszolt Tal, mert megismerte Benito hangját.

- Felmehetnek?

- Minek?

- Meghoztam az ingeket, amiket..

- Jó, jöjjön... - Ingeket? De nem, most nem Benito a hibás... Miért kellett azt kérdezni, hogy "minek" akar feljönni... Kézbe vette a pisztolyt, az ajtó felé tartotta, mintha a belépőre célozna, aztán eltette a zsebébe. Nem gyújtott villanyt, jó ez a homály - gondolta. Elfordította a kulcsot a zárban, aztán a fürdőszoba falához húzódott, úgy állt, hogy a belépő ne láthassa.

- A saját munkatársától kell félni az embernek... Benito kopogott.

- Gyere! - most már áttért a tegezésre. Őt viszont urazta Benito. Nyílt az ajtó, az olasz belépett.

- Jó napot, uram! Sötét van itt...

Tal nem szólalt meg, megvárta, amíg Benito a szoba közepére ér.

- Legalább nem jönnek be a legyek!

Benito kötelességszerűen nevetett. Tal bekapcsolta a mennyezeti égőt, s mutatta, üljön le a vendége.

Az olasz fiú nem várt felszólítást, azonnal mondani kezdte.

- Két dolgot szeretnék mondani, uram. Az egyik, hogy parancsa szerint beszéltem az igazgatóval, s megállapodtam, hogy holnap kora délután felkeresem... Azt hiszem, ez sikerült minden gyanú nélkül... Az úr nagyon készséges volt. De van rossz hírem is.

- Danilo?

- Igen. Észrevette, hogy követik.

Tal nagyot sóhajtott. Leült, keze még mindig a zakója zsebében volt. A pisztolyt fogta.

- Ezt részletesebben mondd el.

- Nagyon részletesen nem tudom - mentegetőzött Benito. - Követte a szállodából, és...

- Ezek szerint téged is követtek? Most ide? Megbolondultál? Rám hozod a nyomozókat?!

Benito ijedten tiltakozott.

- Nem! Nem, uram... Most úgy jöttem, hogy senki sem követhetett. Ezt tessék nekem elhinni... Biztos, hogy nem követett senki... Hacsak...

- Hacsak?

- Lehet, hogy önt is figyelik, uram... És akkor... A kockázat egyforma.

Tal legyintett.

- Mondd tovább.

- Danilót követték a szállodából, észrevette, s rászállt a nyomozóra. Úgy, hogy az nem tudott tőle szabadulni... Leitatta, aztán megszökött.

- Furcsa mese...

- Nem mese, uram... És az sem, hogy Danilóra nem számíthatunk, mert már a határ felé tart...

Tal szeméből düh áradt.

- Ki engedte meg neki? Mi ez, óvoda?! Isten bizony, mintha szándékosan hoznátok a fejemre a bajt! Mi az, hogy a határ felé tart?!

Benito hallgatott.

- Azt hiszitek, hogy itt mindenki mehet a saját feje után?! - háborgott Tal. - Ilyen társaságot! Te vagy a felelős értük! Ezt nem ússzatok meg otthon!

- Itt ússzuk meg, uram.

- Persze... Itt ússzuk meg... A fene belétek!

Tal lecsendesedett. Mert valóban az a kérdés: itt megússzák-e? Ezt csak egyféleképpen lehet elérni. Az azonnali indulással. Ahogyan Danilo tette.

Benito nagyon halkán ugyanezt mondta. Csak egyszerűbben.

- Menekülnünk kellene, uram. Tal bólintott.

- Így igaz.

- Akkor én megyek is...

- Jó... Menj... Kinn majd találkozunk... És megbeszélgetjük, hogyan sikerült ez a munka ilyen kiválóan...

Benito felállt.

Kopogtak az ajtón.

A két férfi ijedten nézett egymásra.

- Fegyvered van?

Benito bólintott. Tal most nem gondolt arra, hogy kifejezetten megtiltotta, hogy fegyverrel jöjjenek az olaszok, hisz mindenképpen meg kellett óvni a társaságot a lebukástól.

- Ki az?- kérdezte érdes hangon Tal.

- Én vagyok... Favo...

- Egyedül vagy?

- Igen... Nyiss már ajtót!

Tal intett Benitónak, nyissa ki az ajtót. Nem volt kulcsra zárva, Favo meglepődött, amikor Benitót meglátta. Vissza akart lépni, de Tal rászólt.

- Gyere csak, ne ijedj meg!

- Jó napot - biccentett a törpe Benito felé.

Az olasz kelletlenül mordult valamit, s Tálhoz fordult. Németül mondta.

- Indulok, uram... Tal nem engedte.

- Várj... Egy pillanat... Te mi a fenét akarsz? - fordult Favóhoz. - Elment az eszed, hogy...

Favo félbeszakította.

- Mondhatom? Vagy várjak?

- Mondd... Ez az úr... Lényegtelen... Mondd.

- Somodi becsapott téged - jelentette ki Favo, mintha valami örömhírt közölne. - Ha magyarul tudnál, azt mondanám, hogy átvert... vagyis anschwindeln... Érted? Vagy angolul akarsz? Swindle...

- Mit gagyogsz? Mivel csapott engem be Somodi?

Favo kínálás nélkül ült le. Alig látszott ki a fotelból.

- Elment Semjébe... Követtem... Éppen most tárgyal az igazgatóval. Az övé lesz a csip...

Tal most szinte undort érzett régi barátja iránt. Idejön élvezni a diadalát, mint valami dögevő.

- Honnan tud Somodi a csipről? Tőled?

Tal is leült. Benito az ajtóban álldogált. Keze a kilincsen, hogy az első intésre eltűnhessen.

- Én ezt nem tudom - mondta a törpe. - Figyeltem, mert...

- Meg akartad ölni, mi?

- Nem... Vagyis... Ez most mellékes... Tudtam, hogy nem bízhatunk meg benne. Éreztem... Ezt nem lehet magyarázni... Ez gazfickó... Elkísértem a gyárba, megvártam, amíg megpakolják a kamionját. S aztán követtem Semjébe... Amikor a vihar zengett, akkor ment be az intézetbe... Félelmetes idő egy újabb gyilkosságra...

Mivel Tal hallgatott, Favo megkérdezte.

- Most mit teszünk?

Tal elgondolkodva nézte a törpét. Mint aki azon töpreng, mi legyen a következő lépés. Favo arcáról valóban a diadal tükröződött, s valami felsőbbes fölény.

Benito értette a német nyelvű beszélgetést. Ő helyesnek találta, hogy az a bizonyos valaki elment az intézetbe, és megszerzi azt, amit neki kellett volna. Szerencsére! Ő tehát mehetne is vissza Ausztriába, senki sem tehet majd neki szemrehányást.

- Indulhatok? - kérdezte Talt.

Tal még mindig Fávót bámulta. Rezdületlen szemmel, hosszan.

- Mit csináljunk? - kérdezte a törpe.

- Megvárjuk a kamionost - válaszolt halkán Tal.

- Hol?

- Itt...

- Itt a szállóban? - döbönt meg Favo. - Idejön?

- Hová menne? Mondtam neki; hogy ma beszélni akarok vele... Ezt a parancsot nem szegheti meg.

Favo nem tudta eldönteni, hogy Tal ezt komolyan mondja, vagy viccel. Tanácstalanul nézett hol Benitóra, hol Tálra. Az a sejtése támadt, hogy esetleg Tal küldte Semjére Somodit... S őt akarták kijátszani...

- Te tudad, hová megy Somodi? - kérdezte halkán.

- Én mindent tudok - válaszolt élesen Tal. - Ezt már az agyadba véshetted volna. Én mindent tudok.

- Te küldted oda? Talt meglepte a kérdés.

- Hülye...

Favo úgy tett, mintha nem hallotta volna a jelzőt. Szótagolva dörmögte maga elé: anschwideln...

- Mi van?

- Semmi...

Benito közelebb lépdelt Tálhoz.

- Uram, mennünk kellene...

- Persze... Igazad van... - helyeselt Tal. S Favóhoz fordult.

- Mi elmegyünk, barátom... Mégsem várjuk itt meg azt a másik urat... Az a véleményem, menj szépen haza... A kudarcokat is tudomásul kell vennünk... Ha Somodi megszerzi azt, amit kell, akkor jó helyre fog kerülni, s nem feledkezem meg rólad... Ne félj... De az az érzésem, hogy most már mi semmit sem tehetünk... Érted?

Favo lecsúszott a fotelból. Szó nélkül indult az ajtó felé. Aztán hirtelen megfordult. A kezében revolver csillant.

21

Amikor Pintér alezredes kijött a kihallgatósobából a folyosón már várta a parancsnoka, Bana ezredes.

- Mi történt?

Az alezredes széttárta a karját.

- Ez valóban Martos Gizi...

- És akkor? Miért jöttél ki?

- Olyan érzésem volt, hogy nem ismer meg.

Az ezredes magához intette a szolgálatot teljesítő őrmestert.

- Menjen be, és hívja ki az őrnagy elvtársat!

- Értettem.

- Küldje a szobámba - szól Bana az őrmester után.

Liftbe szálltak, az ezredes valamit dúdolt, nem lehetett a dalra ismerni. Ő szokta mondogatni, hogy neki

olyan áldott tehetsége van, hogy minden dalt a saját ízlésére formál...

A szobában cigarettára gyújtottak. Fülledt meleg volt. Pintér Béla egy könyvvel legyezte, magát.

Beleznay lépett be, feszesen állt meg az ajtóban. Az ezredes intett neki, üljön le.

- Gondolom, észrevette őrnagy elvtárs, hogy taktikát váltunk.

- Igen, amikor az alezredes elvtárs kiment, gondoltam...

Pintér Béla bólintott.

- Nem ismert meg. Ez biztos. Én viszont tudom, hogy Martos Gizi. Mind a hárman hallgattak.

Később újra az ezredes szólalt meg.

- Őrnagy elvtárs, teremtsen kapcsolatot Hóddal. Beszélni akarok vele... Ezt a lányt pedig... Bánjanak vele rendesen, Palotás elvtárs hallgassa ki... Beleznay elvtárs beszélje meg Palotás elvtárssal a kihallgatási tervet, de ne húzzák az időt... Ha megszólal a lány, akkor... Hátha tud valamit.

- Magyarul nem akar tudni - mosolygott Beleznay. - A határőrségen sem akart érteni magyarul, sőt jól is játszott a szerepét, a vicceimen sem nevetett, de elkövette azt a hibát, hogy a zárkában kifüggesztett úgynevezett házirendet elolvasta.

- Nem csak nézte?

- Nem... Jelentem nem... Elolvasta. S az abban rögzítettek szerint viselkedett, pedig senki sem oktatta, ki a szabályokra.

- Jó. De azért legyen a kihallgatáson olasz tolmács, mert előfordulhat, csak azt nem akarja, hogy magyarnak lássék, az útlevele miatt is ragaszkodik ahhoz, hogy olasz... Akkor pedig ne ezzel töltsék az időt. Beszéljen olaszul, de mindent mondjon el, amit tudni akarunk.

- Értettem, ezredes elvtárs.

- És még valami, őrnagy elvtárs, és ez neked is szól Béla: ma este húsz órákor szeretném összegezni mindazt, amit ezekről az olaszokról tudunk. Lényegesnek tartom, hogy az akciójukat megelőzzük.

Beleznay kiment a szobából, Bana rosszkedvűen dobolt az íróasztalán. Kihúzott a fiókból egy aktacsomót s azt kezdte nézegetni. Pintér figyelte egy ideig, aztán felállt, s lassan az ajtóhoz lépdelt.

- Elmegyek én is - mondta.

- Jó... Szervusz...

- Húsz órára visszajövök.

- Helyes.

Pintér Béla a saját szobájába ment. Kivett a kis hűtőszekrényből egy tábla tejcsokoládét, tört belőle, s emni kezdte. A melegben a csokoládé gyorsan megolvadt, szétmaszatolódott az ezüstpapírban. Az alezredes beledobta a szemétkosárba.

A Martos lányra gondolt. Adhatott volna neki is csokoládét. Ha beszél, ha rendesen viselkedik, küld neki egy táblával, határozta el. Kis szerencsétlen, ázot verebecske... Az alezredesnek nem volt gyereke, sajnált minden bűncselekményt elkövető fiatal, az apjukat tartotta hibásnak. Ha az apjuk az első kilengésnél megfogja a fülüket, akkor... Ezt a lányt is jól kihasználta valaki...

Az asztalon levő jelzőkészülék villogni kezdett.

- Tessék! - nyomta le a gombot.

- Beleznay őrnagy jelentkezik...

- Mi van, Gábor?

- Bemehetek egy percre?

- Gyere!

Az őrnagy egy papírlapot tartott a kezében, kicsit zavartan mutatta az alezredesnek.

- Hód jelentkezett... Már nincsen Pesten... Semjén van... Pintér előrenyújtotta a fejét, mintha rosszul hallotta volna, amit Beleznay mondott.

- Hol?

- Semjén...

- Az ezredes elvtárs nagyon mérges lesz ha megtudja, hogy Hód engedély nélkül beszél Martossal... Elronthat mindent... Vissza tudjuk rendelni?

- Természetesen... De van más is.

- Rossz?

Az őrnagy bólintott.

- Igen... És ez is Hód...

- Mondjad, Gábor.

- Hód parancsot adott Kasso főhadnagynak egy bizonyos Danilo nevű olasz megfigyelésére. És Kasso elvtárs, hogy úgy mondjam lelepleződött.

- Lelepleződött?

- Igen... Az olasz valahonnan, nyilván Kasso hibájából, rájött, hogy a főhadnagy követi. És nagyon szellemes megoldást választott.

Pintér Béla elővette zsebkendőjét és megtörölte izzadó homlokát. - Folytasd.

- Az történt - mondta szenvtelen hangon Beleznay -, hogy beszédbe kezdett Kassóval, és nem szállt le róla. Meg is itatta. Borral természetesen. Ott, a Halászbástyán kellett volna váltani Forgács elvtárral, de erre már csak a borozás után kerülhetett sor. Forgács ezt ügyesen intézte. Később Kasso hazament, ha igaz... Legalábbis ezt gondoltuk. De Hód a jelentkezésekor azt is közölte, hogy Kasso már vele van Semjén...

- Szép história - csóválta a fejét az alezredes. - Ki a fene meri ezt így tálalni Dénesnek?

- Én - mondta Beleznay. - Az én embereim, nekem kell tartani a hátamat...

- És mi lett az olasszal?

- Danilo kifizette a szállodai számláját, beült a kocsijába, és 140-es tempóban Hegyeshalom felé hajtott. Lehet, hogy már ott is van.

- Vagyis, hogy még mindig ott van, nem?

- Igen.

- Nem tarthatjuk ott sokáig. Intézkedj, Gábor. Természetesen az nem ok valakinek a visszatartására, hogy olasz... Mit tudunk róla? - őszintén szólva keveset - közölte Beleznay. - Alapos a gyanúnk, hogy tagja ennek a puskás együttesnek, mert nála is találtak alkatrészt, ő is részt vett a soproni találkán, egyszerre jelent meg azzal a bizonyos Tal nevű úriemberrel a Halászbástyán, akivel a csoporthoz tartozó másik olasz a hegyen találkozott. Ha összeáll az egész ügyről a képünk, gondolom, ez a Danilo is jelentős epizodista lesz. Jobb, ha az országban marad...

- Jó, de ne ültessétek a határon. Menjen le hozzá valaki.

- Már elindult Rózsa elvtárs. Azt reméljük, hogy az ottani rövidke beszélgetés is alapot adhat arra, hogy felhozzuk Pestre.

- Rózsa elvtárs úgy vezet, mintha mindig hat rendőr lenne a nyomában - mosolygott Pintér. - Sohasem ér

le...

- Helikopterrel ment.

- Ez okos.

- Még nem érkezhetett meg, mert kértem, hogy jelentkezzenek, ha leszáll.

- És a táncosnőnk?

- Az elvtársnőnek nem sok dolga akadt. Mindenesetre nagyon pontos képet festett erről a tengerészmulatóról. De ebben nem sok meglepetésre akadtunk. Haldert elég régen figyeljük, újat nem tudunk meg róla. Az olaszok akciója azonban megakadályozhatja azt a tervünket, hogy Katika beépülhessen a kinti szervezetbe.

Pintér szelíden mosolygott.

- Emlékszem rá, amikor először jelentkezett nálam, azt hittem valamelyikötök gyereke, aztán megszólalt, mély hangján, akár egy férfi... Simán ment a felvétele?

- Pontosan a terv szerint... Mintha Helderék is ismerték volna a forgatókönyvet. Üzletet látnak benne. Igazuk is van. Kati valóban jól táncol, nemhiába járt a balettintézetbe...

- És a művész úr?

- A művész úrnak a kezére játszunk... De sajnos, a mostani tervét nem ismerjük.

- És azt sem, hogyan kerül ebbe a Martos lány... Majd Hód.

- Igen.

- Az a véleményem - mondta az alezredes -, hogy Hódot nekünk is informálnunk kell, nehogy valamilyen bakot lőjön. De én bízom benne... És nem is vagyok türelmetlen.

- Az ezredes elvtárs az - mondta gondterhelten Beleznay.

- Na hallod, ha te lennél a helyében... Én sem szeretem a rejtélyeket.

Az alezredes asztalán újra villogni kezdett a jelzőkészüléke. Az ügyeletes tiszt Beleznay Gábornak akart jelenteni.

- Örnagy elvtárs, a Hungária Szállodából keresik. Pintér intett: menjen csak.

- Ne felejtse a nyolc órát!

Az alezredes különféle ábrákat rajzolt az előtte fekvő papírra. Aztán összegyűrte a lapot, s bedobta a szemétkosárba. Új papírt vett elő, s újra rajzolgatni kezdett.

- Martossal kell beszélni - gondolta -, javasolni fogom, hogy beszéljünk vele... Valamire fényt deríthetett Hód is, ha lement Senyére...

Újabb figurák kerültek a papírlapra. Az alezredes rábökött az egyikre: ez Helder. Igen, legelőször ő vált gyanússá. Aztán kiderült, hogy ő csak egy mellékszereplő. A törpe művész az igazi... Egész hálózatot mozgat... Szépen, folyamatosan dolgoztak, az elhárítás néha segítette is őket, nehogy csalódjanak a megbízóik. De most, mint állóvízben a kavics, megjelentek az olaszok. S Tal... A gazda. És Gizike... Vagyis Gina Notti.

Beleznay jött vissza az alezredeshez.

- A picike ember, az egyik olasz és Tal a szállóban tanácskoznak.

- És?

- Szalagra vesszük. Németül folyik a társalgás. Azonnal adják a fordítást.

Pintér Béla újra összegyűrte a telefirkált lapot.

- Helderéket figyelik? - kérdezte.

- Igen. De semmit sem jelentenek. Tehát nincsen mozgás. Kopogtak az ajtón. Egy nyomozó lépett be, mielőtt megszólalhatott volna, Beleznay leintette.

- Kérem a fordítást. Szó szerinti?

- Igen, őrnagy elvtárs.

- Folytatás?

- Készítjük. Távozhatok?

Az őrnagy Pintér Bélának adta a kis dossziét. Az alezredes szétnyitotta, gyorsan átfutotta, s csak annyit mondott.

- Intézkedj, Gábor.

22

Somodi meghajolt.

- Jó estét kívánok, igazgató úr.

- Jó estét. Ki maga? - kérdezte Martos, a meglepettség rezgett a hangjában.

- Én kérem... Ez nem is annyira fontos.

- Dehogynem! - mondta most már élesen az igazgató. - Nagyon is fontos!

Martos kicsit maga is csodálkozott, hogy egy pillanatra sem gondol arra: ez egy munkása, aki ezt vagy azt jött megjavítani, vagy...

- Már beszéltünk ma - mondta Somodi. Nem mozdult az ajtóból. Martos is az ablaknál maradt.

- Mi?

- Igen. Tetszik tudni, én vagyok annak a bizonyos lánynak a bátyja.

- De hát...

Martos az íróasztalához akart lépni, de Somodi megelőzte. Az egyik fotelt az útjába penderítette.

- Erre tessék szíves lenni... Leülni... Kérem szépen. Az igazgató leült.

- Tessék, maga is... Foglaljon helyet.

Megvárta, amíg Somodi széket húz maga alá, s akkor kérdezte.

- Miért olyan sürgős? Holnapra beszéltük meg. Somodi szabadkozva mosolygott.

- Igen... De... Úgy gondoltam, jobb az önnek, ha hamarabb túlesünk a dolgon... És nincsen olyan messze ez a falu vagy város... Meg erre is jártam... Az ön ideje is értékes... Miért halasztottuk volna?

- Nagyon kedves - mondta nem kis iróniával Martos. - De ha már így esett, tessék, hallgatom.

Somodi felállt, körbejárta a szobát. Kihúzta a telefondugót, megfordította a rádiót, egy rántással kitepte a titkárnő szobájába szóló csengő zsinórját.

- Mit csinál? Megőrült? - háborodott fel az igazgató.

Somodi, mintha ő lenne a világ legszerényebb teremtménye, újra meghajolt.

- Bocsánat... Tetszik tudni, az életben engem már annyi meglepetés ért...

Visszaült a székre. Úgy helyezkedett, hogy láthassa az ablakot, az ajtót és az igazgatót is. A szelídség eltűnt az arcáról.

- Klári ön miatt bajba jutott - mondta halkán.

- És ha nem?

- Tessék hinni nekem - mondta határozott hangon Somodi. - Így egyszerűbb, s hamarabb is végzünk.

- Jó... Tehát mit kíván?

- A gyerek nem születhet meg.

- Miért nem? - kérdezte Martos.

A kérdés láthatóan meglepte Somodit. Az igazgató észrevette, gyorsan folytatta.

- Úgy határoztam, hogy a gyereket elvállalom. Klárit pedig feleségül veszem. - Majd blöffölni kezdett. - Mindjárt itt is lesz az ügyvéd. Beszélgetésünk után felhívtam, jöjjön ide, tárgyaljuk meg... Tudja, volt már egy lányom, de meghalt... Én nem bánom a gyereket.

Somodi meglehetősen lassan küzdötte le a zavarát.

- Tehát Klárit feleségül venné? - kérdezte.

- Igen, ez az elhatározásom. A gyereket is megtartjuk. Az a helyzet, uram, hogy sógorok leszünk...

- Klári nem megy egy ilyen vén emberhez feleségül. Ez egy. Kettő pedig, nem fog szülni, a maga kedvéért sem.

- Pedig - folytatta mosolyogva Martos - én azt szeretném... És hogy nem jön hozzám, ezt meg ő mondja a szemembe. Jó? Azt javaslom, hogy holnap találkozzunk este a lánnal, és...

Somodi lassan elővette a revolverét.

- Vagy megegyezünk úgy, ahogy én akarom - mondta, és a fegyvert az igazgatóra tartotta -, vagy elbúcsúzhat ettől a szép irodától... És még valami. Velem ne vicceljen az úr... Ha hiszi, ha nem, a feltételeket én diktálom. A másik serpenyőben pedig az ön élete... Tetszik érteni, ugye?

Martos, aki már győztesnek érezte magát, hirtelen rádöbbedt: itt a lánynak vajmi kevés szerepe van. Ez a férfi pénzt akar. Talán csak hatszáz forint van nála...

- Mit akar tulajdonképpen? Gondolom, pénzt.

Somodi újra és újra megcélozta az igazgatót, hol a fejét, hol a szívét, hol a lábát.

- Tetszik tudni - mondta vontatottan -, nekem nem pénz kell...

- Hanem?

- Én egy mérnök vagyok... Véletlenül két diplomám is van... Az egyik... Érdekes ez?

Az igazgató arra gondolt, hogy állást akar ez a fiú. Elmosolyodott.

- Tudja - mondta fejcsóválva -, pisztollyal még nem kért tőlem állást senki. De ha ezt így akarja, legyen.

Somodi most Martos fejére célzott.

- Nem, uram... Csak azt akartam közölni, hogy magas fokon értek az elektrotechnikához és a biokémiához... Ugye, ezt fel tetszett fogni?

- Nem értem... Ha nem állást, akkor mit akar?

- Ne féljen - mondta Somodi, amikor látta, hogy az igazgató elhúzódik a revolver csöve elől -, még nem sütöm el... Tetszik tudni, mi van ebben a kis táskában? - mutatott arra a táskára, amit magával hozott. - Nos?

- Nem tudom.

- Sok, nagyon sok értékes dolog... Van benne robbanóanyag, például. Ez sok mindenre jó. Felrobbanthatom az egész intézetet. De kinyithatok vele egy páncélszekrényt is. Attól függ... És van benne... Van benne egy fényképezőgép is. Kicsi, de nagyon hasznos jószág... Ha ezt használom, akkor nem kell robbantanom... Mit tetszett mondani, mikor jön az az ügyvéd úr?

- Hát...

- Mégis... Öt perc... Vagy tíz... Vagy... Esetleg nem is jön?

- Jönni fog... Megígérte... Lehet, hogy már a portánál van...

- Tudja, igazgató úr, én hiszékeny ember vagyok... Melyik a házitelefona? Ez a fekete? Igen?

Martos kényszeredetten bólintott.

- Na, jó... Itt a kis könyvecskében az áll, hogy porta: 426. És most visszadugom ezt a vackot... Felhívom a portát. Ön pedig utasítja az őrt, hogy ha az ügyvéd keresi, mondja azt, már elment... Tessék idefáradni! És lehetőleg... Tetszik tudni, én lövök.

Az igazgató lassan felállt. Az íróasztalhoz ment, kézbe vette a kagylót. Somodi tárcsázott, de a porta foglalt volt. Újra próbálkozott, nem sikerült.

- Udvarol a portása... Tessék visszaülni.

Martos lehuppant a fotelbe. Most már gyanította, mit akar a látogatója. Megkérdezte.

- Megmondaná, hogy tulajdonképpen mit akar?

Somodi is leült.

- Természetesen. Előbb vagy utóbb fakítani kell. Egyébként sincsen sok időm... Ma még... Jugoszláviába kell érnem... - A telefonra nézett, aztán folytatta... - A biocsip kell. Tetszett hallani? A biocsip.

Az igazgató nagyot nyelt. Elöntötte a forróság.

- De hát - mondta halkán -, ilyen itt nincsen...

Somodi hosszan nevetett.

- Ne tessék ilyet mondani! Nincsen?

- Csak valami elképzelés... De hát... Somodi bólogatott.

- Na, ugye... Az az elképzelés kell nekem... És én nem kukoricázok. Kérem a kutatási eredményeket, vagy lövök... De - mondta engedékenyebb hangon - gondoltam, az igazgató úrra is... Az értékesítés után lesz egy kis summája valamelyik nyugati bankban... Sőt, mivel én nem viszem el az anyagot, csak lefényképezem, az igazgató úr elfelejtheti az egészet... És dolgozhatnak szép szorgalmasan tovább... Aztán egyszer majd újra jön valaki, és azt mondja, tetszik tudni, ennek a Klári lánynak gyereke lesz... Nos, megegyezünk?

- És ha nem?

- Akkor lövök...

- Meghallják...

- Tudja, ebben a kis táskában van egy kis kellék... Ráteszem a revolverre, és már csak egy kis pukkanás hallatszik, olyan, mint amikor egy léggömb kireped... Önre zárom az ajtót, kilopódzom... És holnap, amikor felfedezik...

Martos az izzadságcseppeket kézfejjével törölgette a homlokáról. A zsebkendőjéért akart nyúlni, de Somodi rákiáltott.

- Stop! Ne kotorásson a zsebébe!

- Csak a zsebkendőm - dadogta Martos.

- Akkor sem... Halljam, mi a válasza! Ne húzza az időt! Vagy arra gondol, majd csak jön az az ügyvéd?! Ne reménykedjen, az ajtót bezártam... Meg egyébként is, jöjjön a telefonhoz!

Az igazgató felállt, újra az asztalhoz lépett.

- Négyszáz... húszon... hat... Na, tessék, cseng is... Vigyázzon, mit mond! Én nem viccelek!

- Porta? - kérdezte elcsukló hangon az igazgató. - Igen? Itt Martos... Sebők bácsi?

Somodi szorosán az igazgató mellett állt. Fejét ő is a telefonkagylóhoz dugta, hallott is minden szót.

- Sebők bácsi, arra kérem, hogy... - Martos nagy lélegzetet vett, aztán a kagylóba kiáltotta - A rendőrséget hívja fel!

Többet nem mondhatott. Somodi nem habozott! Előbb ütött, majd a zuhanó testre lőtt.

S ekkor, mintha egy árnyék jelent volna meg az emeleti ablak előtt, a párkányon. Somodi odakapta a fejét és azonnal lőtt.

23

- Megbolondultál? - kérdezte Tal, megdöbbenve nézte a revolvért.

- Nem Alberto, nem... Álljatok a falhoz! Mit gondolsz, így leléphetsz innen? Kudarcs... Favo menjen haza, és ti szépen elszeleltek... Somodi elviszi a csipeket, jó pénzt kaptok érte, én meg, aki az egészet kitaláltam... Nem Alberto, ez nem jó játék.

- Te valóban megbolondultál - mondta még mindig csodálkozva Tal. - Ha más a véleményed, beszéljük meg.

A törpe a fejével intett nemet.

- Mit beszéljünk ezen? Világos, hogy mit csináltál!

- Én? - kérdezte Tal.

- Te, Alberto... Engem hitegetsz a csiptervvel, hogy majd ez az olasz, meg az az olasz... és elküldöd Somodit... De elszámítottad magad!

Benito is megszólalt.

- Velem mi baja? Azt sem tudom, hogy kicsoda... A törpe bólintott.

- Lehet, minden lehet. De azért csak maradjon ott.

Tal összeszedte magát, nagyokat szusszantott, s lassan a zsebe felé nyúlt.

- Na, elég volt már a játékból! Mivel vádolsz te engem? Azzal, hogy becsaptalak?

A picike ember rezdülés nélkül tartotta a revolvért a két férfi felé.

- Azzal... S ami még rosszabb, nem csak engem... Határozottan kértem, hogy mondd el barátainknak az ügyet, és csak akkor csináljuk, ha ők is egyetértenek velem. Megtetted?

Tal felnevetett.

- Hát ez a bajod?

- Ez, Alberto. És kérlek, ne neved, mert én most nem viccelek.

- Jó. Tehát komolyan. - Tal mintha zsebkendőjét akart volna elővenni, a zsebébe nyúlt. A keze még nem érte el a revolvért, amikor Favo rákiáltott. - Vedd ki a kezéd, mert lövök! Hallod?!

- Igen! - kiáltotta Tal, és ő már tüzelt is.

A törpe karját találta el. Benito azonnal előkapta a fegyverét. A törpe felé tartotta de nem lőtt.

A picike ember leült a szőnyegre, nem bírta fogni a revolvert, hiába erőlködött, kicsúszott a kezéből.

- Péter, Péter - mondogatta Tal. - Mi a fene ütött beléd? Meg kellett hogy löjjelek... Benito - fordult az olaszhoz -, nézd meg a sebet... Kötözzük be. Péter, Péter... Kellett ez neked, kedves barátom...

A törpe a vérző karját nézte. Sápadt volt. A szemét behunyta.

- Én megöltelek volna - suttozta.

Tal nem árulta el, hogy nem a célzóművészetének köszönhető a karon ütött seb. Egyáltalán nem. Ő csak lőtt. És a golyó érhetne volna a törpe fejét is.

- Jó, jó - mondta. Azt akarta éreztetni, hogy ez most már nem fontos.

Benito egy törülközőt hozott ki a fürdőszobából, ezzel kötötték be a sebet. De a vérzést nem tudták elállítani. Lassan pirossá változott a fehér frottír. Az olasz fiú újabb törülközőért szaladt.

- Csavard rá - utasította Benitót Tal. Egy vastagabb tűt látott kiállni az egyik virágcserepből. Odaugrott, hogy kirántsa, s azzal összetűzze a törülközőt. Kihúzta, de keze megállt a levegőben. Aztán lassan a szeme elé emelte a tűt. Arca eltorzult, összegörnyedve ő is a szőnyegre rogyott, Favo mellé.

Benito meredten nézte.

- Mi baj? - kérdezte. - Nem bírja a vért?

Tal az olasz fiú felé nyújtotta a tűt, s az ujjával csendet intett. Benito is majdnem rosszul lett. Nagyott nyögött, s csak ennyit mondott.

- Ne! Ne... - Úgy hangzott, ahogyan a hóhérnak szól az elítélt, amikor a nyakára teszi a kötelet.

A törpe nem értette, mi történt. Már sok vért vesztett, kellemes bódulat szállta meg. Csak azt érezte, hogy nem sürgölődnek körülötte.

Meg akarta tapintani a kötését, de lecsúszott a karjáról, s a folydogáló vérbe markolt. Tal feltérdelt, a tűt visszaszúrta a cserepbe.

- Na, ez nagyszerű próba volt - mondta hangosan. - Ha az előadáson is így csináljátok, akkor dübörögni fog a taps...

Benito bólintott. Tal intett neki, mondjon valamit.

- Reméljük, sikerülni fog - nyögte ki.

- Próbáljunk egy másik jelenetet?

- Lehet... Csak előbb...

Újra kiment a fürdőszobába, most már a frottírlepedőt hozta be, mutatta, hogy más nincsen, s azt is, hogy kettétépi. Tal sápadtan bólintott, rázkódott idegességében. Innen azonnal el kell menni. De hogyan? A törpét nem lehet itt hagyni, s úgy nem is menekülhetnek, hogy Favo páncélszekrényét ne ürítsék ki, Benito is tanácstalanul álldogált. A törpe már jobban erőre kapott, hisz a sebe nem volt nagyon mély, csak a vérveszteség gyengítette el. Fogta a kötését a karján, s várakozón nézte Talt.

Benito hirtelen elhatározásra jutott. Zsebre dugta a revolverét, az ajtóhoz ugrott, kirántotta és elrohant. Lépteinek zaját elnyelte a folyosó puha szőnyegpadlója.

- Na, ez megszökött! De még megkapja érte a magáét - háborgott Tal.

- Tudsz járni? - kérdezte sűgva a törpét.

Favo feltápáskodott, néhány lépést tett, aztán visszaült a padlóra.

- Szédülök...

Tal a vértócsát nézte, a vörösre színeződött törülközőket. Szeme újra a virágcserepbe dugott türe meredt. Intett a törpének.

- Mikrofon...

Favo csak most értette meg, mi történt. Összeszedte az erejét, felállt.

- Akkor - nyögte -, itt nem maradhatunk...

- Csend!

Tal még kisebb darabot szakított a törülközőből. Gyorsan kicserélte a törpén a kötést, ráhúzta a saját pulóverét, a véres törülközőket az ágy alá dobta, a padló föltjára ráigazította a fotelt. Felkapta a kis táskáját, a revolverét kézbe fogta, s intett, hogy induljanak.

A folyosón nem járt senki. Tal fejében egy pillanatra megfordult, hogyan lehetséges az, hogy senki sem hallotta a lövést? És ha ezt a vacak mikrofont figyelték, akkor miért nem rohantak fel már ide azok, akik elhelyezték nála a készüléket? Háboríthatatlanul juthattak ki a szobából. Favót a lifthez támogatta, a törpe úgy kapaszkodott belé, mint egy gyerek. A hallba éppen akkor érkezett egy turistacsoport, nagy volt a sürgölődés, betöltötte a termet a hangos beszéd, a nevetgélés, bőrdöngőket cipeltek, minden fotelban ült már valaki. Tal úgy gondolta, a meneküléshez ez ideális állapot. Vagyis akkor lenne az, ha egyedül indulhatna át a halion. De ez a törpe... Erre felfigyelnek. Nem is szólva arról, hogy alig áll a lábán, s lassan vérfojtos már a pulóver is. Kockáztatni kell. A revolvert eltette a zsebébe. Mosolyogva mondta Favónak.

- Tarts ki, Péter! Átmegyünk ezen a tömegen... Fontos, hogy az autóhoz jussunk... És nevetgélj, mintha valami jó viccet mondtam volna... Rajta!

Úgy tűnt, senki sem figyelt rájuk. A portás előzékenyen nyitotta ki előttük a nagy üvegajtót. Megkönnyebbülten léptek ki. Tal autója a hotel mellett állt, a nagy ívű felüljáró alatt.

- Siessünk! Még pár lépés, Péter!

Elérték az autót, Tal a törpét a hátsó ülésre lökte, ő pedig azonnal indított. Zaklatottságában először Miskolc felé irányította a kocsit, valahol a nagy stadion tájékán döbrent rá, hogy rossz felé vágat. Előbb el kell vinni a lakására Favót, ki kell üríteni a páncélszekrényt, telefonálnia kell Helderéknek, vegyék gondozásba ezt a szerencsétlen hülyét, aztán gyorsan indulás Románia felé... - Milyen okos volt, hogy oda is kért vízumot! Őt a nyugati határszéleken várják...

Egy vasúti felüljáró elé érkezett. Beállt a bal oldali útra térő kocsisorba, utolsónak. Ha kísérik, akkor annak az autónak is abba a sávba kell kanyarodnia. De nem. Átjutott a lámpán, nem jött utána senki. Csakhogy erre még sohasem járt, azt sem tudta, hová vezet ez az út, s hogyan lehet innen visszafordulni. Újabb lámpa villogott előtte, meg kellett állnia, de még ekkor sem sorolt mögé autó. A következő utcán befordult jobbra, cukrászda, élelmiszerbolt, hentes, trafik... Jó lenne rágyújtani! S meg kellene vizsgálni a törpét is. Megállt. Hosszabb ideig nézte a visszapillantó tükröt, hátha felfedez valami gyanúsat. Semmi.

- Hogy érzed magad? - fordult hátra. - Nem akarsz egy cigarettát?

Favo végigfeküdt az ülésen, alig pislogott.

- Ne állj meg... - nyögte.

- Nem követnek - magyarázta Tal és rágyújtott. A törpe halkán, szinte suttogva mondta.

- Ellátták az autodat... valamivel... Hurcoljuk magunkkal...

Tal mérgesen szusszantott. Igaza lehet a törpének, már régen át kellett volna szállni egy másik autóba... Ez régi szabály... De hát... Sebesülten? Körülnézett. Egy telefonfülke szinte kínálta magát. Kiszállt, s felhívta Helder lakását. Először foglaltat jelzett a készülék, aztán hosszan csengett, de nem vette fel senki. Tal újra s újra próbálkozott. Eredmény nélkül. Mérgesen vágta le a telefonkagylót. Úgy határozott, hogy Favót itthagya az autóban, ő pedig taxival elmegy a törpe lakására, onnan újból hívja Heldert, s amilyen gyorsan csak lehet, szerez egy autót, legjobb lenne a Helderé... De a sorrenden is fordítani kellene... Az autó a legfontosabb...

- Nagyon vérzik? - kérdezte, amikor visszatért a törpéhez.

- Talán már nem...

- Elmegyek. Szerzek egy másik autót. Visszajövök érted, elviszlek haza, s hívunk orvost is.

Az autót beirányította a fákkal, bokrokkal szegélyezett utcába. Az indítókulcsot a zsebébe csúsztatta, hátraintett Favónak.

- Jövök mindjárt...

A törpe bágyadtan, lemondóan mosolygott.

- Tudom. Soha.

24

Somodi lassan kihátrált a szobából. Azt még látta, hogy az árnyékból egy férfialak lesz, s az ablakot próbálja benyomni. Hallotta az üvegsörömpölést.

- Ez nem sikerült - mormogta mérgesen. Kinyitotta a folyosóra nyíló ajtót, a kulcsot kivette, majd kintről beillesztette a zárba s ráfordította. Leszaladt a lépcsőn. Az épület kapuja előtt megtorpant. A parkon át a barna ruhás férfi rohant felé. Visszaugrott az ajtó nyitott szárnya mögé, pisztolyát úgy fogta, hogy az agyával üthessen.

A barna ruhás nem volt óvatos, berontott az ajtón, de két lépést sem tett, Somodi hátulról nagyot vágott a tarkójára. Összerogyott. Nem mozdult.

Somodi kióvatoskodott a parkba, betájolta, hol állhat a kamionja, s a bokrokon keresztül, a fákat kerülgetve, arra szaladt. Felkapaszkodott a kerítésre. Leugrott a kőfalról. Kinyitotta a teherkocsi ajtaját, felhúzta magát az ülésre s indított.

A kamion nagy teste meglódult, s zúgva robogott az autópálya felé.

Nem nagy szerencsével.

Valaki felemelkedett az ülés mögötti pihenőágyról.

- Legjobb, ha megáll.

Csak ennyit mondott. Somodi hátrakapta a fejét. Jóformán csak egy revolvercsövet látott. Nem fogadott szót. Egyetlen pillanat alatt felfogta, csak úgy menekülhet, ha nyomja a gázt, mert a rohanó teherautóban nagyon kockázatos végezni a sofőrrel. Hamar kértek az autópályára.

- Álljon meg! - hangzott az újabb parancs.

Somodi nem válaszolt. Még több gázt adott. Majd egy hirtelen mozdulattal hátraütött. De csak a levegőben süvített el az ökle.

- Na, na! Nyugalom!

Somodi teljesen előredőlt a kormányra. Az esze gyorsan járt. Ez a rohanás csak pillanatnyi megoldás, hogyan folytassa? És ki ez a férfi? Erre az utóbbi kérdésére hamar választ kapott.

- Jobb, ha megáll - szólalt meg a férfi hátulról. - És ha nem csinál hülyeséget... Hatóság elleni erőszak... Én rendőr vagyok. Felszólítom, álljon meg!

Somodi még mindig nem válaszolt. De a verejték elindult a homlokáról, csupa víz lett a teste is. Az jutott el a tudatáig, hogy magyarul beszél vele a rendőr, holott ő német... Azonnal arra gondolt, hogy a törpe árulta el. S azért is figyelték már reggel óta... A barna ruhás. Ha pedig ez így van, akkor ő már nem sokat kockáztat. Akár megáll, akár belerohan az árokba, ez már majdnem mindegy. És az esély még mindig

amellett szól, hogy gázt adjon, aztán egy alkalmas helyen ugorjon ki az autóból. Utóvégre artista volt. Ez a gondolat egy kicsit megnyugtatta. Ki kell ugrani! De ezt autópályán nem lehet. Csak betonra ugorhat, akármilyen ügyes is, nem úszhatja meg. Nem is beszélve a szembejövő forgalomról. S nem ártana egy kicsit lassítani, talán nyolcvanra...

- Megállni! - hangzott újra a parancs.

- Oké!

Lassan csökkentette a sebességet, az első kijárónál leszaladt az autópályáról, látta, hogy messzebb erdő sötétlik. Ha odaér, az út bal oldalára tér át, aztán jobbra rántja a kormányt s már ugrik is. Érezte, hogy a revolvercső a tarkójához nyomódik.

- Itt álljon meg, s kezeket a magasba!

- Oké, oké - válaszolt Somodi, de újra százra csúszott a sebességmérő mutatója. S máris berobogtak az erdőbe.

S ekkor Somodi ugrott.

A teherautó pedig hirtelen az ellenkező oldalra fordult, hatalmas csattanással felborult. Csúszott még néhány métert. A bal oldali kerekei vadul pörögtek a levegőben.

25

Gonda Tamás orvosszázas nem csodálkozott, amikor Bana Dénestől megkapta a parancsot. Beült az autójába, s a Fogarasi útra hajtott. Nézegette a hászámokat, bosszankodott, hogy túlszaladt a 45-ösön. A héteemeletes ház egy kis téren állt, előtte valamilyen építők, karbantartók kerítettek el egy területet, talán már évekkel ezelőtt, mert a kerítés és maga a terület is gusztustalanná mocskolódott. Gonda óvatosan behajtott a gödrös úton a házhoz. Kiszállt, leállította a motort, kezébe vette a kis orvosi táskáját, s sietve, mint akinek csak sürgős dolga lehet, körbejárta a házat. Megtalálta, amit keresett. Sőt, szerencséje is volt, mert a törpe éppen akkor mászott ki az autóból, amikor odaért. Komolyan gondolta, hogy őt Tal cserbenhagyta, a legkisebb gondja is nagyobb annál, hogy visszajöjjön. Viszont azt sem akarta, hogy elfogják. Úgy tervezte, elvánszorog valameddig, leül majd egy padra, alszik egy keveset, aztán... Majd csak lesz valami. De Gonda megszólította.

- Mi van magával, jóember?

- Semmi... Hagyjon békén...

- De hát vérzik... Én orvos vagyok... Jöjjön, bekötözöm. Favo tiltakozott.

- Nem! Mondtam már, hogy hagyjon békén! Gonda közelebb lépett.

- Már láttam valahol... Nem artista?

A törpe egy pillanatra megtorpant. Ha ez felismerte, akkor...

- Nem is artista - folytatta Gonda. - Tudom már, kicsoda! Az egyik bárban... Igaz? Na, ugye, hogy megismertem! Mi történt?

Favót a rosszullét környékezte, attól félt, hogy néhány lépés után összeesik. Gonda szó nélkül átkarolta, szinte felemelte a földről.

- Itt az autóm! Beszállunk, s elviszem haza... Ott majd... Na, jöjjön szépen.

A törpe már nem ellenkezett. Azt sem tudta, merre fordul az autó, hová viszi, feje erőtlenül csüngött, mint a bóbiskoló embereknek. Az orvos felcipelte a rendelőjébe. Favo csak a fehérséget látta, a csillanó fényeket. Fájdalmat sem érzett, sőt kissé megkönnyebbült, amikor Gonda leszedte róla a pulóvert, az inget, a rácsavart frottírt.

- Szétronscolta a karját... Ez lőtt seb, uram! Szerencse, hogy nem vérzett el...

Az injekciót sem érezte. A félelme is elszállt, mintha már nem is e világon élt volna. Amikor az orvos bekötözte, hagyta, hogy egy nejlonlepedővel leterített ágyra fektesse. Nem gondolt semmire. Lebegett, mintha szárnyai nőttek volna, aztán úgy érezte, fürdik valami langyos tóban. Amikor kinyitotta a szemét, s hirtelen tudatára ébredt, mi is történt vele, lassan hatalmába kerítette a rémület. Ha ez az orvos bejelentette a rendőrségnek, hogy egy lőtt sebes beteget látott el, akkor vége.

Gonda az íróasztalán piszogott, úgy tett, mintha nem vette volna észre, hogy Favo magához tért, felébredt.

- Doktor úr - szólította meg a törpe -, mi a helyzet?

Érezte Favo, hogy ez nagyon suta kérdés. De sok mindenre érhető. S azt még sem kérdezhetette meg kerek perec, hogy szólt-e a rendőrségnek.

Gonda felállt, az ágyhoz lépett. Mosolygott, jóindulatúan, szinte atyáskodóan.,

- Nem lesz nagy baj... Katonadolog! De járhatott volna rosszabbul is.

Favo nem szólt.

Az asztalon csengett a telefon. Gonda az ujjával fenyegette.

- Ne csörögj, ne csörögj, most úgysem veszünk fel!

Favo ebből megérezte, hogy az orvos esetleg partnere lehet, s eddig semmilyen ártó lépést nem tett.

- Uram - mondta kicsit rekedtes hangján -, doktor úr... Tudja, véletlenül elsült a barátom fegyvere... Vadászni készült és... Nem akarom, hogy bajba kerüljön. Ugye, segít nekem?

Gonda hátrasimította a haját, megigazította a szemüvegét.

- Ha az a barátja... Tehát, ha az a barátja revolverrel vadászik... Akkor természetesen, így eshetett... Mert ezt a sebet nem sörét, nem... Vagyis ezt nem puskával... Véletlenül én is tagja vagyok egy vadásztársaságnak, ezért egy icipicit értek a fegyverekhez...

Hallgattak. Később Favo megkérdezte.

- Mi a szándéka? Gonda a vállát vonogatta.

- Mi legyen, művész úr, mi legyen?

- És ha mégis ilyen vadászizé lenne?

- Az - mondta vontatottan az orvos - attól függ... Favo megértette.

- Én ismerem a Bibliát - felelte. - Csak azt nem tudom, hogy Krisztus koporsóját mennyiért őrizték...

Gonda heherészett.

- Én nem erre gondoltam... Hanem, ha harmincért el lehetett valakit árulni, akkor harmincat megér az is, ha valakit nem árulunk el. Nem?

A törpe több pénzre gondolt, ezért gyorsan megerősítette.

- Ez igaz... Legyen harminc... Mármint ezer... így gondolta?

- Így... Harmincezer dollár.

- Dollár?

- Igen. A forint ugye nem váltható odakinn... És forintot kapok a betegeimtől, amennyit akarok...

Favo hallgatott.

- Talán nincs ennyi dollárja? - kérdezte az orvos. - Egy ilyen nagy művésznek?

- Sok... S valóban nincs ennyi pénzem...

Gonda visszament az íróasztalához, kezét rátette a telefonra.

- Akkor nagyon sajnálom, de... Muszáj jelentenem... Az egész praksisom függ ettől... Nem kívánhatja ingyen... Nos?

- Megszerzem valahogyan - adta meg magát a törpe.

- Mikorra?

- Egy hét.

- Sok. Három nap.

- Legyen - egyezett bele Favo. - De akkor... Haza kell mennem... Ezt pedig most nem szeretném.

Gonda megértően tárta szét a karját.

- Na jó, legyen egy hét... Egy hétig itt lakik nálam, kap egy szobácskát, az ápolónő szokott ott aludni, ha... De ez nem érdekes. Mindjárt átvezetem... Úriemberek vagyunk, nem? Ha valamelyikünk nem állja a szavát, akkor jobb is erről nem beszélni, ugye?

- Persze...

- Tessék, üljön fel - Gonda felemelte az ágy fejrészét. - Én most írok egy kötelezvényt harmincezer dollárról. Ön aláírja, s ettől kezdve már csak arról beszélünk, hogy ha valaki tisztítja a vadászfegyverét, nagyon kell vigyáznia, mert ez a fránya puska... Rendben?

- Nem írok alá semmit - mondta most már határozott hangon Favo.

- Nézze, művész úr - kedélyeskedett az orvos -, én is utálok az adminisztrációt. De a történelemben annyi példa volt már arra, hogy valaki pénzt ígért... Biztosíthatom, hogy ezt a kötelezvényt senki sem látja majd, én azonnal visszaadom, ha a pénzt megkapom.

- És ha a pénz nincs is az országban? Hanem valamelyik külföldi bankban?

- Ezért tetszett kapni egy hetet... Itt benn, ebben a szép házában össze tetszik szedni, s külföldről annak tetszik fizetni, akinek csak kell. De ezek között én nem vagyok. Én itt akarom a pénzt. A kezembe.

Favo már nem alkudozott. Újra fáradtság vett erőt rajta, behunyta a szemét, nagyokat szusszantott.

- Így lesz - mondta halkán.

Az orvos nézte kis ideig, aztán ölbe kapta, és átvitte a másik szobába. Lefektette.

- Aludjon - suttopta -, aludjon, mert nagyon gyenge...

Amikor kijött a szobából, kulcsra zárta az ajtót. A rendelőben kinyitott egy szekrényt, kis készüléket vett ki belőle, kihúzta az antennáját, s beleszólt.

- Itt Fecske, a dolog rendben van.

26

Tal nyugalmat erőltetett magára. De ez annyira nem sikerült, hogy megálljon egy utcasarkon, s úgy várja, jöjjön egy taxi. Az egyik utcán villamost látott, arra sietett. De pár lépés után egy taxira lelt, a hátsó ülésre telepedett, s a Déli pályaudvarra vitette magát. A taxis nagyon udvarias volt, külföldit szállított, s nem csodálkozott, hogy márkában kapja meg a viteldíjat. Tal felment a várócsarnokba, a kifüggesztett menetrendet böngészte, majd hirtelen ötlettel jegyet váltott Pécsre. Talán azért, mert ennek az állomásnak volt a legrövidebb neve. Megnézte, melyik vágányról indul a vonat, de a szerelvényt még csak akkor tolták

be. Megmutatta az egyik vasutasnak a jegyét, aki nagy hangon, s kicsit tagoltan megmagyarázta neki, hogy várni kell. A vonat még csak egy óra múltán indul.

Tal kisétált a pályaudvarról. Felszállt egy villamosra, elutazott vele a Körtérig, ott újból taxit bérelt. Terve ellenére a törpe lakásának címét mondta be. A páncélszekrény izgatta. Azt kell rendbe tenni, nem azért, mert elég sok aranyat látott benne, hanem mert esetleg rejtjelek, titkos dokumentumok, névsorok találhatók ott... S ha ezt nem semmisíti meg, a központ őt ítéli halálra, hiába menekülne meg innen. Persze az arany is jó, de most első a szolgálat.

Jóval az albertfalvai ház előtt szállt ki a taxiból. Azonnal letért a főútról, az egyik mellékutcában közelítette meg a villát, melynek a hátsó szomszédja egy kis imaház volt, nagy kert közepén állott. Tal úgy tett, mintha az imaházba menne, annak az ajtaja azonban zárva volt. Egészen a kerítésig lopakodott, s hallgatózott, figyelt. Minden mozdulatlanak, elhagyottnak látszott. Sehol sem világított fény, a kerti lámpa sem égett.

Tal átmászott a kerítésen. A kis táskájából előkaparta Favo kulcsait, a hátsó ajtó zárjába próbálgatta őket, végül az egyik jónak bizonyult. Kinyitotta, s besurrant a házba. De alig lépett hármát, beleütközött valamibe. Egy kicsike, Favo méreteihez igazodó szék volt. Tal a revolveréhez kapott. Kivette a zsebéből, csőre töltötte, mozdulatlanul állt néhány pillanatig, aztán indult tovább, be a szobákba.

Jól emlékezett, merre kell mennie. S már a szeme is hozzászókkott a sötétséghez. Valóban nagyon hamar megtalálta a páncélszekrényt. Leemelte a képet a falról, leguggolt, hogy kinyissa. Arra gondolt, valami világosság kellene, mert így nem tud válogatni. Végül úgy döntött, nem kapcsolja be a villanyt, mindent kirámol a széfből, majd később válogathat. Az egyik kisasztalról lehúzta a terítőt, maga mellé tette, ebből csinál majd batyut. Leült a padlóra, a páncélszekrény fogantyújába kapaszkodott, megpróbálta, nyílik-e, természetesen nem engedett. A kulcsokért nyúlt. De valami zörejt hallott. Mintha valaki lépkedne az enyhén csikorgó parkettán a szomszéd szobában. A lépések egyre közeledtek. Tal az ajtó felé fordult, felemelte a pisztolyát.

De mintha két ajtó is nyílt volna. Vagy az ablak?

Egy pillantást vetett az ablakra, de a nehéz bársonyfüggöny mozdulatlanul csüngött. A szomszéd szoba ajtaja lassan kinyílt.

Egy kéz gyors mozdulattal a villanykapcsolóhoz kapott, s a következő pillanatban vakító fény öntötte el a szobát. Tal azonnal lőtt. De más is.

Sőt egy harmadik lövés is csattant. Szinte egyszerre mind a három.

Tal ütést érzett a mellén. Aztán valahonnan valaki valamit kiáltott. Többen is rohantak a szobába. A lövések, lépések egyre halkultak. Aztán semmi.

Beleznay keserűen nézte Talt.

- Ez meghalt.

Aztán a falnál kuporgó, vérző tenyerét bámuló Somodihoz fordult.

- Kár volt lelőni...

Somodit civil ruhás nyomozók őrizték. A revolvere legalább két méterre hevert tőle a padlón. Eltorzult arccal nézett az őrnagyra.

- Azt hittem, a törpe.

27

A meleg nem enyhült. S a börtöncellákra sem lehetett azt mondani, hogy hűvösben ül az, aki ott tölti napjait. Benito is örült, hogy sétára engedik, bár a sétaudvarkák műanyag tetője is akadályozta a légjárást.

De még így is adott valami enyhülést.

Amikor Benito a folyosóról az udvarra lépett, mintha Karl Goldmann látta volna. Intett is neki, de a német nem viszonzta. Az is lehet, hogy csak egy tünemény volt, a forró agy tévelygése.

Karl Goldmann pedig beszállt az emeletre induló liftbe. Nem volt vidám hangulatban. Már az éjszaka annyi fejmosást kapott, hogy nem tudhatta, nem lesz-e ennek valami komolyabb következménye.

- Mindent úgy csináltam, ahogyan a helyzet megkövetelte - dohogott magában. Megtörölte izzadt homlokát. - Jó lenne egy sör...

A liftből egy széles folyosóra lépett, de az ablakokon itt is rács volt. Szép, kovácsoltvas. Határozottan lépkedett a minta nélküli szőnyegen. Az egyik ajtó előtt megállt. Vajamit igazított a ruháján, kopogott, s kinyitotta az ajtót.

A titkárnő csak a fejével intett. Menjen be.

Mély lélegzetet vett, újra kopogott, de választ nem várt, belépett. Megállt az ajtóban.

- Ezredes elvtárs! - kezdte a jelentkezést. Bana Dénes intett.

- Üljön le, Hód, vagyis Balassa főhadnagy elvtárs. Lassan már meg kell változtatni a fedőnevét, mert jobban ismerik, mint azt, amit a szüleitől örökölt...

- Nehéz lenne megválni tőle.

- Melyiktől? - kérdezte nevetve az ezredes.

- Jelentem, mind a kettőtől.

- Csak a Hód forog veszélyben... De erről még tárgyalunk. Üljön le, főhadnagy elvtárs.

- Köszönöm. - A tárgyalóasztal végéhez ült. Az ezredes az íróasztalánál maradt, a homlokát simítgatta. Szeretett volna eltűrni néhány aggódó gondolatot: pár perce kapott hírt a kórházból, hogy megkezdték az operációt, amputálják az anyósa lábát...

- Először is - kezdte az ezredes - jó munkát végzett... Köszönöm... De azért majd néhány vonatkozására visszatérünk. Egy-két mozzanata nekem nem tetszett. De nem akarok ünneprontó lenni.

Bana Dénes az órájára nézett, felállt és a főhadnagy mellé ült. Biztatóan mosolygott Hódra.

- Na, aranyember... Vagyis Goldmann... Van magának neve, amennyit akar. Milyen volt németnek lenni?

- Ilyen jó előkészítés után, csupa élvezet, ezredes elvtárs.

- Jászai-díjat kellene adni magának... Lassan már jobb színész lesz, mint elhárító.

Hód szemében huncut fény csillant.

- Ezredes elvtárs, ha megengedi - mondta kicsit szemtelen hangon -, én mind a két prakszisban csak a Kossuth-díjjal elégednék meg. -S még azt is hozzátette. - Kezdetnek.

Az ezredes kedvtelve nézte a főhadnagyot.

- Én mindig szeretnék dicsérni - tudatosan váltott a tegezésbe, mintha a fia lett volna a főhadnagy. - Sokszor bosszantol. Bár mindig kivágod magad, amíg aztán egyszer... - Nem folytatta.

- Az ezredes elvtárs vág ki... - fejezte be a mondatot Hód.

- Te mondtad, nem én! Gyújts rá!

Cigaretára gyújtottak. Nagyokat szívták a füstből, aztán a plafon felé fújták.

- Erről is le kellene szokni - jegyezte meg az ezredes. - Azt mondják, tüdőrákot meg érszükületet okoz... Az anyósom soha nem cigarettázott, mégis...

Hód hallott már az esetről. Ő is ismerte az idős asszonyt, a véletlen úgy hozta, hogy egyszer ő találta meg a kutyáját, hálából majd fél liter pálinkát itatott meg vele, hiába tiltakozott. Most nem szólt, mert ismerte a főnökét, semmit sem utál jobban, mint ha valaki sajnálja.

- Néhány dolgot közvetlenül szeretnék hallani tőled - hessegette el a csípős füstöt a szeme elől az ezredes. - Te beszéltél először Martossal. Most meséld el szépen.

- Értettem... Ezredes elvtárs, ott kezdeném, hogy amikor Somodi leütötte...

- Várj! Hogyan kerültél te oda?

- A menyasszonyomnak azt mondanám, hogy megérezés... De... Az ezredes felemelte az ujját. Ezzel jelezte, hogy Hód ne lépje át a

határokat.

- Elnézést, ezredes elvtárs.

- Folytasd.

- Akkor már olyan sok egybevágó ismeretem volt, hogy könnyen megállapíthattam, az összes Mohamed... Elnézést kérek... Vagyis hogy mind a hegyhez megy. De meg kell mondanom őszintén, én egy nappal későbbre vártam őket. Csakhogy Somodi olyan nagy gyorsasággal pakolt és indult, hogy...

- Jó, jó... Tehát mit mondott Martos?

- Amikor benyomtam az üveget, Somodi rám lőtt. De ez szerencsés lövés volt, mert eltalálta és kettészelte az egyik ablakráját, így könnyebben jutottam be. Martos akkor már a földön feküdt, ütést is kapott és egy lövést is. Ez a medencecsontját roncsolta szét. Az első pillanatban azonban azt hittem, meghalt, szaladtam volna Somodi után, de ránk zárta az ajtót. Éppen az udvarra akartam ugrani, amikor Martos feljajdult. Ahogyan tudtam, elsősegélyben részesítettem. Aztán hallottam, hogy a teherautó felbűg, kicsit meg is mosolyogtam, mert előzőleg már beleültem szegény Kasso Gyurit, hadd legyen egy kis meglepetése Somodinak.

- Voltál már a kórházban a főhadnagy elvtársnál?

- Igen... Nagyon sajnálom, mert... Csupa fásli...

- Ez a szerencsétlenség jó adagban a te lelkesed szárad!

- Sajnálom, ezredes elvtárs. Valóban sajnálom, de nem tehettem mást.

- Erre még szintén visszatérünk, amikor az egész ügyet értékeljük. Most folytasd.

- Fehér őrmester elvtárs szabadított ki bennünket, ő is kapott egy ütést Somoditól, de rövid idő múltán magához tért. A portás meg valóban telefonált a rendőrségre és a mentőknek is. A mentőket bekísértem a kórházba. Ott Martos magához tért, és akkor...

Bana elnyomta a cigarettáját.

- Pontosan próbáld visszaadni a szavait.

- Először azt kérdezte, hol van... Ilyen részletesen mondjam?

- Igen.

- Mondtuk, hogy a kórházban. Kérdezte, mi történt? Aztán intett, hogy emlékszik. Tud beszélni?, kérdeztem. Mondta, igen. Az orvos is engedélyezte, gyorsan feltettem neki néhány kérdést. Mit akart a pasas? A biocsippel kapcsolatos kutatási eredményeket. Hol van a lánya? Erre kicsit megdöbbsent, nagyot nyelt és halkán elmondta, hogy nem tudja. Nem halt meg? Nem. Miért kellett a kirakati bábut eltemetni? A lányom helyett. Miért? Erre hosszabban elmagyarázta, hogy akkoriban kapott volna kinevezést erre az igazgatói posztra. A gyár akkor félkatonai üzem volt. Viszont a lánya disszidált, s írt neki egy levelet, hogy tekintse őt úgy, hogy meghalt. Ez adta az ötletet, egy orvos barátjával aláíratta a halotti bizonyítványt, és kész... Ezért volt Gizinek sírja Egerben.

Bana Dénes rosszállóan csóválta a fejét.

- Ez a Martos, ez a Martos... A karrierje miatt... Ezek szerint nem tudta, hogy a lánya hazajött?

- Nem tudta. Ez biztos. Mi sem mondtuk neki.

- Ez helyes. Ráérünk. Más?

- Elmondta, hogy egy olasz egyetemi tanár is fel akarta keresni. Ez Benito volt. A telefonbeszélgetést én is hallottam.

- Remélem, nem mutatkoztál itt az olaszok előtt?

- Nem, ezredes elvtárs.

- Helyes. Ez is helyes. És még valami. Ezt már a többieknek is mondtam. Nem verjük nagydobra, hogy Somodit elfogtuk. Sem azt, hogy Tal halott.

- Értettem. Ez a nagy politika? - kérdezte Hód mosolyogva, mert az ezredes eligazításokon többször is emlegette, hogy az elhárítás nagy politikája ez és az...

- Az... Taktika... Próbáljuk megmenteni a már általunk ellenőrzött vonalat. Bár ki tudja, sikerül-e... A törpe meg a Helder-féle műintézet... Majd meglátjuk.

- Ezredes elvtárs, kérdezhetek valamit? - Ez ugyan nem a legszabályosabb engedélykérés volt, de Bana bólintott.

- Tessék.

- Össze lehetett állítani a puskát? Mert úgy gondolom, az alkatrészek ehhez nem voltak elegendőek...

Az ezredes mosolygott.

- Csak a főrészeket küldték. Infratávcsövet, hogy éjszaka is pontosan lehessen célozni, gázdugattyút, hogy az ismétlés gyors legyen. A gyújtólövedékeket.

- Tehát akkor nincsen puska?

- Van, Danilo barátunk szakmai zseni, nem ártana nekünk sem egy ilyen fegyvermester. Menekülés közben behajította az általa összeállított puskát egy kukoricásba. Majd nézd meg! Nagyon tanulságos. Ha ez a mohó Somodi nem húzza keresztül az olaszok számítását, akkor lehet, hogy égett volna a csipgyártó...

Hód mosolyogva rázta a fejét.

- Nem hiszem.

- Miért?

- Ezredes elvtárs... Ne tessék nagyon letolni, de volt még egy kis partizánmunkám.

Bana éppen újból rá akart gyújtani. A cigarettát tette volna a szájába, de a mozdulata félbemaradt.

- Na! Mit csináltál?

- Jelentem, biztos ami biztos, még Kőszegen kiszedtem a lelket a lövedékekből... Azokat már tehetette volna a legjobb fegyvermester is a puskába...

- Te egy valódi csibész vagy - csóválta a fejét Bana Dénes, az elhárítás parancsnoka.

- Igyekszem, ezredes elvtárs.